

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

(iök Tanrıfnın
orduları
acuna
meydan okuyor.

ÇAĞLAYAN YILMAZ

YAFES'İN KILIÇI

ilü11LizJÜ^11

8. BASKI

YAFES'İN KILICI

ÇİĞLAVA VİLİİHZ

8. BASKI

Çağlayan Yılmaz

Panama Yayın No: 215

ISBN: 978-605-9127-89-9

Genel Yayın Yönetmeni

Caner Vural

Kapak Tasarımı

Leyla Çelik

Birinci Baskı: Mart 2016

İkinci Baskı: Ağustos 2016

Üçüncü Baskı: Aralık 2016

Dördüncü Baskı: Haziran 2017

Beşinci Baskı: Eylül 2017

Altıncı Baskı: Mart 2018

Yedinci Baskı: Nisan 2018

Sekizinci Baskı: Kasım 2018

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası

Sertifika No: 13987

Yayıncı Sertifika No: 18439

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,

kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Panama Yayıncılık

Yüksel Caddesi 7A/7

Kızılay-ANKARA

Tel-Fax: (0.312) 432 14 89

www.panamayayincilik.com

info@panamayayincilik.com

Depo

Libya Caddesi 25/B

Küçükesat-ANKARA

YAFES'IN KILICI

ÇİĞLİVİN YILMAZ

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

Yayıncı

J

Türkler "Barak" derlerdi, kara tüylü köpeğe,

Böyle ad verirlerdi, büyük soylu köpeğe.

Aslında efsaneler, bir köpek anarlardı.

Onu da köpeklerin, atası sayarlardı.

Bu köpek soylu idi, çok büyük boylu idi,

Av çoban köpekleri, hep onun oğlu idi.

Kuzey-batı Asya'da güya "İt-Barak" vardı,

Türklerse İç Asya'da, onlara uzaklardı.

Başları köpek imiş, vücutları insanmış,

Renkleriye karaymış, sanki Kara Şeytanmış.

Kadınları güzelmiş, Türkler den kaçmaz imiş,

İlâç sürünürlermiş, ok mızrak batmaz imiş.

Destanda denilmiş ki, Oğuz-Han yenilmişti,

Bir adaya sığınıp toplanıp derilmişti.

On yedi sene sonra, Oğuz onları yendi.

Kadınlar yardım etti, orada savaş dindi.

Oğuz bu bölgeleri, "Kıpçak-Beg"e il verdi,

Bunun için Türkler de oraya "Kıpçak" derdi...

-Oğuz Kağan Destanı

GİRİŞ

"Hz. Nuh'un oğlu Yafes, şafak söktüğünde, göz kapaklarını her sabah açtığından daha farklı bir amaç için araladığını biliyordu. Korun içine attığı çeliği çıkardığında, saçlarının arasında gezinen esintinin durduğunu, ölüm sessizliğinin çöktüğünü hissetti.

Çekicini havaya kaldırdığında, tüm âlem nefesini tuttu...

İlk çekiç darbesi indiğinde yer titredi, dalgalar kabardı, ırmaklar çağladı, volkanlar coştı. Çeliğe şekil veren sesi duyan her kulak, iblisin karşısında dimdik duracak bir neslin gelişinin haberini dinledi. Her darbeye rüzgâr kuvvetlendi, bulutlar birleşip karardı. Kor harlandıkça, âleme nizam getirecek soyun gücü perçinlendi.

Son çekiç darbesinde gök patladı ve Yafes, elindeki kılıcı havaya kaldırdı, adaletin ordularına yol gösterecek olan mirası, tüm âleme ilan etti..

Eski Dünya'da, on binlerce yıl önce yeryüzüne inen Tamu'nun dokuz büyük iblisinden Azazel, insanlığın sonunu getirmek ve tüm acuna karanlığı yaymak için ant içti. Öküz Başlılar ve Kızıl Başlı Devlerle lanetini tüm diyara yaymaya başlayan Azazel, çok daha hızlı bir türe daha kanıyla güç verdi. Seçtiği yedi ölümlü; Ravnos, Ventrue, Lamia, Jack, Riksos, Sarah ve Sonya, Kan Emen ulusunun komutanları olup, acımasız savaşçısıyla gecenin en büyük avcıları oldular.

Dört kadından oluşan Cehennem Kızları ise Öküz Başlılar'm komutanlığını yapıyorlardı. İnsanlık, bu Karanlık Ordu'nun karşısında çok fazla kayıplar veriyordu. En namlı savaşçılar bile Tamu'nun alevlerinden fırlayan bu yaratıklar karşısında duramıyorlardı. Rüzgârların bile kan koktuğu günlerde, güneş eskisi kadar parlak değildi. İnsanoğlunun içinde umuda dair tek bir zerre yoktu. Ölümü bekleyen ve olacaklara çoktan razı olmuş kalabalıkların, zaferle alakalı tek bir hayali bile yoktu.

Krallıklar, şeytanın ordularını durdurabilmek için birleşme kararı aldılar. Altın Kralı olarak tanınan Kral Faragus'un çatısı altında birleştiler, ordularını ve halklarını bir araya topladılar.

Azazel'in Kan Emen orduları, geceleri ne kadar hızlı ve güçlüyse, gündüzleri de bir o kadar zayıftı. Kızıl Başlı Devler, insanlığın yaptığı yeni pusatlarla, özellikle de koca çelik kazıklardan oluşan yaylı silahlarla artık durdurulabiliyorlardı. Öküz Başlılar ise büyük ateş toplarından oluşan ölüm yağmuruyla ağır darbeler alıyorlardı fakat Kan Emenler öldürülse de, güç için kendi saflarına katılan çok sayıda inşam, birer Kan Emen'e dönüştürüyorlardı. İnsanoğlunun içindeki hainler, düşmanın zayıflamasına engel oluyorlardı.

Asla tükenmeyecek gibi görünen bir Kan Emen ordusu karşısında başlarda insanlık birkaç cephede kazan- sa da, sonrasında büyük kayıplar vererek mağlubiyetler almaya başladı. Krallar huzursuzdu ve vampirler karşısında nasıl bir savunma yapacakları konusunda kararsızlardı. Kral Faragus, neredeyse insanlığın son şehrinin duvarlarına kadar dayanmış olan iblisin ordularına karşı bir çözüm arıyordu. Sarayındaki baş büyücü, ona sadece Dokuz Kız Kardeş'in yardım edebileceğini söyledi.

Dokuz Kız Kardeş, savaştan uzak, unutulmuş ve tabiatın içinde kaybolmuş bir diyarda yükselen, heybetli, başı dumanlı bir dağın içinde yaşıyorlardı. İnsanlık tarafından lanetli ilan edilmiş ve şehirlere sokulmayan bu kadınlar, onun tek çıkış yoluydu. Kral Faragus, zorlu bir

yolculuğa çıkmaya karar verdi ve gün ışığıyla birlikte yola koyuldu. Geceleri gizlenerek, gündüzleri ise kısrağım çatlatarak hızla, durmaksızın yol aldı.

Kral Faragus, insanlık için çıkış yolu ararken Azazel'in komutanlarından Jack, kara büyücülere Azazel'i devirip, en büyük olabilmek için kendisine büyük bir kudret veren Kara Yüzüğü yaptırdı. Sonya, Sarah ve Rikso onun safında yer alırken Ravnos, Ventrue ve Lammia Azazel'e olan sarsılmaz sadakatleri yüzünden Jack'e düşman oldular.

Kendine karşı ayaklanan dört komutanını acılar içinde ölüme terk etmek için Kafkas dağlarındaki bir mağaraya kapatan Azazel, onları derin bir uykuya yatırdı. Bu sırada Kral Faragus, Dokuz Kız Kardeş'i buldu ve yardımlarını istedi.

Büyücüler, oldukça fazla altın ve yaşadıkları toprakların kendilerinin olmasını, hiçbir devlete bağımlı olmamayı istediler. Kral Faragus tarafından tüm şartlar kabul edilince, insanlığın liderine hastalıklı ve kimsesi olmayan beş yüz savaşçı getirmesini söylediler.

Kral Faragus, beş yüz biçare erkeği, savaşçıların korumasında büyücülere götürdü. Ona, üç günün sonunda acunu titretecek ve karşısında hiçbir ordunun duramayacağı savaşçılarla geri döneceğini söylediler. Kral Faragus, içinde kalan son umut ateşiyle sarayına geri döndü. Bu sırada karanlık, insanlığın son şehrinin surlarına dayanmıştı. Kral Faragus ve geriye kalan insanlığın son ordusu, Kan Emenler'den oluşan binlerin

karşısına çıktılar. O gece, her şeyin sonu ya da başlangıcı olacaktı. İki taraf birbirine girmek üzereyken, kulakları çınlatan, göğsü titreten uluma ve kükremelerle İtbaraklar ortaya çıktılar.

Kral Faragus'un yanında beliren Dokuz Kız Kardeş, insanlığı kurtaracak olan orduyu tam zamanında getirmişti. Devasa boyutlarda, kara tüylü, başları köpek gibi olan fakat vücutları insana benzeyen, iki ayak üzerinde yürüyüp, bir hayvan kadar hızlı koşabilen canavarlardı. Gözleri yırtıcı bir hayvan gibi parlak, büyük ve keskin pençeleri olan, ay ışığında parlayan keskin dişleriyle ürkütücü yaratıklardı. Ölümlülerin ordusuna ihtiyaç bile duymadan tüm vampirleri yok eden İtbaraklar, aylarca diyardaki tüm Kan Emenler'i avladılar. Dünya üzerinde tek bir iblis kalmayana kadar katliamlara devam ettiler. Acun, karanlığın savaşçılarından temizlendiğinde, Aza-zel'de yeryüzüne tekrar döneceği bedenini taşla dönüştürüp, Tamu'ya geri döndü.

Irmaklar eskisi gibi çağlayıp, kuşlar gün ışığında eskisi gibi uçmaya başladı. İnsanlık tekrar ayrıldı ve hayat kaldığı yerden devam etmeye başladı. Dokuz Kız Kardeş'in isteği, Kral Faragus ve diğer krallar tarafından göz ardı edildi.

İnsanlık, böyle bir savaş hiç yaşanmamış gibi eski altın hırslarına ve devletlerarası çatışmalarına geri döndüler. Kendisini sürekli yoklayan büyücülere karşı bir plan yapan Faragus, bir gece, isimlerinin şerefine verdiği yemekte Dokuz Kız Kardeş'i zehirleyip öldürdü.

İtbaraklar, bir dağın içerisinde mühürlüydü ve acunda tek bir doğaüstü varlık kalmamıştı. İnsanoğlu için lanet tamamen bitmiş gibi görünüyordu.

Kızıl ay tepeye yükselene kadar on binlerce yıl tek bir doğaüstü varlık acunda gezmedi. İnsanoğlu geçmiş ve Büyük Savaş'ı unuttu. Dokuz Kız Kardeş'in soyundan gelen Kitana, kızıl ay ile birlikte İtbaraklar'ı uyandırdı ve atalarma yapılan ihanetin bedelini tüm dünyaya ödetmek için Kuzey Batı Asya'da Karanlık Ülke'nin temellerini atmaya başladı. İlk olarak, diyardaki tüm devletlere, güzellikleriyle görenleri büyüleyecek kadın casuslarını gönderdi ve Cehennem Kızları'nı uyandırdı.

Yış'da ise Ay Hatun'dan doğma, doğuşlu bir Han oğlu olan Oğuz, tüm diyara cesareti ve gücüyle nam salıyordu. En yakın dostu, can kardaşı Börteçine ile yıkılmaz bir ikili olmuşlardı. Babası Kara Han ile devlet yönetimi ve dini inançları konusunda devamlı çatışıyordu. Oğuz, büyük bir aşkla Gök Tanrı'ya bağlıydı fakat Kara Han, Çin'den etkilenmeye başlamış ve putperest halklara topraklarında kucak açmaya başlamıştı.

Kara Han, Çinli karısı Bai'nin etkisi altında hüküm veriyordu. Bai'den olma oğlu ildir ise Oğuz'u, taht yolundaki en büyük rakibi olarak görüyordu. Çocukluklarından beri iki kardeşin kılıç talimleri de dahil her mücadeleyi kaybeden taraf, ildir oluyordu.

Ordunun iki büyük komutanı Ağan Bey ve Oktar Bey de bu iki keskin tarafı net olarak görebiliyorlardı. Ağan Bey, Kara Han'ın ve Ildır'm yanındaydı. Oktar Bey

ve en yakın adamı Doran ise Oğuz'un tarafındaydılar.

Kitana, İtbarak birlikleriyle obalarda katliam yapmaya başladığında, Eski Dünya'nın Büyük Savaş'ını anlatan ve yeryüzünde sadece dört adet bulunan Kara Kitap'ı okumuş olan Liang, Kara Han'ı, gelen tehlikeye karşı uyardı. Kuzey Asya'da dinmek bilmeyen saldırılardan kurtulabilen tek kişi, Turşkan adında küçük bir çocuktü. Yış'a getirilip, bir savaşçı olarak eğitilmeye başlanan Turşkan'ın hayali, Oğuz ve Börteçine gibi bir savaşçı olabilmektü.

Oğuz, rüyalarında İtbaraklar'ı ve Kitana'yı görmeye başladıktan sonra obadaki kama hülyalarını yorumlattı. Farkında olmadan, karanlık ile mücadele edecek kurtarıcı olarak müjdelenmişti. Dini liderleri Göknur Hatun ile Kuyular Kalesi'ne yolculuk eden Oğuz ve Börteçine, doğaüstü ile ilk karşılaşmalarını bu topraklarda yaşadılar. Göknur Hatun'un kız kardeşı, kalenin efendisi Kara Şaman Taman'm topraklarında, iblislerin gölgeler içinde nasıl can bulduğunu gördüler.

Taman, Kan Emenler⁷! uyandırdı ve onları kendi oyunlarında kullanarak, Azazel'in yeryüzüne tekrar ayak basacağı bedeni yok etti. Vampirler geç de olsa Taman'm yaptığı planı anladılar ve Kara Şaman'ı öldürdüler. Marduk Zigguratı'nda kendilerine yardım eden Assad adındaki Hırsız Kral'ı bir Kan Emen'e dönüştürerek ödüllendirdiler. Planları alt üst olan asıllar, yeni bir plan için Venedik topraklarına, Candi adındaki Azazel yandaşı büyücünün yanına gittiler.

Yış'da ise Ağan'm kurduğu bitmek bilmeyen pusular devam ediyordu. Oğuz'un en büyük destekçisi Oktar Bey, Ağan tarafından acımasızca öldürüldü. Kara Han'ın çevresinde kendine rakip kimseyi bırakmamak için her türlü yola başvuran Ağan, Han'ın akıma girerek, Oğuz ve Börteçine'nin bin toy alpden oluşan bir birlikle bilmedikleri Karanlık Ülke'nin topraklarına gönderilmesini sağladı. Oğuz, Börteçine ve bir avuç adamı, İtbaraklar'm pençelerinden yakınlardaki bir uçurumdan göle atlayarak kurtulabildiler.

Gölün ortasındaki adada yaşayan az sayıda insandan oluşan obanın lideri Kurtga Bey tarafından büyük yardımlar gören Oğuz ve Börteçine, eve dönüş yolunda Yüeciler'in pususuna düşüp, Yüeci Han'ı tarafından zindana atıldılar. Babası Kara Han, oğlu ve Börteçine'yi kurtarmak yerine üzerlerinden bir barış anlaşması imzaladı. Oğuz'un hatunu gebeydi ve doğum sırasında uçmağa vardı. Oğuz'dan üç erkek çocuk dünyaya getirdi. İsimleri; Gün, Ay ve Yıldız koyuldu.

Kara Han, karısı Bai'nin etkisiyle orgini oğlu Ildır'a bıraktı. Kısa bir süre sonra Ildır'm annesi, Kitana'nın casusu tarafından öldürülmüştü. Bunu yapan kadın, Bai'yi öldürenlerin Yüeci askerleri olduğunu söylemişti. Bu haberin üzerine ildir, ordusunu toplayıp Yüeciler üzerine hareket etti. Bu sırada Ağan, Kitana'nın diyarın dört bir yanına dağılmış casusları tarafından Karanlık Ülke'ye kaçırıldı. Ağan, İtbaraklar'm kraliçesi ile güç uğruna bir pazarlık yaptı ve acunun farklı yerlerinden

gelen Dima, Agenor, Runi Hura ve Seperh ile Ay Kardeşliğini oluşturup, bir Erbörü'ye dönüştü. Bu sırada da, Cehennem Kızlarımın birer hain olduğunu öğrenen Kitana, savaşçı kadınların peşine düştü fakat Kali'yi Kılıç Kale'de Shan, diğerlerini ise Jack ve dostları öldürdü. Shan, İtbaraklar'ı öldürebilecek Ay Baltası'nı ve Jack'in Azazei devirmek için yaptırdığı Kara Yüzüğü elinde tutuyordu.

Sungur Bey, Kurtga Bey ve Doran Bey tarafından Yüeci zindanlarından kurtarılan Oğuz ile Börteçine ise Yış'a doğru hareket ettiler. Yüecilerle cenk etmeden tekrar barış anlaşması yapan ildir da Ötüken'e geri dönme kararı aldı. Bu sırada ormanlık alanda yaşayan canavar Kıyand, Oğuz tarafından öldürüldü. Oğuz, namına nam katıyor, engellenemez bir şekilde halkların desteğini topluyordu.

Asıllar ise Kuyular Kalesi'nde saklanan Güneş Yüzüklerini bulmuşlardı ve artık gün ışığında dolaşabiliyorlardı. Yeni hedefleri; Kara Yüzük ve Ay Baltası idi. Bu yüzden Komutan Shan'ın ordusuna sızıp, ikisini de ele geçirmek istiyorlardı.

İldır'm kağanlığında, Oğuz'un obada olması çok fazla kan döküleceği anlamına geliyordu. Bu yüzden Oğuz, uçmağa varan dostu Oktar Bey'in ordusunu da alıp, Gökkurt birliği ve Kıpçak diyarından gelen birliklerle başka topraklara, kendi obasını kurmaya gitti.

Oğuz, karanlıkla ve kardeşiyle savaşmadan önce gücünü toplamak için hazırlanıyordu fakat ildir, onun

peşini bir türlü bırakmıyordu, ildir ve Kara Han, Oğuz'u öldürmesi için diyardaki en azılı Ölüm Tacirleri'ni tuttular fakat başarılı olamadılar.

Bu işi Kara Han ve Ildır'ın yaptığını öğrenen Oğuz, ordusunu toplayıp Yış'a doğru harekete geçti. Kendini destekleyen beylerin de gönderdiği birliklerle Ötüken bozkırında ildir ve Kara Han ile çarpıştı.

Babası ve kardeşinin ölümüyle sonuçlanan çengin sonunda Oğuz Ata, orginin yeni sahibi oldu. Doğuşlu Kağan, acunu İtbarak ulusunun ölüm ordusundan kurtarabilecek tek kişidir ve cihana hâkim olmak istemektedir. Ay Baltası'nı, kurtarıcıya götürme görevini üstlenen Shan ve Yeminli Ordu ise Kuyular Kalesi'nden Yış'a doğru yola çıkmışlardır.

Oğuz Ata'nın hakanlığını ilk olarak dokuz büyük Türk beyi kabul etti. Toyda beyler arasında görüş ayrılıkları yaşansa da bir süre sonra hepsi Oğuz Ata'ya biat ettiklerini bildirdiler.

Otağında, dostu Börteçine ile oturan Oğuz Ata, akındaki acun devletini hayata geçirmek için yeni planlar yapıyordu. Önünde açık duran ceylan derisi harita üzerinde, Börteçine ile uzun süre konuştuktan sonra alplerine, tamgacıyı getirmelerini emretti. Otağa hızla gelen tamgacı, içi fetih ateşiyle yanan Oğuz Ata'nın, diyarda kiminin dizlerini titretecek, kimininse uykularını kaçırarak sözlerini yazmaya başladı.

"Ben, Türklerin kağanıyım, acunun dört bucağına hâkim olmam gerekir. Sizden itaatinizi istiyorum. Kim

benim buyruğuma baş eğerse, hediyelerini kabul eder, onu dost sayarım. Her kim baş eğmez ise ona gazap eder, üzerine ordu çekip, baskın yapar, yok ederim!"

Her yanı ağzından salyalar akan vahşi hayvanlar gibi pusuda bekleyen düşmanlarla çevriliydi ama o, diyarın dört bir yanına yargucularını gönderdi.

Diğer devletlerin hanları Oğuz Ata'nın cesur fakat genç ve hayalperest bir kağan olduğunu, onu tek lokmada yiyebileceklerini düşünüyorlardı. Onlardan biri de Urum Kağanı'ydı.

İki dostun sohbeti, çadırın dışında nöbet tutan alp-lerden birinin içeri girmesiyle kesildi.

Alp, "Bey'im, yargucular iki haber getirdiler," dedi ve elindeki mesajı uzattı.

Oğuz Ata, savaşçının verdiği haberleri aldı ve çıkmasını emretti. Börteçine, meraklı gözlerle kardaşına bakıyordu. İlki Altun Kağan'dan geliyordu ve Hun Devleti'ne bağlılığını bildiriyordu. Oğuz Kağan'ın kızıl dudakları gülümsedi fakat İkinciye okuduğunda yay kaşları çatıldı, kızıla çalan gözlerinde şimşekler çakmaya başladı. Elindeki haberi öfkeli bir halde Börteçine'ye uzattı, "Kandaş dediğimiz Urum Ham bize meydan okur! Bir olalım, diri olalım dedikçe fitne tohumları eker. Kibrinin ve itaatsizliğinin sonucunu ona ağır ödeteceğim!"

Börteçine, yumruklarını sıkarak ayağa kalktı. "İtaat edenler kadar, bozuk başlar da çıkacaktı kardaşım, alplere hazırlanmalarını bildireyim! Emrinle iki güne, Urum üzerine yürümeye hazır oluruz!"

İki dostun cenk kararı aldığı anlarda, Oğuz Ata'nın tahta çıktıktan sonra aygucisi ilan ettiği Ulu Trk girdi. Karnına kadar uzanan aksakalları vardı ve kl renginde, gri bir cübbe giymişti. Uzun boylu, yaşlı ve bilge biriydi. Çekik, kömür karası kk gözleri Yış'm uzun yıllarına şahit olmuştu. Oğuz Ata'nın ve Börteçine'nin, öfkeden bir boğa gibi burunlarından soluduklarını görünce ne olduğunu sordu. Börteçine durumu anlatınca, Ulu Bilge gülümsedi.

"Bunun gibi daha çok haber alacaksınız beyim. Onlar, sizin doğuşlu bir kağan olduğunuzu bilmemektelerler! Tanrı tarafından bir amaç için gnderildiğinizi ve farklı olduğunuzu bilmemektedirler. Urum Kağanı kendini beğenmiş ve ordusunun gücünü gözünde fazla büyüten bir handır."

Oğuz Ata, Börteçine ve Ulu Trk'e oturmalarını işaret ettikten sonra yerine kuruldu. Kısa bir süre düşündükten sonra söze girdi.

"Urum Ham'ndan önce, asıl tehdit Karanlık lke'dir. İtbaraklar daha fazla güçlenmeden tüm orduyu toplayıp, saldırmalıyız!"

Ulu Trk, başını olumsuz bir şekilde sağa sola salladı. Sakalını avucunun arasına alıp sıvazladıktan sonra dalgın gözlerini yerden kaldırıp Oğuz Ata'ya dikti.

"Beyim, karanlık kitabı biliyorum. İblisin hizmetkrlarının güçlerini, neler yapabildiklerini okudum. Onların karşısına çıkmadan önce Komutan Shan'm emaneti getirmesini beklemeliyiz. Aksi halde karanlık

topraklara yapacağımız bir saldırıdan sonra o lanetli yerden çıkabilmemiz mucize olur. Ayrıca, atalarımızdan bize bırakılan ve sadece bir doğuşlu hükümdarın kullanabileceği pusatı da almalıyız!"

Oğuz Ata ve Börteçine dikkatle Ulu Törük'ü dinlerken içeriye Kurtga Bey, Doran Bey ve Sungur Bey girdiler. Selamlarını verdikten sonra yerlerine oturdular. Oğuz Ata, meraklı gözlerle aygucisine bakıp, "Ne pusatından bahsedersin Ulu Bilge?" diye sordu.

İhtiyar adam, Oğuz Kağan'ın önündeki haritaya başparmağını uzatıp, "Burası kağanım, atalarımızdan bize kalan kılıcın gömülü olduğu yer. Yafes'in dövdüğü, Bulca Han'ın elleri arasında düşmana korku salmış olan miras sizi bekler. Bir doğuşlu Türk kağanı yeryüzüne ayak bastığında, kılıç onu bekler!" dedi.

"Peki, o kılıcı aldığında ne olacak? Ay Baltası gibi karanlığın iblislerine karşı da işe yarayacak mı?"

Ulu Bilge gülümseyerek kendini meraklı gözlerle izleyenlere baktıktan sonra kuşağından bir deri parçası çıkardı. Üzerinde siyah boyayla yazılmış yazılar vardı. İhtiyarlıktan buruşmuş parmağını sembollerin üzerinde gezdirerek okumaya başladı.

"Bir doğuşlu Türk Han'ı Yafes'in Kılıcı'm eline alırsa; gökyüzü, topraklarının çatısı, yeryüzü, devletinin kilimi olur! Gözünün baktığı yer yurt, pusatını çektiği yer düşmana cehennem olur! Kılıcın gölgesinin vurduğu her karışta adalet ve güç hüküm sürer! Karanlıkta gizlenen, arafın kapılarından sıyrılan, bilinen ve bilinmeyen her

canlının, kılıcın önünde nefesi kesilir!"

Oğuz Ata şaşkındı. Börteçine ise haritayı eline almış, ihtiyarın gösterdiği noktayı inceliyordu.

Ulu Türük, "Miras, tabiatın içinde gizlenmiş olan üç büyük tepeciğin olduğu yerdedir. Aslında onlar, birer tepe değil, atalarımızın yaptığı muazzam güzellikteki yapılarıdır!" dedi.

Oğuz Ata, "İyi dersin de Ulu Türük, Urum Kağanı zaman kaybetmeden saldırmayı deneyecektir. Yış'ı, alp-lerimi böyle bir zamanda bırakamam!" dedi.

"Mirası almaya gelmeniz şart değildir Hakan'ım, onu size ben de getirebilirim! Tek isteğim, Urum topraklarından ileri gitmemenizdir."

"Sungur Bey, yanına en güvendiğin bin alpi al ve Ulu Türük ile şafak söktüğünde yola çıkın. Urum topraklarında sizi bekliyor olacağım! Çok dikkatli olun ve gözden ırak ilerleyin,"

Sungur Bey, kağanının emrini başıyla onayladıktan sonra Ulu Türük ile çadırdan ayrıldılar. Börteçine, Doran Bey ile orduyu hazırlamak için Oğuz Kağan'dan müsaade alıp, otağı terk ettikten sonra Oğuz Ata ve Kurtga Bey baş başa kaldılar. Oğuz Kağan, can borcu olduğu ihtiyar dostuna baktı, gülümseyerek, "Ne dersin Kurtga Bey, acuna diz çöktürebilecek miyiz?" dedi. Kurtga başını sallayarak, "Bundan hiç şüphem yok beyim fakat beni kaygılandıran Karanlık Ülke'dir. Bu diyarın en iyi savaşçıları sizin ordunuzdadır ama oradaki düşman, bildiğiniz gibi iblistir. Vahşi ve acımasız canavarların

hüküm sürdüğü topraklardır," dedi.

"Kaygılanma Kurtga, Gök Tann'ın yardımıyla hepsini dize getireceğiz!"

Oğuz Ata ve Kurtga Bey, kısa bir süre daha sohbet ettikten sonra ayrıldılar. Oğuz Kağan, ertesi gün ava çıkmayı planlıyordu. Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp yola çıkmak için yatağına uzandı. Rüyasında gök yeleli, koca bir kurt gördü. Hayvan kendisine yaklaştı ve bir insan gibi konuşmaya başladı: "Ey Oğuz! Sen, Urum üzerine yürümek istersin, ben de senin önünde yürümek isterim!"

Oğuz Ata bir anda gözlerini açtı. Şafak sökmüştü ve kan ter içinde kalmıştı. Kısa bir süre, hülyasında ne gördüğünü anlamaya çalıştı. Bunu Ulu Türük'e ve kama anlatmalıydı. Hızla üzerini giydi ve otağından koşar adımlarla çıktı. Sungur Bey ve onunla birlikte gidecek olan alplerin yanına yürüdüğü sırada az ileride, rüyasında gördüğü Gök Yeleli Kurdun dikildiğini fark etti. Ne olduğunu anlamaya çalışan Oğuz Ata, olduğu yerde dikilip öylece kaldı. Kısa bir süre sonra omzunda bir el hissetti. Başını çevirdiğinde, Ulu Türük'ün gülümseyen suratıyla karşılaştı. Oğuz, parmağıyla kurdu göstererek, "Onu sen de görebiliyor musun Ulu Türük?" diye sordu.

İhtiyar, başını sallayarak, "Elbette beyim fakat diğerleri onu göremezler. Şu size doğru dikilmiş olan kızıla çalan gözlere bir bakın, cihanı fethedecek hükümdara yol göstermek için can atıyorlar! Onu takip edin

Hakan'ım, size yol gösterecektir!"

Oğuz Ata, aygucisini başıyla onayladıktan sonra kendilerine yaklaşan Sungur Bey'i gördü. Sungur Bey, yola çıkmak için hazır olduklarını söyledi.

Ulu Bilge, "Çıktığın bu kutlu yolda, Gök Tann'mın yardımıyla pusatınızı sağ salim size ulaştıracağız beyim. Urum topraklarımda, Gök Tanrı yardımcınız olsun!" dedi ve selamını verip atma bindi. Birlik yola çıktıktan sonra Oğuz Ata'nın yanına koşar adımlarla dostu Börteçine geldi.

"Dört bir yanımızı çakallar sardı kardaşım!"

"Yeni bir haber mi var Börteçine?"

"Yüeci köpekleri, bize bağlılık bildiren Usunlar'a karşı büyük bir saldırı hazırlığına başlamışlar. Usunlar'm Han'ı Nandı Bey yardım istiyor."

Oğuz Kağan yumruklarını sıkarak, "O alçaklara, zindanlarında geçirdiğim günlerin, atalarım ve dostlarıma yaptıkları zulümlerin hesabını soracağım! Soylarını kurutacağım, neslimden intikam alabilecek bir tek Yüeci kalmayacak! Orduya hazırlıkları hızlandırmalarını emret, Urum'dan sonra Yüeci belasını da başımızdan defedeceğiz!"

Börteçine hızla ardına dönüp alplerin yanına doğru yürüdüğünde, Oğuz Ata'nın yüreği bir kor parçası gibiydi. İçini yakan fetih arzusu ve aklını bulandıran sayısız düşman yüzünden yanlış bir karar almaktan çekiniyordu. Kendisine biat eden çok sayıda bey olsa da, onu tanımayanlar daha kalabalık ve güçlüydüler. İtbaraklar

zerine yapmayı planladığı akından önce diyarı dize getirmeliydi ki koca bir yumruk olup, Şeytanın başını ezebileydi.

2

Yış'da böylesi gergin bir hava hâkimken, ortamı daha da hareketlendirecek olan Yeminli Ordu'nun, Oğuz Ata'nın huzuruna varmasına çok az bir mesafe kalmıştı. Komutan Shan, Ötüken'e varmadan önce savaşçılarının son kez iyi dinlenebilmesi için kamp kurma kararı verdi. Bu sırada, Komutan Shan'ın yerini diyardaki habercilerinden öğrenen Ravnos ve Venttrue, Yeminli Ordu'nun kampım uzaktan gözetliyorlardı.

Venttrue, savaşçıları göstererek, "Bunca savaşçının içine nasıl gireceğiz, bir fikrin var mı? Öldürelim dersen, karanlık bastığında bu işi halledebiliriz!" dedi.

Ravnos gülümseyerek başım olumsuz bir şekilde salladı.

"Ah dostum, zor olanı hep ilk başta düşünüyorsunuz. Eğer onlara saldırırsak, herkes İtbaraklar'a dikkat kesilmişken kendimizi belli etmiş oluruz. Kan Emenler yaşıyor diye ortalığı inleyen devletlerin din önderlerini görür gibiyim. Tüm diyarın peşimize düşmesini mi istersin?"

"Tabii ki istemem, hele ki bir ordumuz bile yokken!"

Nasıl yapacağız o zaman dostum, Shan'a nasıl yaklaşacağız?"

Ravnos, akimdeki şeytani fikri Ventrue'ye anlattıktan sonra hemen harekete geçme kararı aldılar. Üzerlerindeki elbiseleri yırtıp, biraz çamurla kirlettikten sonra ordunun olduğu alana doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladılar. Yeminli Ordu'nun askerlerinden biri, iki kan emeni karşıladı. Kim olduklarını sorduğunda Ravnos, "Çok uzak diyarlardan gelmekteyiz, Komutan Shan'ı arıyoruz. İntikamımızı almamızda o bize yardım edecektir! Bizi onunla görüştür, pusatlarımızı burada bırakabiliriz" dedi.

Savaşçı, kuşkulu gözlerle beklemlerini söyleyip yanlarına iki adamını dikti ve Shan'm çadırına gitti. Kan emenlerin içinde büyük bir heyecan vardı. Shan görüşmeyi kabul etmezse zor olanı deneyerek tüm orduyu öldürmeye, Shan'm parmağındaki yüzüğü almaya çalışacaklardı.

Komutan Shan ise çadırında rahipleriyle oturmuş, sohbet ediyordu. Huzuruna çıkan savaşçısı, kendisini görmek isteyen iki kişi olduğunu, intikamlarını almada kendinden medet umduklarını söyledi. Son zamanlarda diyar çok tehlikeliydi ve karanlığın her çeşit yarattığı ortalıkta geziniyor olabilirdi. Shan rahiplerine baktı, "Siz ne dersiniz? Yıış'a bu kadar yaklaşmışken, bu iki adam da nereden çıktı?" dedi. İhtiyarlar, her ihtimale karşı dikkatli olmaları gerektiğini ve görüşmesinde bir sakınca olmadığını söylediler. Savaşçı, çadırın dışına çıktı ve

otağdan çıkmasını bekleyen kan emenlere, gelmelerini işaret etti.

Asıllar, çadıra girmeden önce arandılar ve pusatları alındıktan sonra Komutan Shan'ın huzuruna çıkarıldılar. Shan, üzerleri yırtık ve bitkin görünen iki adamı baştan aşağı süzdü. Ravnos'un gözleri çok kısa bir süreliğine Shan'ın parmağındaki yüzüğe kaydı. Kafasında, onu hemen burada alabilmenin bir yolu var mı diye düşündü ama yüzüğün verdiği güçle Shan'ı yenmek hiç de kolay olmazdı.

Komutan Shan, "Kimsiniz, bu uçsuz bucaksız bozkırda beni neden ararsınız?" diye sordu.

Ravnos öne doğru eğilerek selam verdikten sonra konuşmaya başladı.

"Efendim, ben ve dostum Ventrue, Karadeniz'in kuzeyindeki kalabalık bir obamn erleri ve güçlü ordusunun komutanlarıydık. Yıllar boyunca kimse bize saldırmaya bile cesaret edemedi fakat Rus topraklarında ortaya çıkan Boruslar yurdumuza saldırdılar. Kadın, çocuk, ihtiyar demeden herkesi paramparça ettiler. Beyimiz hayata gözlerini yummadan önce sizi bulmamızı ve o köpek başlı kara şeytanlardan halkımızın öcünü almamızı vasiyet etti."

Komutan Shan, yanı başında oturan rahiplere, "Boruslar dedikleri, İtbaraklar mı?" diye sordu.

İhtiyarlar, başarıyla beylerini onayladıktan sonra Shan çekik gözlerini iyice kıstı.

"Obanız için çok üzüldüm. Bir savaşçının yurdunu

ve sevdiklerini kaybetmesinin ne kadar ağır olduğunu bilirim fakat Yeminli Ordu'nun saflarında pusat sallayabilecek kadar iyi misiniz? Eğer ikiniz de ordulara baş olduysanız samuraylarımdan ikisini yere serebilirsiniz, öyle değil mi?"

Ravnos, Ventrue'ye bir bakış attıktan sonra gülümseyerek, "Belki adamlarınızdan daha iyiyizdir beyim." dedi.

Shan, kendine çok güvenen iki adama ince, yay kaşlarını kaldırarak, "Demek kendinize bu kadar güveniyorsunuz? Peki, savaşçılarımınla karşılaşacaksınız, eğer onları yenerseniz ordumda yer bulabilirsiniz. Bundan önce aklıma takılan bir konu daha var. Obanız saldırıya uğradığında siz nasıl kurtuldunuz?" diye sordu.

Ventrue, Ravnos'un böyle bir soru beklemediğini biliyordu. Hemen öne atılıp, dingin bir ses tonuyla anlatmaya başladı.

"Saldırıda beyimiz ağır yaralandığında, hiçbirimizin sağ çıkmayacağını fark ettik. Hanımızı da alıp obamızın yakınındaki ırmağa doğru ilerledik. Boruslar suya giremez, onlar gidene kadar suyun kenarında gizlendik. Efendimizi kaybettikten sonra obamıza döndüğümüzde tüm ahalinin katledildiğini gördük."

Verilen cevap Komutan Shan'a mantıklı gelmişti. Bir anda ellerini şaklattı.

"Hadi o zaman, yeteneklerinizi görelim. Pusatsız savaşacaksınız!"

Asıllar, güçlerini ayarlamaları, insan hareketleri

kadar yavaş hamle yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Shan'm muhafızlarının seslenişiyle Yeminli Ordu'nun erleri bir anda çadırın önünde toplanıverdiler. Shan, iki adamına işaret ederek öne çıkmalarını söyledi. Savaşçılar, gümüşten aslan maskeleri ve etkileyici kara kuyaklarıyla, ellerindeki uzun, düz pusatları sallayarak ortaya çıktılar.

Komutan Shan, "Bu iki cesur adam eğer aranızdan iki kişiyi yere serebilirse bizdendir. Hadi başlayın!" dedi.

Yeminli Ordu'nun erleri, asıllara doğru hamle yapmak için hızla yürüyen arkadaşlarına tezahüratlar yapıyorlardı. Ravnos, Ventrue'ye bakıp gülümsedikten sonra hızla savaşçının üzerine doğru koşmaya başladı. Kendine doğru savrulan kılıcın yanından ustaca çekilip, gelen hamleyi atlattıktan sonra zaman kaybetmeden askerin midesine sert bir tekme attı. Öne doğru eğilen adamın bileğine tekrar bacağıyla sertçe vurduktan sonra pusatını düşürdü.

Olanları şaşkınlıkla izleyen diğer savaşçı, karşısındaki yabancıya karşı daha dikkatli olması gerektiğini fark etti ve hızla Ventrue'ye doğru koştu. Kılıcıyla tam hamle yaptığı sırada Ventrue yere çöktü ve rakibine çelme takıp onu sırt üstü düşürdü. Ventrue, işi şansa bırakmak istemiyordu. Çömeldiği yerden kalkıp, yere serilmiş erin üzerine zıpladı. Savaşçının düşürdüğü pusatı aldı ve uzağa fırlattı. Düşmenin şaşkınlığından çabuk kurtulan asker, Ventrue'yi üzerinden atmaya ça-

lışıyordu. Vampir, altına aldığı adamın suratına yumruklarını bir balyoz gibi indirmeye başladı.

Ravnos ise kılıcını kaybeden savaşçının üzerine doğru koştu. Hızlı ama kısa dört adımdan sonra zıpladı ve rakibinin suratının tam ortasına koca bir kayayı indirir gibi yumruğunu savurdu. Aldığı darbeye kendinden geçen asker, gözleri kaymış bir halde sırt üstü yere yığıldı. Ventrue'nin altındaki er de aldığı darbelerin etkisiyle bayılmış, hareketsiz bir halde yatıyordu.

Komutan Shan, arkadaşlarının kaybettiğini gören savaşçıların öfkeli bağırışlarını susturmak için bir anda, "Sessiz olun!" diye çıkıştı ve iki adamını rahatlıkla yere seren asıllara şaşkın gözlerle bakı.

"Tebrik ederim, beni etkilemeyi başardınız fakat son bir çarpışma daha istiyorum. Bu seferki, bire iki olacak. Ordumdan, silahsız dört samurayla karşılaşacaksınız. Başlayın!"

Çemberin içinden dört samuray, kendilerinden emin adımlarla Kan Emenler'in karşısına çıktılar. Yeminli Ordu'nun savaşçıları hızlıydılar, dövüş konusunda ustaydılar ama rakipleri insan değildi. Çok hızlı hareket etmelerine rağmen saldırıları Ravnos ve Ventrue'ye çok yavaş ve güçsüz geliyordu.

İki asıl, yine çok kısa sürede dört savaşçıyı da yere serdi. Komutan Shan, gördükleri karşısında oldukça etkilenmiş bir halde yabancılara bakıyordu. Duyguları karışık bir hâl almaya başlamıştı. Bu iki savaşçı, ordusu-

nun en tepesine yükselebilecek kadar iyiydi ama onlara güvenebilir miydi?

Komutan Shan, ellerini  aklatarak ordusunu susturdu. Kan Emenler'i yanma çağırdı ve yüzlerini erlerine doğru döndürdü. "Bu iki cesur ve yetenekli savaşçı, onca yoldan beni bulabilmek için gelmişler. İtbaraklar obalarını yok etmiş, sevdiklerini katletmi . Bu yüzden o canavarlardan intikam almak isterler! Kendilerini kanıtladılar, onları aramza alın; yemek, yatacak yer ve yeni kuyaglar verin fakat ben uygun görene kadar asla pusat kullanmayacaklar."

Kan Emenler mutluydular. Artık Kara Y z  e ve İtbaraklar'a sefer düzenleyecek olan Oğuz Ka an'a daha yakın olabileceklerdi. Asıllar, Shan ota ına girdikten sonra Yeminli Ordu'nun sava çılarıyla tanıştılar. Erlerin getirdiği yemekle karınlarını doyurdular ve yeni zırhlarını alıp, çadırlarına gittiler ama asıl zorlu olan kısım bundan sonra ba lıyordu. En son bir önceki gece beslenen vampirlerin kana olan isteği artmaya ba lıyordu.

3

Karanlık Ülke'de, demir ustaları günlerdir aralıksız çalışıyordu. Kitana, Oğuz Kağan'ın Hun Devleti'nin başına geçmesine oldukça öfkelenmişti. Güçlü ve korkusuz bir hükümdardı. Diyarı kasıp kavuran Oğuz Kağan'ın kahramanlık öyküleri habercileri tarafından kulağına geliyordu. Kıyand gibi bir canavarı tek başına yok edebilen bir savaşçı, korkulması gereken bir düşmandı. Bu yüzden Oğuz Kağan toparlanıp, gücünü toplamadan üzerine kalabalık bir orduyla saldırıyı planlıyordu.

Kitana, taht odasında Hunlar üzerine yapacağı saldırıyı düşünürken Ağan, kara ormanda Oğuz Kağan ve Börteçine'nin suya atlayarak canlarını kurtardıkları uçuşunun kenarında dikiliyordu. Kısa bir süre önce, dönüştüğü zaman sadece Kitana'nın konuşabildiği İttaraklar'ın dilini anlayabildiğini fark etmişti. Bu yüzden canavarların komutanı Tyr ile konuşmak istiyordu. Göölün ortasında bulunan, eskiden Kıpçak Halkı'nın yaşadığı adaya bakarak düşüncelere dalmışken bir ayak sesi işitti ve arkasını döndü. Gelen, dostu Agenor ve Dima idi.

Agenor gülümseyerek, "Yine ne düşünüyorsun Ağan? Dur tahmin edeyim, sanırım Oğuz Kağan!" dedi.

Ağan, gülümseyen dostlarının tam tersine asık bir suratla, "Onu aklımdan çıkarmam mümkün değil! Yıllardır ele geçirmeye çalıştığım orginde şimdi o oturuyor. Sevdiğim kadının, Özge Hatun'un canına kıyan bir adamı nasıl unutabilirim?"

Dima, "Kraliçe, bu konuda seni defalarca uyardı dostum. O kadın sadece bir ölüm meleği idi, yani bir cacası. Bunu neden kabullenmiyorsun? Seni bu yüzden o topraklara intikam alman için göndermiyor. Öfkeyle hareket edeceğini bildiği için hazır olmadığını düşünüyor."

Dima'nın konuşması, diğer Erborü'nün gelmesiyle kesildi. Runi Hura ve Seperh, dostlarıyla selâmlaştıktan sonra Runi Hura, Ağan'a bakıp, "Tyr'a kara ormam işaret ettim. Başını sallayarak karşılık verdi. Söylediğin gibi kimseye fark ettirmedim," dedi.

Dima ve Agenor, şaşkın gözlerle Ağan'a baktılar. Böyle bir görüşmeden ikisinin de haberi yoktu.

Dima, "Tyr'ı buraya neden çağırıyorsun? Dillerini anlamadığımız bir yaratıkla ne konuşabilirsin? Yoksa ona meydan mı okuyacaksın?" diye sordu.

"Hayır, sadece konuşacağım. Onlarla nasıl anlaştığımı merak ettiğinizi biliyorum. Dönüştükten sonra ormanlık alanda İtbaraklar'm ne konuştuğunu anlayabildiğimi fark ettim. Sonuçta, hepimiz onların pençe

darbeleriyle dönüştük. Aramızda bir bağ olduğunu biliyordum. Bu gece, Kitana'nın bizimle yapacağı konuşmada Yış yoluna düşecek olan ordunun başında gitmem için desteğini isteyeceğim."

Erbörüler şaşkındı, Ağan'ın İtbaraklar ile konuşabildiğine inanamıyorlardı. Bu sırada, karanlığın içinden yaklaşan, alev gibi parlayan bir çift kıızıl göz fark ettiler. Gelen Tyr'dı, heybetli vücuduyla, koca pençeleriyle dalları kütürdeterek hırıltılı sesiyle yaklaşıyordu. Ağan, dostlarına gitmelerini söyledi fakat sürüsü onu yalnız bırakmak istemiyordu. Ağan öfkelenerek, "Ben sizin liderinizim, ne diyorsam onu yapın!" dedi. Dostları, istemeyerek yanından ayrıldığında birkaç adım ilerisinde dikilen Tyr'a baktı ve dönüşmeye başladı.

Tyr, bunun bir meydan okumaya hazırlık olduğunu düşünüyordu. Ağan dönüşüp, kocaman, kar kadar pürüzsüz beyaz tüylere sahip, cehennem ateşini içinde barındırıyormuş hissi veren kıızıl gözlü bir canavara dönüştü. Tyr ile savaşılabilecek büyüklükte ve güçteki tek yaratık oydu. Tyr, savunma pozisyonu aldı ve beklemeğe başladı.

"Beni duyabiliyor musun, anlayabiliyor musun, Tyr?" dedi Ağan. İtbaraklar'ın komutanı neye uğradığını şaşırmış bir halde, "Evet, bunu nasıl yapabiliyorsun?" dedi. İtbarak ulusu, daha önce kendi hükümdarları ve mühürlerini çözen büyücülerden başka kimseyle iletişim kuramamışlardı. Karışık, homurtulardan, uluma-

lardan ve kükremelerden oluşan bir dilleri vardı.

"Biz aynı soydanız Tyr," dedi Ağan. "Seninle konuşabileceğimi çok kısa süre önce anladım. Sana meydan okumuyorum, tam tersine yardımını istiyorum. Bu gece diyara gönderilecek ordu hakkında son kararlar alınıp, cenk taktikleri yapılacak. Yış'a gönderilecek birliğin başında benim gitmemi öner!"

"Bunu neden yapayım? Kraliçe, senin henüz hazır olmadığını söylerken seni neden destekleyim? Eğer Oğuz'a karşı kaybedersen yenilgiden sorumlu olan isimlerin en başında olurum!"

"Kaybeden taraf Oğuz ve ordusu olacak! Bundan emin olabilirsiniz!"

"Senin için böyle bir tehlikeye gireceksem, sen de benim için aynı ağırlıkta bir isteği yerine getireceksin. Senin ve benim atam olan Efendi Loras'm, biz çocuklarına bıraktığı damarlarındaki mirası bulmalısın. Eğer istediğim şeyi getirirsen en güçlü biz oluruz."

Ağan, şaşırılmış bir halde Tyr'ı dinliyordu. Yoksa o bir hain miydi? Kitana'nın yanı başındaki İtbaraklar'm komutanı bile kraliçesinin acunu fethedebileceğine inanmıyor muydu? Tyr sözlerine devam etti.

"Eğer cihana hâkim olmak istiyorsak, onun kanını getirmelisin."

Ağan'm aklı karışıyordu. "Sizler, Büyük Savaş zamanında Dokuz Kız Kardeş tarafından dönüştürülmediniz mi?"

"Hayır, ben ve yüze yakın İtbarak, bizi dönüştüren şeyin atamızın kanı olduğunu biliyoruz. Diğerleri ısırıldıktan sonra karanlık suya yatırılmıştı. Dokuz Kız Kardeş, İtbaraklar'm tek hâkimi olabilmek için onu kandırdılar ve damarlarında akan kandan aldılar ve tüm bedenini taşa çeviren bir iksir verdiler. Kitana, sihirle bizleri bu hale dönüştüremez! Ay Kardeşliği için neden bizim pençelerimizi kullandı hiç düşündün mü? Kitana, sadece süreci hızlandırdı ve Dokuz Kız Kardeş gibi sizlere bu kudreti kendi vermiş gibi gösterdi. Mirası ve bedeni nereye sakladıklarını bilmiyorum. Cenk zamanında Kitana'mn atalarının tüm mağaralarını ve topraklarını yerle bir etmiş olan Kan Emenler, Loras'ın yerini biliyor olabilirler."

Ağan, Tyr'm sözlerinden sonra kısa bir süre şaşkınlığını atmak için uğraştı. Dokuz Kız Kardeş Efsanesi'nin altında büyük bir kandırmaca yatıyordu.

"Peki, bunu bana neden anlattın?" diye sordu Ağan.
"Bana nasıl güvenebilirsin?"

"Bunu bir başkasına anlaürsan İtbaraklar'm seni paramparça edeceğini sen de biliyorsun! Kitana'mn huzuruna çıktığımızda seni destekleyeceğim fakat sen de tüm ulusumuz için Loras'ın kanım bulacaksın! Kan Emenler'den birini bulmalısın. Onlar uyandılar ve diyarda gittikleri her yere hastalık ve ölüm götürüyorlar. Güneş Taşı'na karşılık yardımlarım istersen kabul ederler. Tüm doğaüstü emrimiz altında toplandığında ne Oğuz

ne de bir başka hükümdar karşınızda duramaz!"

İki canavarın konuşması bittiğinde Tyr dağa geri döndü fakat Ağan, duyduklarından sonra bir süre daha uçurumun kenarında dikilmeye devam etti. Efendi Loras'm kanını ne pahasına olursa olsun bulmalıydı...

4

Jack, Venedik'te Ravnos ve Ventrue'nin izini kaybettikten sonra Riksos ile yönünü Kafkaslar'ın karlı dağlarına çevirmeye karar vermişti. İki asıl, kar ve tipinin altında günlerce yol aldılar. Riksos'un Güneş Yüzüğü olmadığı için geceleri yol almak zorundaydılar. Bakir toprakların göbeğinde tüm heybetiyle yükselen, Azezel tarafından kapatıldıkları dağın yamacına geldiler.

Riksos, "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Uyandıığımız günden beri başımızdan birçok olay geçti. Yeni Dünya'mn toprakları tanıdık olsa da devletleri ve savaşçıları çok farklı. Onların hatırladıkları son şey; İtbaraklar ve Büyük Savaş!"

Jack, buz mavisi donuk bakışlarını dostu Riksos'a kilitledi.

"Başka seçeneğimiz var mı Riksos? Biliyorum, onların bizden daha çok intikam almak istedikleri düşmanları var. Ravnos bunların başında geliyor fakat bir ordu kurmadan önce düşüncesizce hamleler yapmalarını engellemeliyiz. Onlara, olan biten her şeyi anlatmalıyız. Kitana tüm acundan savaşçı topluyor. Emrine

giren ölümlülerin hepsi yeryüzünü kızıla boyamak için kılıçlarını havaya kaldırmış bekliyorlar. Tabi Hunlar'ı da unutmamak gerek. İtbaraklar'ın pençelerinden kurtulabilen güçlü bir hükümdarları var ve ileride Kitana ile tekrar cenk edeceği kaçınılmaz bir gerçek. İki taraf savaşırken peşinde olduğumuz emanetleri bir hırsız gibi almaya mı çalışacağız? Asla! Kendi türümüzden kuracağımız ordumuzla hepsini önümüzde diz çöktüreceğiz. İnsanlık, bizim kölemiz olacak!"

"Doğru söylersin dostum ama yolda anlattığın, Ventrue ve Ravnos'un tekrar bize katılma fikri bana pek olası gelmiyor."

"Tüm saflar belli olduğunda uluslarının başına geçecekler, buna mecbur kalacaklar! Onlar Kan Emenler'in atalarından, bunu yapmak zorundalar! Şimdi gidip, kardeşlerimizi uyandıralım."

Jack ve Riksos, yolda saldırdıkları kasabalarda katlettikleri insanların kanlarının bir kısmını, ceylan derisinden yapılmış torbalara doldurmuşlardı. İki asıl, rüzgâr ve tipiye aldırmadan hızla, uyandıklarında çöken mağaranın girişine geldiler. Riksos, güçlü bedeniyle tuttuğu koca kayaları aşağıya doğru fırlatmaya başladı. Jack ise tıkanmış olan geçidin köşesine vurup, bir delik açmaya çalışıyordu.

Büyük bir gümbürtüyle koca kayaların dengesi bozuldu ve mağaranın girişi açıldı. Jack'den sonra mağaraya girmek için harekete geçen Riksos, iri cüssesi nedeniyle zorlanarak içeriye girdi. Kaygan zeminli, nemli

koridorlardan ilerleyip Sonya ve Sarah'm, taştan tabutlarının olduğu bölüme geldiler. Jack, içi kanla dolu ceylan derisi torbaları yere koydu. Yanlarında getirdikleri koca çuvaldan odunları çıkardı ve ateş yakabileceği, daha az nemli bir yer aradı. Riksos, taş tabutlardan birinin üstünü kaldırdı ve ters bir şekilde yere koydu.

"Ateş için burası daha uygun dostum."

Jack gülümseyerek, "Bileğin kadar, zekân da kuvvetli dostum." dedi. Jack, cebinden çıkardığı taşlarla ısılanmaması için özenle küçük bir kürk parçasına sardığı kuru otları tutuşturdu. Sonrasında odunları küçük, titrek alev parçasına attı.

Kısa sürede alevlenen odunların dibine soğuktan donmuş kan torbalarını koydu. Jack, ateşi izleyerek, "Aslında aklımdan daha farklı planlar geçiyor Riksos. Kılıç Kale'nin komutanı, Ay Baltası'nı Oğuz'a götürüyorsa, İtbaraklar ile savaşmamız gerekmiyor," dedi.

"İtbaraklar bizim düşmanımız dostum, onları yok etmeliyiz. Güçlendikleri gün bizleri katledecekler. Türümüzü köleleştirecekler."

"Türkler ve İtbaraklar, istemeseler de karşı karşıya gelecekler. Oğuz, aldığı yenilginin hesabını sormak isteyecektir. Düşünsene Riksos, onlar birbirini kırarken biz, türümüzden oluşan binlerle en umulmadık anda tüm diyarı ezip geçiyoruz! Taman'm köle devlerini ve Kara Cübbeliler'i de birliklerimize katabilsek bizi kimse durduramaz!"

Riksos gülümsemeye başladı. Dostunun söyledikle-

ri mantıklıydı. Daha kalabalık olacaklardı ve kimsenin emri altına girmeden kendi imparatorluklarını kurabileceklerdi. Gecenin en hızlı cellâtları hak ettiği noktaya, en tepeye çıkacaklardı.

"Torbaların içindeki kan çözülmeye başladı."

Riksos, deri torbaları iki kadın Kan Emen'in ağzına yaklaştırdı ve cebinden çıkardığı hançerle birer delik açtı. Kan, süzülerek neredeyse taşlaşmış dudaklardan içeri akmaya başladı. Bu miktar onlara yetmeyecekti fakat gözlerini tekrar açıp hayata dönmelerini sağlayacaktı. Tüm bedenlerinin eskisi gibi işleyebilmesi için oldukça fazla kurbana ihtiyaçları vardı.

Torbalardaki kan bittiğinde kadınlar soluk almayla, gözlerini arada bir aralamaya başlamışlardı. Jack ve Riksos, dişi asılları omuzlarına alıp mağaradan çıktılar ve kayalıklardan aşağı indiler. Kadınları kaim kürklerle sarıp, atlarının arkasına bağladıkları iki tahta kızağa yatırdılar. Yolları uzundu. İlk kasabada büyük katliamlar yapıp, doyusya besleneceklerdi fakat Riksos ve kızlarda Güneş Yüzüğü olmadığı için güneş doğmadan önce planladıkları yere ulaşmak zorundaydılar.

Jack ve Riksos, durmaksızın saatlerce yol aldılar. Ugradıkları her kasabaya ölüm ve hastalık götürdüler. Gecenin karanlığında, obalardan yükselen her çığlık hayata tekrar gözlerini açan iki kadın Kan Emen'in daha da güçlendiğinin habercisiydi.

Sarah ve Sonya, ölüm kokan gecelerden sonra eski güçlerine tekrar kavuşmuş, at üzerinde yolculuk yapı-

cak ve savaşabilecek duruma gelmişlerdi. Uzun geceler yol aldıktan sonra Moğol kabilelerinin yaşadığı topraklara adım attılar. Dört asıl, gecenin karanlığında yol aldıkları sırada etraflarında çığlıklar atan bir Moğol birliğinin ortasında kaldılar. Yüze yakın savaşçıdan oluşan gurup, etraflarında bir çember oluşturup oklarını asıllara doğrulttular. Jack, ilk saldırıyı başlatacakken tam karşısında, kendisine doğru yaklaşan bir atlı gördü. Katran karası atıyla, omuzları vaşak postlarından oluşan oldukça etkileyici bir zırh kuşanmış savaşçı, tam diplerinde durdu. Orta boylu, çekik gözlü, saçları omuzlarına kadar uzun, seyrek sakallı ve geniş suratlı adam, yay gibi kaşlarını çatarak, "Adım Nayman Noyan, dört obanın beyiyim! Topraklarımda ne içiniz var?" dedi.

Jack, karşısında duran savaşcının cesaretinden etkilenmişti. Ürkütücü, donuk gözleriyle NaymanY süzdü.

"Ben, cehennemin baş iblisiyim! Yolumdan çekilmezseniz hepinize ölümü sunacak olan cellâdım!"

Nayman, aldığı cevap karşısında oldukça öfkelenmişti.

"Sen benimle nasıl böyle konuşursun? İki kadın ve tek adamla, birliğime kafa tutacak kadar deli olamazsın! Seni gebertmemem, kadınlarını kölem yapmamam için üzerinizdeki tüm değerli malları vereceksiniz! Ödemeni yaptıktan sonra iki kadın ve dostun gidebilir ama sen benimle geleceksin!"

Jack, Riksos'a bakıp gülümsedi. Sarah ve Sonya, saldırmaya hazır olduklarını gözleriyle işaret ettiler.

Jack, atından inip Nayman'a doğru birkaç adım attı ve kısırağının dibinde durdu.

"Hunlar'm başındaki Oğuz adındaki savaşıyı tanır mısın Nayman Noyan?"

"Beni, dostum ildir'm katiliyle mi tehdit ediyorsun? Seni hemen öldürmeyi düşünmüyordum ama bu lafından sonra bir köpek gibi geberteceğim!"

Jack elini havaya kaldırıp, sesini yükselterek, "Beni dinle! Biz onun adamları değiliz. Görünüşe göre onun düşmanısın. Sana bir teklifim var Nayman. Oğuz'u devirecek, ordularını yok edecek büyük bir güce sahip olmak ister misin? İntikamını almak, Hunlar'ı tamamen bu topraklardan silmek ister misin?" dedi.

Nayman kahkahalar atarak ellerini iki yana açıp, "Nesin sen, büyücü mü?" dedi ve gülmeye devam etti. Jack, Rikso's'a bakıp saldırı emri verdiğinde, birkaç nefeslik sürede çevrelerindeki on kadar savaşçının kellesini koparttıktan sonra Jack'in yanma dikildiler. Olanları gören Moğol askerleri korkmuş ve atlarını uzaklaştırmaya başlamıştı.

Nayman, "Bunu nasıl yapabildiler?" dedi.

"Eğer bizim gibi olmak istersen ordunu al ve bize katıl! Kuracağım imparatorluğun komutanı ol. Oğuz Kağan ya da bir başkası, fark etmez. İstedğin kişiden intikam almak için diledğin kadar kan akıtabilir, diledğin cana kıyabilirsin! Tarih, Nayman adını, durdurulamayan orduların büyük komutanı olarak yazar. Ne dersin?"

Nayman Noyan bir anlığına, Hun savaşçılarını parçalayarak ilerlediğini getirdi gözlerinin önüne. Dostu Ilıdır'm intikamını, Oğuz Kağan'm yere düşmüş bedenine basmış bir halde tüm acuna ilan ederek aldığını hayal etti. Oğuz'u destekleyen Moğol kabilelerini emri altına aldığını, adını haykıran askerlerin arasından yürüdüğü anı hisseder gibi oluyordu.

"Sizin kadar güçlü olmak isterim fakat bu kudretin karşılığında ödemem gereken bedel nedir?" diye sordu Nayman Noyan.

Jack, Nayman ve birliğini süzdükten sonra başparmağını havaya kaldırdı.

"Gökyüzü, senin en büyük düşmanın olacak Nayman! Güneş senin lanetin, gece ise en büyük dostun olacak. Karanlıkta ne kadar güçlü ve hızlıysan, aydınlıkta bir o kadar korumasız olacaksın. Tek gecede obaları ortadan kaldırıp, sancağını tahmin edemeyeceğin uzaklıktaki topraklara dikebileceksin. Tüm sevdiklerinin ölümünü hatta onların tüm soylarının son nefeslerini göreceğ kadar uzun bir hayaün olacak. Kanla beslenecek, susuzluk çektiğinde zayıf düşecek ve saldırgan bir canavara dönüşeceksin. Şimdi, teklifimi kabul ediyor musun?"

Nayman Noyan, bozkırda amaçsızca gezmekten bıkmış olan birliğine baktı. Hepsi çok hevesli görünüyordular. Savaşçılar, hayatlarına bir anlam katabilmek, birer kahraman olabilmek için her türlü riski göze almaya hazırlardı. Nayman, başıyla Jack'i onayladı ve

gücü, her şeyden çok istediğini söyledi.

Asıllar, Nayman ve savaşçılarını dizleri üzerine çöktürüp, boyunlarından birkaç yudum kan içtikten sonra kendi bileklerini keserek, hepsinin ağızlarına akıttılar. Her birinin boynunu kırarak, insanlıktan iblisliğe geçmek için gerekli olan son şeyi, ölümlerini gerçekleştirdiler.

Asıllar, Moğol savaşçılarının atlarını birbirlerine bağladıktan sonra cesetlerini kendi kısıraklarının üzerine yükleyerek yakınlarda bulunan bir tepelikteki mağaraya götürdüler. Birkaç saat sonra güneş doğacaktı, kendilerini en büyük lanetten korumalıydılar. Tekrar gece olduğunda ise Kan Emenler'e dönüşmüş bir Moğol birliğiyle daha ölümcül saldırılar yapıp, daha fazla savaşçı toplayacaklardı.

Yış'da, kün ve alpler cenk hazırlıklarına son hız devam ediyorlardı. Kara Han ve ildir yönetimindeyken kabuğuna çekilmekten bıkmış olan ahali, acunu önlerinde diz çöktürmek için harekete geçen Hanları için bayram havasında hazırlıklara devam ediyorlardı. Oğuz Ata, ulusu tarafından çok sevilen bir kağandı. Oğuz da bunun farkındaydı ve yoluna baş koymuş savaşçılarına çok güveniyordu. Börteçine, çevredeki hazırlıkları kontrol ederek otağa doğru ilerliyordu. Omzunda, av için kullandığı yayı vardı. Bu sırada Oğuz'un anası Ay Hatun'un sesini duydu. "Börteçine, ava mı çıkarsınız?"

Börteçine, can kardaşının üç oğluna da analık yapan, küçüklüğünden beri hep büyük saygı duyduğu Ay Hatun'un yanma gitti.

"Ava gideceğiz Ay Hatun, Oğuz'un otağına doğru yürüyordum."

"Bunca düşman arasında, bir başınıza ava gitmeniz doğru mudur Börteçine? Bilirim, diyarın en iyi yiğitlerisiniz ama dört bir yanımız düşmanla çevrilidir."

"Bilirim hanımım ama can kardaşım da ben gibidir.

Ormanda bir kurt gibi yalnız başına avlanmayı sever. Gözünüz arkada kalmasın. Hem unutmayın ki hanımım, Oğuz, koca Kıyand'ı devirmiş bir yiğittir."

Ay Hatun ne kadar tedirgin görünüyorsa, Börteçi-ne de o kadar rahattı ve hatta gülümsüyordu. Ay Hatun tembihlerine devam ederken Oğuz Ata, dört alple yan-larına geldi. Dostuna bakıp, "Yoksa anam yine sebepsiz yere mi telaşlanmaktadır kardaşım?" dedi. Ay Hatun'un cevabını dinlemeden anasının otağına girdi ve üç oğlu-nu sevdi. Onların gözlerinde, ileride diyara nam salacak birer cengâver ışığı görüyordu.

Anasının çadırından çıktıktan sonra dostu Börteçi-ne ile aüna atlayıp, ormana doğru yol almaya başladılar. Tabiatın yoğunlaştığı noktada kısıraklarından inip, bir kurt kadar sessiz ve dikkatli bir şekilde yürümeye baş-ladılar. Oğuz ve Börteçi-ne, her ava çıktıklarında birbir-lerine çok uzak olmayacak noktalara doğru ikiye ayrılır, şanslarını artırırlardı. Börteçi-ne, eliyle sağa doğru gide-ceğini işaret etti ve o yöne doğru ilerledi.

Oğuz Ata ise yeşilliğin içinde bir başına ilerliyordu. Ortalık çok sessizdi ve Oğuz, kuşların seslerini dinleye-rek avın ne tarafta yoğun olduğunu anlamaya çalışıyor-du. Tam o sırada, önünden yavaş adımlarla ilerleyen bir ceylan gördü. Hemen peşine düştü fakat hayvan, Oğuz Ata'yı fark edince var gücüyle koşmaya başladı.

Oğuz Ata, peşinden koşarken hayvanı kaybetti. Daha önce hiçbir avını kaçırmamıştı. Nefes nefese kal-mış bir halde kendine kızıyordu. Hemen ilerisinden

gelen su sesine doğru yürümeye başladı. Ceylanın yorumuş olabileceğini ve su içmek için o tarafa gidebileceğini düşünüyordu. Geniş bir gölün kenarına geldi. Etrafı tüm dikkatiyle süzmeye başladı. Ceylan ortalıkta yoktu fakat daha önce hiç görmediği, suyun tam ortasındaki kara parçasını ve koca ağacı fark etti.

Ağacın olduğu noktaya baktığında, birinin hareket ettiğini fark etti. Gölün diğer tarafı ağaca daha yakındı ve kıyıdan koşmaya başladı. Mesafe çok uzak değildi, büyük su kütlesi küçük ırmaklara ayrılıyordu.

Bu ırmakların üzerinden zıplayarak hızla geçen Oğuz Ata, kara parçasına yakın olan kıyıya geldi. Su derin değildi, beline kadar geliyordu. Hızla göle girdi ve küçük adaya çıktı. Birini gördüğüne emindi fakat ortalıkta ne bir ses ne de hareketlilik vardı. Tam bu sırada, önündeki heybetli ağacın koca gövdesinin arkasından bir kız çıkıverdi.

O an Oğuz Ata neye uğradığını şaşırđı. Gönlüne od düştü, ayakları yerden kesildi. Kızın gözleri gökten mavi, saçları ırmaklar gibi dalgalı, dişleri inci kadar ak, teni ay kadar etkileyici ve kusursuzdu. Bir kuğu kadar narin olan bu hatunu gören insan ahlar, vahlar içinde kalır, süt bile kesilip, kımıza çalardı.

Oğuz Ata, "Kimlerdensin, ne ararsın gölün ortasındaki bu ağaç kovuğunda?" dedi.

"Adım Akay, beyim. Sizin burada avlandığınızı biliyim, tepenin aşağısındaki obadanım."

Oğuz ve Akay Hatun, uzun süre sohbet ettiler. Bör-

teçine, dostu Oğuz'un yanına geldiğinde, kardeşinin bu güzel kıza vurulmuş olduğunu halinden anladı ve obaya döneceğini haber vererek, Oğuz Ata'nın yanından ayrıldı. Oğuz Kağan, obasının yakınlarına kadar Akay Hatun'a eşlik etti.

Günler birbirini kovaladı ve Oğuz Ata, içine od düşüren hatunu babasından istedi. Oğuz Kağan, obasında savaş hazırlıkları sürerken, soyuna soy katacak Akay Hatun ile evlendi.

Oğuz Ata, öksüz kalan üç çocuğuna öz ana gibi bakan Akay Hatun'u çok seviyordu. Çocuklarına ve hatununa her baktığında içini büyük bir mutluluk kaplıyordu fakat Urum Kağanı ile gireceği çetin cengi düşündükçe de geriliyordu.

Oğuz Ata, otağında Kurtga Bey ile oturduğu sırada muhafızları, Yeminli Ordu'dan bir habercinin geldiğini söylediler. Oğuz Kağan, hemen içeri alınmasını emretti. Gece kadar kara kuyagı ve elinde tuttuğu gümüşten aslan yüzü maskesiyle hükümdarın huzuruna çıkan savaşçı, saygıyla eğilip selam verdi. Oğuz Kağan, "Hoş geldin asker, komutanın ve ordun nerededir?" dedi.

"Oğuz Bey, komutanımız Yış'a iki günlük mesafede dinlenmektedir. Önden beni gönderip, baltanın sağ salim size ulaştırılmasına az kaldığım bildirmemi istedi."

"Ordunuz kaç kişidir?"

"Beş bin savaşçıdan oluşan ordumuz, pusatı size teslim ettikten sonra emrinizde cenk etmek için hazırdır beyim!"

Oğuz Ata, önünde duran haritayı savaşıya verdi.

"Şafak söktüğünde ordumu çekip Urum Kağanı'nın üzerine yürüyeceğim. Bana destek veren obalara yaptığı saldırılar artmıştır ve yaptıklarının hesabını, daha fazla can yanmadan sormam gerekir. Komutanına bu durumu anlat ve baltayı, haritada işaretlediğim yere getirmesini söyle. Yolun açık olsun savaşçı!"

Yeminli ordunun askeri, çadırı terk ettikten sonra Kurtga Bey, "İki gün bekleyemez miyiz beyim?" dedi. Oğuz Ata, başını olumsuz şekilde salladıktan sonra derin bir nefes aldı.

"Yeterince geç kaldık Kurtga Bey, Urum birlikleri saldırılarını her geçen gün daha da sertleştirmektedir. Daha fazla cana kıymasına, adaletimi bekleyen küne zulmetmesine engel olmalıyım. Komutan Shan, onca yolu baltayı koruyarak getirebildiyse, Urum topraklarına da ulaştırabilir. Benim yokluğumda anama devlet işlerinde destek olasin Kurtga Bey! Bilirim cenk etmek istersin ama senin gibi yaşını almış bilge bir adama, otağımda alınacak zorlu kararlarda daha çok ihtiyacım vardır."

Oğuz Ata, Kurtga'nın deniz mavisi gözlerine bakarak gülümsüyordu. İhtiyar, cenk etmenin artık onun için uygun olmadığını farkındaydı ve başıyla kağanını onaylayıp, verdiği görevi kabul etti.

O gece, Oğuz Ata için hayatının bambaşka bir yöne gittiği andı. Rüyasında yine Gök Yeleli Kurdu gördü. Ona yol gösteriyor, pençesiyle diyarın her yerine işaretler koyuyordu. Onunla, hülyasında uzun süre konuştu.

Ona müjdelenen toprakları inceledi.

Şafak söktüğünde, cenge hazır olan dostu Börteçine ve Doran Bey, birliklerin önünde Oğuz Ata'nın gelmesini bekliyorlardı. Oğuz Kağan otağından çıkıp, kendinden emin adımlarla içindeki fetih ateşi ve yiğitlerinin tezahüratlarıyla, ordusunun tam karşısına geçti. Hemen yanı başında kamlar dikiliyordu. Elini havaya kaldırdı ve önünde uzanan otuz bine yakın erini susturdu. Kurt gibi yırtıcı bakan gözlerini kalabalığa dikti ve göğsün içine işleyen gür sesiyle konuşmaya başladı.

"Alplerim, aslanlarım! Hepimizi çok zor günler bekler. Düşmanımız çoktur, kalabalıktır ve inatçıdır. Bizler, Gök Tanrı'nın yeryüzündeki kılıcıyız! Bu yüzden, zalimleri Tamu'nun kızıl çukurlarına göndermeliyiz ki mazlumların intikamı alınsın, durmaksızın akan gözyaşları durulsun. Dört bir yanımız putperestlerle çevrilmiştir. Soyumuza, özgürce yaşamlarını sürebilecekleri bir yurt bırakmalıyız. Diyardaki tüm akrepleri temizlemeliyiz ki, gelecek günlerde neslimizi zehirleyecek tek bir haşere kalmasın! Korkusuz cengâverlerim, büyük fetih yolunda Gök Tanrı yardımcımız, Gök Börü yol göstericimiz olsun!"

Hun savaşçıları var gücüyle bağııyorlardı. Oğuz Kağan'ın adını haykırarak acuna meydan okuyan çelikten koca bir dalgaya dönüşmüşlerdi. Börteçine ve Doran Bey, alplerin kendilerine olan güvenini gördükçe en çetin savaşlardan zaferle döneceklerine daha da inanıyorlardı. Oğuz Ata, kamların dualarıyla birlikte cen-

gâverlerinin ikiye ayrılarak açtığı yolda bir kayın ağacı gibi dik, başı karlı dağlar gibi tüm heybetiyle yürümeye başladı. Ardından, diyarın en büyük tarkanı Börteçine ve içi fetih arzusuyla yanan Doran Bey geliyordu.

Oğuz Ata, savaşçılarının çelikten duvar olduğu uzun yolun sonuna doğru yaklaştığında, bozkırın serin rüzgârını yüzünde hissetti. Bir anlığına kızıla çalan ela gözlerini gök kubbeye kaldırdı. Bulutlar hoyratlaşmış, kararıp birbirine karışmaya başlamıştı. Ay gibi parlak akı ile toprak rengine çalan ala kırsığı tüm heybetiyle onu bekliyordu. Cengâverlerin her biri, avını parçalamaya hazır bir kurt sürüsü gibi bakıyordu

Oğuz Ata, kırsığına bindiğinde beklediği ve rüyalarında gördüğü Gök Yeleli Kurdu tam önünde gördü. Hayvan, kızıl gözlerini kaldırıp Oğuz'a dikti. Ordu, yola revan olmak için düzen alırken ongun, başını havaya kaldırdı ve tüm asaletiyle ulumaya başladı. Bu ses tüm diyara, yerin altına ve üstüne meydan okuyan cesur Hun savaşçılarının doğaüstü seslenişiydi.

Hun ordusu, Yış'dan yola çıktı ve güneş batana kadar yola devam etti. Oğuz Ata, hava kararmaya başladığı anda İtbarak tehlikesine karşı hazırlıksız yakalanmamak için yolculuğu kesip, kamp kurdurdu. Diyar, Karanlık Ülke'nin casuslarıyla ve canavarlarıyla doluydu.

Oğuz Ata'nın yanma yaklaşan can dostu Börteçine, kampın etrafında geniş bir çember şeklinde ilerleyen gözcülerinin, buranın güvenli olduğuna dair haberler

getirdiğini söyledi. Oğuz Kağan, en yakın arkadaşının sözlerine canı sıkkın bir halde başını sallayarak karşılık verdi.

Börteçine, "Neyin var kardaşım? Canını sıkkan şey nedir?" diye sordu.

"Kafamı karıştıran ve çok merak ettiğim bir şey var. Ağan'ın ordusuna ne oldu? Binlerce seçkin savaşçıdan oluşan o koca birlik nerede?"

"Yış'a yürüdüğümüzde, cenk meydanında o birliğin sancağını hiç görmedim. Ya dağıtıldılar ya da bu toprakları terk ettiler."

"Onlar dağılacak bir birlik değildi Börteçine. En iyi alplerden oluşan, Kara Han'ın yakın korumalığını yapan, savaşa en önde giden ve bitirici vuruşu yapan birlik bir anda yok olamaz. Umarım aklıma gelen ismin emrine girmemişlerdir."

"Bizde düşman çoktur kardaşım, hangisini dersin, Çin İmparatoru mu?"

"Ağan'ın ve ildir'in en iyi dostu, ulusunu tek çatı altında toplamaya çalışan bir zalim dediğimde akıma kim geliyor?"

Börteçine dişlerini sıkarak, "Nayman Noyan!" dedi. Oğuz, dostunu onaylar bir halde başını salladı.

Börteçine, "Eğer ordu onun emrine girdiyse, Nayman Noyan da intikam için kılıç bileyenlerin arasındadır. O, gerçekten iyi bir cengâver ve zeki bir komutandır fakat putperest bir zalimdir!" dedi.

"Eğer düşündüğümüz gibiyse, bize en çetin cenkle-

ri yaşatacak olan ordulardan birine sahiptir."

İki dost, Oğuz Ata'nın büyük çadırına gidip, konuşmalarına devam ettiler.

Oğuz Kağan'ın tarafında bunlar yaşanırken, Ay Baltası'm sağ salım Ötüken'e ulaştırmaya çalışan Komutan Shan ise savaşçıların arasında dolaşıyordu. Adamlarından biri, ormanlık alandan bir atlının geldiğini söyledi.

Gelen, Shan'ın habercisiydi. Hızla kamp alanına girdi ve komutanının önünde durdu. Atından inip diz çöktü ve elindeki haberi uzattı. Shan, mesajı okuduğunda Oğuz Kağan ile Urum topraklarında buluşacağını öğrendi. Yış'dan gelen habercisine, şafak söktüğünde hareket edeceklerini herkese duyurmasını emretti ve otağına gitti.

Yeminli Ordu'nun kamp alanında bir ateşin başında oturan iki asıl ise susuzluklarını, önceki gece ormanlık alanda yakaladıkları bir geyikle az da olsa dindirmişlerdi. Etraftaki hiçbir savaşçıya zarar veremezlerdi. Eğer içlerinden biri kaybolursa, dikkatleri çekecek ilk kendileri olurdu. Ravnos, oturduğu yerden etrafı iyice süzdü. Bir anda öfkelenip, elindeki odun parçasını ateşe attı. "Şu halimize bak Ventrue! Uyanmadan önce karanlığın ordularıyla tüm insanlığı korkudan titreten komutanlardık, ya şimdi? İstedığımız an hepsini paramparça edebileceğimiz bir birliğin içinde, savaşçıları olma onuruna ermek için uğraşan iki düşkün oba eri rolündeyiz."

Ventrue, öfkeli dostunu yatıştırmak istiyordu.

"Sakin olmalıyız dostum. Bu durum benim de hoşuma gitmiyor fakat Oğuz Kağan'ın ordusuna ulaşmamıza çok az kaldı, dayanmalıyız. Hayvan kanı, bizim için sadece bir yatıştırıcı ama sana söz veriyorum, bu işi hallettiğimizde koca bir şehirde gönlümüzce katliam yapacağız. Şimdi sakın olup, sabretmeliyiz. Gelecekte tekrar kuracağımız yenilmez Kan Emen Ordusu için bunlara katlanmalıyız. Anlıyor musun Ravnos?"

Ravnos, hoşnutsuz bir halde başını salladı. Gece-nin ilerleyen saatlerinde, Yeminli Ordu'nun savaşçıları ve iki asıl, çadırlarında dinleniyorlardı. Ortalıkta sadece nöbet tutan askerler vardı. Karanlığın içindeki ölüm sessizliğini, önce kulakları uğuldatan bir uluma yardı. Asıllar hemen yerlerinden doğruldular ve birbirlerine bakular. Arkasından gelen, göğüs titreten kükremeler ve haykırıışlardan sonra Ravnos'un gözleri parladı. "İtbaraklar! Eski dostlarımızı özlemiştin" dedi.

Ventrue, "Hadi o zaman, gidip eski dostlarımıza bir karşılama yapalım!" dedi.

İki asıl çadırdan fırladığında, ormanlık alanda beliren beş çift korkutucu ve parlak gözün yaklaştığını gördüler. Yeminli Ordu'nun savaşçıları da savunma pozisyonu alıp, canavarları beklemeye başladılar. Komutan Shan, Ay Baltası'nı çıkarmış, kendinden emin bir halde gelecek düşmanı karşılamak için bekliyordu.

Çatırdayan ağaç dallarının arasından bir anda beş İtbarak ordunun içine dalıverdi. Ventrue ve Ravnos, eski düşmanlarını gördükleri anda saldırıya geçtiler. Bu

sırada Komutan Shan, savaşçılarım zayıf otları koparır gibi tek hamlede yok eden canavara doğru saldırıya geçti. Yeminli Ordu büyük kayıplar veriyordu ve tek bir yaratık bile deviremiyorlardı.

Ravnos, gözüne kestirdiği ilk İtbarak'a doğru zıpladı. Yaratık, savaşçılarla çarpıştığı için dikkatinin dağınıklığından yararlanıp, ensesine sarıldı. Ayaklarını sırtına dayayan Kan Emen, tüm gücüyle başını tutup geriye doğru çekmeye başladı. Bu sırada İtbarak'a, mızraklarını aralıksız olarak saplayan askerlerden biri, Ravnos'a kılıcını attı. Ravnos, eline aldığı pusatı canavarın boğazına soktu ve çekti. Yaratığın kopan başı yere düştü ve bir anda gökyüzüne mavi, parlak bir ışık yükseldi. İtbarak, dönüşmeden önceki insan haline geri dönmüş bir halde yere yığıldı ve öldü.

Komutan Shan ise elindeki baltayı diğer İtbarak'a doğru savuruyordu fakat birini bile derisine denk getiremiyor. Yaratık çok hızlıydı ve onu yakalaması hiç kolay değildi. Ay Baltası'nı tam sırtına geçireceği anda canavar aniden ardına döndü ve Komutan Shan'ı ileri fırlattı. Ravnos, Shan'ın yere düştüğünü görünce hızla yanma koştu. Yaralanmamıştı ama Ay Baltası'nı düşürmüştü. Shan, Ravnos'a, parmağıyla toprağın üzerinde, ayaklar altında ezilen baltayı gösterdi.

Ravnos, koşarak baltayı yerden aldı ve tüm gücüyle İtbarak'ın sırtına indirdi. Önceki yaratıktaki gibi yine koca bir mavi ışıkla ölen canavarın ardından dostu Ventrue'ye yardım etmek için hızla yanına gitti.

Olanları izleyen ve iki adamını kaybeden İtbaraklar'm sürü lideri geri çekilme emri verdi. Ventrue ile savaşan İtbarak, vampiri tam pençelerinin altında parçalayacakken Ravnos, baltayı dostuna attı. Ventrue, havada yakaladığı pusatı, üzerine zıplayan canavarın tam göğsüne indirdi ve onu öldürdü.

İki İtbarak hızla ormana kaçtı ve gözden kayboldular. Komutan Shan, nefes nefese kalmış bir halde düştüğü yerden kalktı ve etrafına baktı. Kaç adamını kaybettiğini ve baltanın nerede olduğunu merak ediyordu. Bu hengâme içerisinde Ravnos'u gören Komutan Shan, koşar adımlarla yanma gitti.

"Balta nerede Ravnos? Onu ele geçirmediler değil mi?"

Ravnos, işaret parmağıyla Ventrue'yi gösterdi. Baltayla birlikte kendilerine doğru geliyordu.

"Merak etmeyin komutan, pusat dostumda. Üç İtbarak öldürüldü. İkisini ben, birini de Ventrue yok etti."

"Peki, kaç kişiyi kaybettik? Bir tahminin var mı Ravnos?"

"Muhtemelen savaşcılarınızın yarısından fazlası öldü. Yeminli Ordu, canavarlarla yapığı ilk savaşta, zırhları kadar etkileyici cenk edemediklerini göstermiş oldu! Ben, çevrede yardıma ihtiyacı olan var mı diye bir bakacağım."

Ravnos, ardını dönüp gittiğinde Shan, ordusunun hiçbir şey yapamamasıyla alay eden asılı izliyordu. Ventrue, Shan'm yanına geldi ve baltayı ona verdikten

sonra koşarak Ravnos'un yanına gitti.

Ravnos gülümsüyordu. "Bu gece istediğimiz kadar susuzluğumuzu dindirebiliriz dostum."

Ventruer, mutlu bir halde yumruklarını sıkıp, "Bu şölen kaçır mı dostum? Şuraya bir bak, kan denizine dönmüş topraklar, ölü sayısının belli olmadığı korkmuş bir ordu! Hem de, eski düşmanlarımızdan üçünü öldürmüşken, böyle bir kutlamayı fazlasıyla hak ettik!"

İki asıl, o gece yaralı olan tüm savaşçıların kanlarını son damlasına kadar emdiler. Kimse onlardan şüphelenmedi. Herkes telaş içindeydi ve gecenin kahramanları onlardı. Yardıma muhtaç askerleri taşıdıkları için de her yerlerinin kan olması normaldi.

Şafak sökene kadar, hayatını kaybeden arkadaşlarının parçalarını toplayan Yeminli Ordu'nun savaşçıları, oldukça yorgun ve moralsizdiler. Komutan Shan, rahiplerinden ikisini kaybetmişti. En bilge ve yaşlı olanı hâlâ yanında olsa da, tek saldırıda verdiği kayıplar gözünü korkutuyordu. Ravnos, üst üste yığılı, bir ölü tepesi şeklinde duran cesetlerin yanından Shan'a yaklaştı. Selamını verdi ve çevredeki savaşçılara göz gezdirip, "Ordunuzdan geriye kalan, sadece bin üç yüze yakın savaşçıdır efendim. Moralleri çok bozuk ve oldukça korkmuşlar." dedi.

Shan, "Dün gece dostunla yaptıklarınız ve mücadeleleriniz büyük kahramanlıkta Ravnos. Ordumun, bu savaşta ne kadar hazırlıksız olduğunu gördüm. Yitip giden onca can ve Kılıç Kale'de bıraktıkları aileleri gözümün

önüne geliyor fakat ne pahasına olursa olsun, bu yolculuğu tamamlamalıyız. Baltayı, bir saldırı daha yemeden Oğuz Kağan'a teslim etmeliyiz."

"Doğru söylersiniz komutanım, baltanın ne kadar etkili bir silah olduğunu dün gece görmüş olduk. Bundan sonraki saldırılarda ne yapmamız gerektiğini artık daha iyi biliyoruz."

"Sen çok zeki ve güçlü bir savaşçısın Ravnos! Bundan sonra dostun Ventrue ile en yakınımıdaki adamlarım olacaksınız. Hayatımı kurtardın, sadece ben değil geride kalan tüm ordu, aldığı nefesi ikinize borçludur."

Komutan Shan, bu cümleleri söylerken arkasında dikilen ihtiyar rahip, şüpheci gözlerle Ravnos'u süzüyordu. İki asılın, İtbaraklar karşısında nasıl savaştıklarını ve o kargaşa içerisinde rüzgâr gibi hızlı hareket edebildiklerini görmüştü.

Ravnos, ihtiyar rahibe tehditkâr bir bakış attıktan sonra sağ yumruğunu sertçe sol göğsüne vurup, başını öne eğdi. "Her zaman hizmetinizdeyiz efendim! En yakınınızda olmak bizim için büyük onurdur!"

Asıllar, güven konusunu fazlasıyla çözmüşlerdi. Sıra, Komutan Shan'ın parmağındaki Kara Yüzüğü almanın bir yolunu bulmaya gelmişti. Yeminli Ordu, ölülerini ateşe verip, kendi inançlarına göre törenlerini yaptıktan sonra hemen yola çıkı. Shan, İtbaraklar'ın gücünü hafife aldığı yaşadığı son olaydan sonra iyice kabullenmiş bir halde, ardındaki bitkin ordusuyla, düşünceler içinde bozkırda ilerlemeye devam etti.

6

Karanlık Ülke'de, on bin savaşçı kara surların önünde harekete hazır bir şekilde bekliyordu. On İtbarak da, orduyla birlikte ilk kez savaşa girecekti. Kitana, yaptığı son toplantıda, Tyr ve Ay Kardeşliği'nin destekleriyle, Oğuz Ata'ya saldıracak olan birliğin başına Ağan'ı komutan olarak görevlendirmişti. Kan kırmızısı uzun elbisesi ile surların tepesinde dikilen kraliçe, Ağan'ın kendine doğru geldiğini fark etti. Ağan, "Kraliçem, emrinizle yola çıkmaya hazırız!" dedi.

"Yola çıkmadan önce sana söyleyeceklerimi sakın akimdan çıkarma Ağan! Gözlerden uzak ilerleyin. Birden fazla savaşın patlak verdiği diyarda, iki ateş arasında kalmayın. Bırakalım, insanlık birbirini kırmakla meşgul olsun. Seperh, senin sağ kolun olarak yanında gelecek."

Kraliçe, kara ormandan şehre doğru gelen iki İtbarak'ı görünce bir anda sustu. Canavarlar, Tyr ile konuştuktan sonra Kitana'ya doğru hızla koşmaya başladılar. Kraliçe bir terslik olduğunu anlamıştı, ellerinde balta yoktu ve sürü eksikti. İki canavar, Kitana'nın önünde

eğilip, selam verdikten sonra sürü lideri konuşmaya başladı.

"Kraliçem, ne yazık ki baltayı alamadık. Sürümdeki üç savaşçı da öldü."

Kitana, öfkeden çılgına dönmüştü. İtbarak'm dibine girerek, "Sen ne söylediğinin farkında mısın? Bir avuç aptal savaşçıya nasıl yenilirsiniz? Beceriksizler, sizlere ne oldu böyle? Yeryüzünü Azazel'in ordusundan temizleyenler sizler değil miydiniz?"

"Kraliçem, savaşçılarımızı öldürenler ölümlülerden değildi. Onları tanıyoruz, Azazel'in iki komutanı baltayı koruyan birliğin içindeydi."

"Yeminli Ordu ve Kan Emenler... Bu nasıl bir iş birliğidir? Balta Hun Ordusu'na gidiyor. Oğuz Kağan, doğaüstü her varlığı öldürmek için yola çıkan bir Han'dır. Vampirlerle neden iş birliği yapsın ki?"

"Kraliçem, ordudaki savaşçılar gibi giyinmişler. Onları başta tanıyamadım ama Kan Emen olduklarını, Yeminli Ordu da bilmiyor olabilir. Baltanın peşinde olmadıkları kesin. Çünkü silahı rahatça kullanıp, üç savaşçımı yok ettiler."

"Demek Kan Emenler! Ağan, sen ordunla yola çık ve Oğuz'un kellesini getirmeden sakın geri dönme!"

Ağan selamını verdikten sonra koşarak surların önüne indi. Kitana, hâlâ iki İtbarak'la son yenilgi hakkında konuşuyordu. Tyr, Ağan çıkmadan önce yanma yaklaştı ve kafasıyla selam verdi. Ağan, Tyr'm bunu neden yaptığını biliyordu. Diyarda, Kan Emenler'den biri-

ni bulması ve Efendi Loras'm kanma ulaşmak için on-
dan yardım istemesi gerektiğini biliyordu. Ağan, Tyr'a
gülümseyerek karşılık verdi ve on bin kişilik yüzleri be-
yaza, gözlerinin çevresi, ağız kısımları siyaha boyanmış
vahşi birlikle yola çıktı.

Bu sırada, günlerdir Nayman Noyan ve adamlarına
avlanmayı öğreten asıllar, bir mağaranın içinde dinle-
niyorlardı. Jack, yaslandığı kayanın üzerinde doğrulup
ayağa kalktı ve dışarı çıktı. Jack'i gün ışığı öldürmüyör-
du. Nayman için bu durum büyük bir merak konusuy-
du.

"Jack! Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Nay-
man.

Jack, mağaraya geri girdi ve Moğol komutanının
yanına oturdu. "Seni dinliyorum Nayman."

"Diğerleri de Kan Emen ulusunun atası fakat güneş
ışığına çıkamıyorlar. Senin onlardan farkın ne?"

"Parmağımdaki Güneş Yüzüğü sayesinde bunu
yapabiliyorum. Bunlardan, Azazel'in yedi komutanında
da vardı. Geriye kalan altı tanesi, Ravnos adındaki asıl-
lardan birinde. Öğreneceğin daha çok şey var Nayman,
hepsini sana anlatacağım. İmparatorluğumun acımasız
ordularının komutanı olacaksın. Bu gece, bahsettiğin
dostun Mançu ve ordusuna, bana itaat etmeleri gerekti-
ğini anlatıp, emrime girmelerini sağlayacaksın."

"Onları da dönüştürecek misin?"

"Hemen değil, gün ışığında yol alabilecek ve diyar-
da gözümüz, kulağımız olacak böyle güçlü savaşçılara

ihtiyacımız var. Büyük Savaş kapımıza dayanana kadar insan olarak yaşamaya devam edecekler."

Asıllar, Nayman ve adamları, karanlık çökene kadar mağarada bekledikten sonra obaya doğru yola çıktılar. Birkaç saat uzaklıktaki topraklarına vardıklarında, Ağan'ın eski birliğinin başındaki komutan Mançu, koşarak Nayman'ın yanına geldi. "Dostum, seni ve birliğini her yerde aradık. Günlerdir hiçbir iz bulamadık, öldüğünü sandım."

Nayman, Mançu'nun omzuna dostça iki kere dokunduktan sonra kulağına eğilip, konuşmaları gereken önemli konular olduğunu söyledi ve Mançu'nun otağına doğru gittiler. Ahali, obaya gelen ve bu topraklardan olmadıkları belli olan asılları süzüyordu. Diyar, bu zamanlarda çok tekinsizdi. Halkı Nayman'a güveniyordu fakat ilk kez gördükleri bu iki adam ve kadını gözleri hiç tutmamıştı.

Nayman, çadırına girdikten sonra yerine kuruldu. Mançu ise tam karşına oturup, meraklı gözlerle Nayman'ı süzmeye başladı. Mançu, uzun boylu, geniş omuzlu, kafası tamamen tıraşlı, göğsüne kadar inen kömür karası sakalları olan, iri bir savaşçıydı. Koca kahverengi gözleri, fırça gibi kalın kaşları, kemikli yüzü ve alnının sağ tarafından kafasının arkasına kadar uzanan yara iziyle oldukça ürkütücü bir görüntüsü vardı. Ayı pençesi gibi büyük ellerini açıp, puslu ses tonuyla, "Dışarıdakiler de kim? Bir an önce başına ne geldiğini anlatacak mısın?" dedi.

Nayman, sabırsızlanan dostuna gülümsedi ve elini kaldırarak, "Tamam dostum, anlatacağım" dedi ve ayağa kalktı. Otağının girişine koyduğu kılıcım eline aldığı anda Mançu, kuşkulu gözlerle dostuna bakıp, her ihtimale karşı tek elini yanındaki pusatına attı. Nayman, Mançu'nun gerginliğini fark edip kısa bir kahkaha attıktan sonra yerine oturdu. Pusaünü kınından çekti ve eline derin bir yarık açtı. Mançu, yerinden doğrulup, "Ne yapıyorsun Nayman, aklını mı kaçırdın?" dedi.

Nayman, "Otur yerine dostum, neler olacağını izle." dedi. Nayman'ın elindeki yara bir anda iyileşip kapanmaya başlayınca, Mançu'nun gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı.

"Bu nasıl bir büyü Nayman? Bunu nasıl yaptın? Yoksa, Kitana'mın emrine mi girdin?"

"Kitana mı? Hah, bana bu gücü verenler ondan çok daha güçlüler. Dışarda gördüğün adamlar ve kadınlar, İtbaraklar'ın Eski Dünya'da savaştıkları şeytanın ordusunun komutanları! Bana ve yanımdaki adamlara bu gücü onlar verdiler."

"Onlar... Kan Emenler mi? Bunun sadece bir efsane olduğunu zannediyordum. Peki, sen de artık onlar gibi mi oldun?"

"Evet dostum, büyük bir imparatorluğun temellerini atmak için yola çıkacağız. Sen ve ordun da bana katılırsanız, bu kudrete çok kolay kavuşabilirsiniz. Hem, beyin Ağan'ın yarım bıraktığı Oğuz işini belki sen tamamla ve Hunların başına geçersin. Ne dersin?"

Mançu, hırsları olan ve her zaman büyük cenklere adını yazdırmak isteyen bir savaşçıydı. Komutan Ağan ile birçok savaşa girmiş, nice cengâver kılıcının altında son nefesini vermişti fakat hep takdir edilen beyi Ağan olmuştu. Mançu'nun ismi her zaman ikinci planda anılmıştı. Bu, onun tüm dünyaya nam salması için son şansı olabilirdi. Mançu, dostu Nayman'a baktı ve kararlı bir ses tonuyla, "Sonuna kadar beraberiz dostum! Hunlar'ın orginine oturduğumda, içkimi Börteçine'nin kafatasından içip, köpeğimi Oğuz'un cesediyle doyuracağım!" dedi.

Nayman, uzun bir aradan sonra dostunun gözlerinde tekrar parlayan cenk ateşini gördüğü için çok mutluydu. Mançu ve ordusu, Kara Han'ın tahtta oturduğu yıllarda Hun Devleti'nin en gözde savaşçılarıydılar.

Asıllar, Nayman ve Mançu, savaşçılarıyla birlikte ertesi gece Kuyular Kalesi'ne doğru yola çıktılar fakat onları hiç beklemedikleri biri karşılamaya hazırlanıyordu. Jack ve Riksos'un emrinde, Marduk Zigguratı'ndan Taman'm topraklarına gelen fakat Cehennem Kızları'yla yapılan çarpışmada büyük kuyunun içine düşen Assad, herkesten intikam almak içi bekliyordu. Tamu'nun karanlık çığlıklarını dinleyip, bedenini şeytanın aleviyle kırbaçlatan, Tamu'ya ölene kadar hizmet edeceğine ant içen Assad, ölen Taman'm tahtına geçmiş, acun üzerinde yeni planlar kuruyordu.

7

Günlerce süren yolculuktan sonra Ulu Türük, Sungur Bey ve birliği, kadim Türk Piramitleri'ne vardılar. İnanılmaz güzellikte bir doğanın içinde, yılan gibi kıvrılan, gök rengindeki ırmağın yakınında yükselen, tabiatın sarmadığı yüzleri ayın bir parçası gibi beyazlığıyla göz kamaştıran yapılar karşılarındaydı.

Sungur Bey, daha önce hiç görmediği bu yapılara hayranlıkla bakıyordu. Alpler de heyecanlı hareketlerle birbirleriyle konuşup, etkileyici görüntüyü izliyorlardı. Ulu Türük, Sungur Bey'e gülümseyerek, "Bunlar, atalarımızın bize mirasıdır Sungur Bey. Gördüğün her mükemmel oymayı yapan, koca taşları üst üste bindirip, bu muazzam yerleri diken bizim atalarımızdır. İçerisini gördüğünde daha çok şaşıracaksın."

Kafile, hızla Türk Piramitleri'ne doğru ilerlemeye devam etti. Eşsiz tabiatın içinde yol aldıktan sonra koca merdivenli, görkemli yapının önüne geldiler. Alpler, basamaklara doğru yöneldiği anda Ulu Türük, "Durun! Bizler oradan girmeyeceğiz. Beni bekleyin ve üzerinden geçmediğim hiçbir taşa ayak basmayın!" dedi.

Alpler bir anda durdu. Sungur Bey, aralarından elli savaşıcıyı çevreye gözcü olarak dikti ve bilge ihtiyarın içeri nasıl gireceğini görmek için meraklı gözlerle izlemeye başladı. Ulu Bilge, kısa bir süre etrafta dolaştıktan sonra bir kurt heykelinin önünde durdu ve erleri yanma çağırdı.

Sungur Bey, Ulu Bilge'nin ne yapmaya çalıştığına bir anlam veremiyordu. Alplere, heykeli iki büyük taş kadar kaydırmalarını emretti. Savaşçılar, yılların etkisiyle iyice tabana oturmuş, yetişkin bir adam büyüklüğündeki beyaz, taştan kurdu Ulu Türük'ün dediği yere ittiler. Bilge adam, kurt heykeli üzerinden çekilmiş olan iki kare mermeri de kaldırttı ve altından yuvarlak, çelikten, mühre benzeyen bir parça çıkardı.

Elindeki yuvarlak, şekli güneşe benzeyen çelik parçayı, duvardaki güneş oymasına koydu ve itti. Bir anda duvardan yıkılacakmış gibi kütürdeme sesleri çıktı. İhtiyar, eliyle sola doğru altı dikdörtgen taş sayıp, var gücüyle tekrar itekledi ve görkemli duvarın altından taşlar düşmeye başladı. Ulu Türük, gülümseyerek geriye geldi ve olanları izlemeye başladı.

Koca taşlar döküldükten sonra içeriye açılan küçük bir kapı görüldü. Ulu Türük, Sungur Bey'e, yanma on adam almasını ve geride kalan herkesin dışarıda kalmaları gerektiğini söyledi. Sungur Bey, alplerine bekleme emri verip, on cengâveriyle ayguciyi izlemeye başladı.

İçerisi oldukça karanlıktı ve hiçbir şey görünmü-

yordu. Ulu Trk, alplerin elindeki mealelerden birini aldı. Duvarda yer alan iki parmak genişliğindeki küçük oyuklara dokundurdu ve alev, yılan gibi ilerleyerek önlerrindeki yolu bir anda aydınlatıverdi. Ulu Bilge, kendinden emin adımlarla en önde ilerlerken, Sungur Bey ve adamları, duvarlardaki oymaları, savaş tasvirlerini ve yazıları inceleyerek ilerliyordı.

Kısa bir süre bu dar koridorda ilerledikten sonra geniş bir odaya geldiler. Zemin, kanatlarını açmış koca bir kartal işlenmişti. Tam karşılarından uzanan üç farklı merdiven vardı. Bunların önünde ise iki adam yüksekliğinde, granitten yapılmış, koca bir insan başı heykeli vardı. Ulu Trk, sağ tarafı göstererek badalları hızla çıktıktan sonra altından, üzerinde Güneş'i vuran bir ok ve Ay'ı içine alan bir yay kabartmasının olduğu görkemli kapıya geldiler. Üzerinde ve çevrede gördükleri, gözlerine en çok çarpan şey, "Anavatan Mu!" yazısıydı. Sungur Bey, buranın neresi olduğunu sordu fakat Ulu Trk, daha sonra anlatacağı, uzun bir hikaye olduğunu söyleyip yoluna devam etti.

Kapının iki yanında tavandan tabana kadar uzanan iki kılıç işlenmesi vardı. Gören her kişide hayranlık uyandıracak bir işçilikle yapılmış, muazzam bir görüntüydü. Hep birlikte yüklenerek kapıyı açtılar ve karşılarında, her göreni ağzı açık bırakacak beyaz sütunların arasındaki, hayvan heykelleriyle donatılmış, ortasında büyük bir havuz bulunan orgin salonuna girdiler. Tahının şekli, Sungur Bey'in dikkatini çekmişti. Kollarında

uluyan kurtlar, baş kısmında kükreyen bir aslan başı, ayaklarında ise birbirine dolanmış iki ejderha vardı.

Ulu Trk, tahta doğru ilerlediği anda Sungur Bey, "Neden bu yolu kullandık ulu bilge?" diye sordu.

"Eğer bu yolu kullanmasaydık, taht odasına giremezdik," dedi Ulu Trk. "Dışarıdaki basamakları kullananların buraya ulaşması için tabandaki kalın taşları ve mermerleri iki insan boyu kadar delmek zorundadırlar. Orginin arkasındaki gizli geçitten kılıcın olduğu yere gideceğiz."

Sungur Bey, tahtın arkasında bir geçit göremiyordu. İhtiyarı meraklı gözlerle izliyordu. Ulu Trk, daha önce Oğuz Ata'ya gösterdiği ceylan derisine yazılmış notu kuşağından çıkarıp ateşe doğru tuttu. Yerde duran, bir insan eli büyüklüğündeki aslan, kurt ve kartal heykellerini alevlerde gördüğü gizli mesaja göre sırayla duvardaki sayısız oyuğun arasından seçtiklerine koydu.

Koca duvar, büyük bir gürültüyle ikiye ayrıldı ve bir adamın sığabileceği kadar aralandı. Ulu Trk, acele etmeleri gerektiğini söyleyip hızla içeri girdi. Son alp geçtiğinde ise geçiş hızla kapandı. Savaşçı biraz daha gecikse ezilecekti. Yerin altına doğru giden merdivenlerden indiler ve oldukça sade, hiçbir süslemenin olmadığı odaya girdiler. Tam karşılarında oldukça büyük, dikdörtgen, beyaz mermerden masamn üzerinde duran, üzeri örümcek ağı bağlamış kılıcı gördüler. Sungur Bey, pusata doğru adım attığı sırada ihtiyar, onu eliyle durdurup, "Sakın Sungur Bey! O kılıcı kınından sadece sahibi

çıkabilir. Eğer, böyle bir şeye bizden birileri kalkırsa, ışığından gözlerimiz kr olur, güzelliğinden dilimiz tutulur. içimizi farklı hırslar brr ve kendi kıyametimize koşar adımlarla gideriz!" dedi. Ulu Trk, zerindeki kalın ayı postunu çıkardı ve kılıcın üzerindeki ağları bile temizlemeden içine koydu ve sardı. O anda, hepsi yerden küçük titreşimler geldiğini hissettiler. Ulu Bilge, Sungur Bey ve cengverlere bakıp, "Hemen çıkmalıyız, girişin kapanmasına az kaldı." dedi.

Koşar adımlarla, kapanan duvarın önüne geldiler. Ulu Trk, beyaz taşlardan üçünü tekrar ileri itip, geçişi aç. Tahtın arkasına geri çıktıklarında salonun, heykellerinin ağzından boşalan sularla ve zeminden çatlayarak sökülen taşların altından fışkıran balçıkla dolmaya başladığını gördüler. Tüm hızlarıyla girdikleri dar koridora yönelip, kapanmak üzere olan dar girişten tekrar dışarı fırladılar.

Dışarıda nöbet tutan alpler, dar girişin taşlarla tekrar kapandığını izlediler. Ulu Trk nefes nefese kalmıştı fakat kılıcı aldığı için oldukça mutluydu. Ata mirasını heybesine yükledikten sonra atma bindi ve hemen yönünü Urum topraklarına çevirdi. Sungur Bey, ihtiyarı takip ederken gözleri muazzam güzellikteki piramitlere takılı kaldı. Bilmediği kaē efsanenin burada saklanıyor olabileceğini düşündü. Bu gizemli ata yadigrlarına son kez baktı ve kırağına hız verdi.

8

Gök Yeleli Kurt, Urum topraklarındaki ormanlık alanda büyük bir kayanın üzerine çıkıp oturdu. Oğuz Ata, ongunun durduğunu gördüğünde ordusuna kamp kurmalarını emretti. Burası Urum şehrinin hemen önüydü. Düşman, tüm hazırlıklarını yapmış halde Hun ordusunu bekliyordu. Börteçine, dostunun yamna gittiğinde Oğuz'un dalgın bir halde, aydınlanmış surların arasında gezinen kalabalık gözcülerin olduğu noktaya baktığını gördü.

"Ne düşünürsün kardaşım?" diye sordu Börteçine.

"Neden itaat etmediklerini düşünürüm kardaşım. Bu şehir de, sonrakiler de önümde diz çökecekler. Hayatları boyunca hasret kaldıkları adalete sancağımın altında kavuşacaklar. Bunu bildikleri halde neden ölümü seçerler?"

"Bunun kararını ahali vermiyor kardaşım. Bu, Urum Kağanı'nın inadından başka bir şey değildir. Kibirli ve ordusunun gücünü gözünde fazla abartan bir hayalperest! Bu savaşta Gök Tanrı, mazlumların canını korusun. Kılıçlarımız onların etini kesmesin, kanını dökmesin."

"Doğru dersin kardaşım, umarım öyle olur. Şafak vakti yapacağımız ilk saldırı için alplere hazır olmalarını söyle. Tamgacı, Urum Kağanı'na son bir mesaj göndersin. Güneş doğana kadar vakitlerinin olduğunu, teslim olmazlarsa ayak bastığım topraklarında yaşayan tek bir canlı bırakmayacağımı yazsın!"

Börteçine, Oğuz Ata'yı başıyla onayladıktan sonra mesajı yazdırmak için tamgacının yanına gitti. Bu sırada, Hun ordusuna yaklaşan yüze yakın savaşçıdan oluşan bir birlik görüldü. Gelenler, Tankut isimli namlı savaşçının önderliğinden toplanmış ve ortak hareket etmeye karar vermiş diyardaki tarkanlardı.

Börteçine'nin yetiştirdiği Tankut, henüz yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu, esmer tenli, kömür karası çekik gözleri olan, güçlü bir yiğitti. Kemikli uzun yüzü, çenesine kadar sarkan hançer bıyıkları, sırtına kadar örülmüş uzun saçları ve kurt desenli, kırmızı deriden yapılmış zırhıyla oldukça heybetli bir cengâverdi. Yıllardır, Çin sınırında, akıncı birliğiyle düşman avlıyordu.

Oğuz Kağan'ın çıktığı cihan fethi yolunda, Hun Ordusu'nda ki yerlerini almak için yola çıkan diyardaki tüm tarkanlar, Börteçine'den sonra en namlı cengâver gözüyle bakılan Tankut'un liderliğinde birleşmişlerdi. Tankut, kamp alanına vardığında, Börteçine alpleriyle konuşuyordu. Gözcülerin bağırışını duyduktan sonra hızla yanlarına gitti.

Yıllar sonra ilk kez gördüğü ve namıyla kendisini gururlandıran öğrencisini karşısında gören Börteçi-

ne'nin içinde büyük bir mutluluk vardı. Gülümseyerek, atından inen Tankut'a doğru yürüdü ve birbirlerine sarıldılar. Börteçine, Tankut'un omuzlarından tutup, "Hoş geldin yiğidim," dedi. Ardından gelen diğer tarkanlar ile de selâmlaşan Börteçine, Tankut'u da yanına alıp hızla Oğuz Ata'nın otağına gittiler.

Oğuz, fethedeceği toprakların haritasını incelemekle meşguldü. Bu sırada, kapıdaki muhafızı destur istedi ve Tankut'un geldiğini haber verdi. Oğuz Kağan heyecanla ayağa kalktı ve hemen çağrılarını emretti. Tankut, Oğuz Ata'nın çocukluk zamanında kılıç talimi yaptığı arkadaşlarından biriydi. Birlikte birçok kez Çin birliklerini mağlup etmişlikleri vardı. Çadırına eski dostunun girdiğini gören Oğuz, sevinçle parlayan gözleriyle; "Hoş gelmişsin Tankut kardaşım!" dedi. Genç tarkan, eski cenk arkadaşı, yeni kağanına saygıyla selam verip, "Hoş bulduk beyim." dedi.

Oğuz, dostuna sarıldı ve oturması için yer gösterdi. Oğuz başköşeye kuruldu, Börteçine ise her zamanki gibi sağ yanına oturdu.

"Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu kardaşım," dedi Oğuz Ata. "Gurur verici haberlerini, kahramanlıkları duyuyorduk. Geldiğin topraklarda durum nedir? Diğer tarkanlar ile konuştun mu, onlar ne anlatırlar?"

"Sağ olun Hakan'ım, uzun yıllardır yılan gibi topraklarımıza sızmaya çalışan Çinliler ile vuruşmaktayız. Çin Tang'ı, acunun görebileceği en uzun duvarı ördürmeye devam ediyor. Ben ve bizden olanlar, akmla-

rımıza aralıksız devam ediyorduk. Tahtı, hak eden birinin almasına çok sevindik. Yıllardır kafese tıklmış vahşi bir kurt gibi bekler dururduk. Diyarda adınız, namınız zaten bilinmekte fakat Hun Devleti'nin başına geçmeniz, düşmanlarımıza büyük huzursuzluk verdi. Büyük savaşların yakın olduğunu dilden dile yayan düşmanlar, kendi aralarında ittifak kurmaya başladılar. Yüeciler ve Çin, Usunlar'a karşı birlikte hareket ediyorlar. Bizi destekleyen Moğol kabilelerine, Nayman Noyan ve Mançu, büyük baskı yapıyorlar."

Börteçine gözlerini kısıarak, "Mançu mu? Demek Ağan'm birliğinden geriye kalanlar onun emrindeler ve ildir'in en yakın dostlarından Nayman'a sığındılar. Mançu çok tehlikeli bir savaşçıdır!"

"Bilirim Börteçine ağan. Nayman ile haince planlar yaptıklarına da eminim. Bu aralar isimlerini diyarda hiç duymadım. Ya büyük bir ordu toplamaya çalışıyorlar ya da İtbaraklar'dan korunmak için savunmada bekliyorlar."

Oğuz Ata, derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Nayman ve Mançu'nun kellelerini, obalarımın ortasına dikeceğimden kimsenin şüphesi olmasın. Nayman, daha sonraki sorunumuzdur. Madem sessiz durmaktadırlar, önce bu toprakları, sonra da Yüeciler'i yerle bir etmeliyiz. Şafakla birlikte, Urum Kağanı ile İtil Suyu kenarında karşılaşacağız. Şehirleri büyük ve ordusu kalabalıktır. Urum Kağanı ile çok çetin bir savaş bizi bekler

Tankut! Diğer tarkanlar ile şafak vakti hazır olun."

"Emredersiniz Hakan'ım, izniniz olursa çıkıp dostlarımla konuşup, hazırlanmalarına yardım edeyim. Cenk meydanında her zaman yanı başımızda olacağımdan emin olabilirsiniz beyim!"

Tankut çadırı terk ettikten sonra Oğuz Ata ve Börteçine, ertesi gün uygulayacakları savaş taktiğini konuştuktan sonra ayrıldılar. O gece, gün ışığıyla kopacak olan büyük cenk öncesi, iki tarafta da ölüm sessizliği hâkimdi.

Oğuz Han, gecenin karanlığında ağaçlık alana doğru yürüdü. Gök Yeleli Kurt önünde dikilmiş, ona bakıyordu. Oğuz Ata ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım! Adaleti ve inancını, bu topraklara yaymak için ant içtik. Karanlıktan gelen her yaratığa karşı kılıçlarımızı biledik! Sen bize yardım et ve yanımızda ol! Kalpleri, sana duydukları sonsuz inancın şevkiyle atan cengâverlerinin bileklerini cenk meydanında yere düşürme!"

Urum sarayında ise Kağan ve kardeşi Uruz Bey, Hunlar'a karşı nasıl bir savunma yapacaklarını konuşuyorlardı.

Urum Kağanı, "Oğuz, savaşçılara çok güvense de, ilk saldırıda alacağı yenilgiyle dağılacak. Sadece cengi kaybetmeyecek, aynı zamanda kağanlığı da son bulacak. Genç Han, dostu Börteçine ile bu topraklarda yok olacak. Savunmamızı kimse geçemez!" dedi.

Uruz Bey, ağabeyinin cenkten zaferle çıkacağına inanmış, parlayan gözlerine baktı. "Doğru dersin ağa-

bey fakat yine de Oğuz'u bu kadar küçümseyelim. Kala-balık bir ordusu ve oldukça güçlü bir okçu birliği var." dedi. Urum Kağanı belinden çıkardığı küçük kılıcı Uruz Bey'in boğazına dayadı. "Yoksa, bu cenkten zaferle çıkacağımızdan şüphen mi var Uruz? Eğer öyleyse Oğuz'a bırakmadan kelleni ben alırım!" dedi.

Uruz Bey, boğazma dayanan bıçağın etkisiyle zor yutkunuyordu. Ağabeyi korkusuz ve acımasız bir Han'dı. Başını olumsuz şekilde sallayarak, "Hayır ağabey, ben sadece ileride yaşanacak her duruma karşı önlem almak için söyledim." dedi. Urum Kağanı, gülümseyerek bıçağını çekti ve bir iki adım geriye gitti. Pencereye yaklaşp, Oğuz'un kampında yanan ve tepeliği ısıll ısıll eden ateşleri gösterdi.

"Oradakiler, bu topraklara ölmek için geldiler. Rüyalarında acuna hâkim olduğunu gören, aklını kaçırmış genç bir Kağan'm ardından sürüklenen zavallılar! Sayıları azaldıkça hepsi bu kamptan kaçacak. İçi boş, imkânsız bir hayal için yola çıktıklarını anlayıp, ailelerinin yanlarına dönecekler. Şimdi git ve dinlen Uruz! Sabah bizi çetin bir cenk bekler. Bir daha senden duymak istemediğim sözleri duyarsam, avcı kartallarımı dilinle beslerim!"

Şafak sökmek üzereyken, Urum Kağanı kuyagını kuşanmış, cenk için beyleri ve kardeşiyle konuşuyordu. Bu sırada içeriye muhafızlarından biri geldi. Hunlarm tarafından bir savaşçının geldiğini söyledi. Urum Kağanı eliyle gelmesini işaret etti. İçeriye giren alp, hızlı

adımlarla ilerledi ve tam önlerinde durdu. Selamını verdikten sonra belinden çıkardığı küçük deri parçasını açtı ve okumaya başladı.

"Ben Oğuz Kağan! Acuna sahip olacak ve adalet getirecek olanım. Ordularını bir an önce çek ve şehrinin kapılarını aç. Kardeşin Uruz Bey ile teslim ol. Binlerce savaşçın katledilmeden ve halkın acı çekmeden bana biat et. Eğer etmezsen, oklarım yağmur olup topraklarına ölüm yağdıracak. Pusatlarımız şimşek olup, boyunlarınızda patlayacak! Bu, sana son uyarımdır!"

Urum Kağanı'nın gözleri öfkeden büyümüş bir haldeydi. Dişlerini sıkarak pusatını çekti ve muhafızlarına, "Tutun şunu!" diye bağırdı. Adamları alpi kollarından yakalamaya çalışırken Hun savaşçısı hızlı bir hareketle nöbetçilerden birinin kılıcını aldı ve üzerine gelenlerin ikisini yere serdi. Urum Kağan, savaşçıların kanını kendi salonuna akıtan Hun erine arkadan yaklaştı ve pusatını sırtına sapladı.

Kanlar içinde yere yığılan alp, kısa bir süre sonra uçuşmağa vardı.

Urum Kağanı, "Beceriksizler! Hemen kellesini bir çuvala koyun ve atma bağlayıp, Hun kampına doğru gönderin," dedi.

Şafak söktüğünde, Oğuz Ata ordusunun başındaydı ve karşısındaki düşman denizini izliyordu. Gönderdiği son mesajına karşılık, habercisinin kellesini gönderen Urum Kağan tam karşısında, savaşçıların başındaydı. Oğuz Kağan, yanma gelen dostu Börteçine'ye dönüp,

"Hazır mısınız kardaşım?" dedi. Börteçine, dostunun sorusunu başıyla onayladıktan sonra Oğuz Kağan alplerine döndü ve kılıcını kınından çıkarıp konuşmaya başladı.

"Yiğitlerim! Bu topraklar acuna hâkim olmak için çıktığımız fetih yolundaki ilk cengimizdir. Burada öleceğiz, öldüreceğiz, gök kılıçlarımızı tüm gücümüzle düşmana savuracağız fakat hepimiz, soylarımız tarafından birer kahraman olarak anılacağız. Nesliniz, sizleri dağların aslanlarından, bozkırın kurtlarından biriydi diye göğüsleri kabarak anlatacaklar. Bilekleriniz çelik, yürekleriniz kor, kılıcınız ışıksun! Urum toprakları bizimdir, bunu hiçbir ordu engelleyemeyecektir! Yeri titreten, göğü inleyen alplerim, hazır olun!"

Oğuz Ata atını düşmana doğru çevirdiğinde, ordusu kılıçlarını çekmiş, coşkuyla kalkanlarına vurarak hücum anını bekliyordu. Börteçine çift kılıcını çıkarmış, Gökkurtlar Birliği ile hazırda bekliyordu. Oğuz Kağan'ın, özel okçu birliği yaylarını germiş, Isıklı Okları fırlatmak için sabırsızlanıyorlardı. Urum Kağanı, ordusuna saldırı emri verdikten sonra tüm hızlarıyla Hun savaşçılarının üzerlerine saldırıya başladılar. Oğuz Ata'nın gür sesiyle tuğ boruları çalmaya, tomruklara tüm gücüyle vurulmaya başlandı. Çalan davulların sesi yeri göğü inletiyordu. Borulardan çıkan ses, Urum topraklarında akacak kanın acı habercisi gibiydi.

Gökkurtlar, düşmanın çevresinde hilal oluşturmak için Kartal Savaşçıları ile birlikte kırsaklarına hız verdi-

ler. Binlerce Isıklık Ok, havada süzölmeye başladı. Isıklık Oklar'm sesini ilk kez duyan düşman savaşçıları, kulakları çınlatan bu sestten oldukça tedirgin olmuşlardı. Hedefi tam isabet vuran Hun yiğitleri, düşmanı birer birer yere düşörmeye başladılar. Okçu birliğinin bir kısmı, atlı birliklere yön göstermek için gitmeleri gereken yöne doğru oklarını fırlatarak, bir pusula görevi görüyorlardı.

İlk saldırıyı pöskürten Hun ordusu, Oğuz Ata'nın önderliğinde karşı hücumla geçti. Cenk meydanında amansız bir mücadele vardı. Tankut ve adamları düşman hattının ardından dolanıp, okçu birliğine saldırıya geçtiler. Saatler süren mücadele sonunda kaybedeceğını anlayan Urum Kağanı şehre kaçtı. Öylesine şiddetli bir savaş olmuştu ki, İtil suyunun rengi ala dönmüştü fakat Urum Kağanı kurtulduğu için bu, tek günlük bir zafere dönüşmüştü.

Oğuz Ata öfkeli bir halde, kan damlayan pusatıyla cenk meydanından surların gerisine kaçan Urum Kağanı'na seslendi.

"İstedüğün kadar kaç, sonunda kellen mızrağımın ucunda olacak! Cenk meydanından kaçan bir Han'sın, korkak ve zayıfsın! Bu toprakların tamamı, şehirlerin, ordun, hayvanların hepsi benim olacak!"

Urum Kağanı ise, dışarıda bir aslan gibi kükreyen Oğuz'u küçük bir pencereden izliyordu. Nefes nefeseydi ve bir anda kasırğa gibi savaşçılarını yok eden Hun ordusuna bakıyordu. Uruz Bey koşarak yanma geldi. "İyi misin ağabey?" dedi. Urum Kağanı, aldığı bu ani

yenilginin şokundaydı. "Kapılara daha çok adam yığın. Surlara daha fazla okçu yerleştirin." dedi. Uruz Bey, ilk karşılaşmadan sonra ağabeyinin suratındaki korkuyu oldukça net görebiliyordu.

Sonraki günlerde sonu gelmeyecekmiş gibi devam eden cenkler, her iki tarafın da savaşçılarını oldukça yormuştu. Otuz dokuz gündür toprak kanla sulanıyordu. Sayısız cengâver, son nefesini İtil suyunun kenarında vermişti. Urum Kağam'nın ordusu bitkin ve moral olarak çökmüş durumdaydı. Çok fazla kayıp vermişlerdi. Hun ordusunun gücü apaçık ortadaydı. Urum Kağanı, mücadeleyi kaybedeceğini kestirebiliyordu, bu yüzden yeğenini, Uruz Bey'in oğlunu yanma çağırttı. Henüz genç bir savaşçıydı ve Urum Kağam'nın kanından olan, kardeşi dışındaki tek erkekti.

Urum Kağanı, "Bu toprakları bir an önce terk etmelisin yeğenim. Oğuz ve ordusu, tahmin ettiğimden daha inatçı çıktı. Sayısız adamımı kaybettim ve ahali oldukça huzursuz," dedi.

"Babamla birlikte burada cenk ederken, sizi nasıl bırakırım amca? Bir korkak gibi kaçmamı mı istersin?"

"Ne diyorsam onu yap! Kağan'ın olarak sana emre diyorum. Sana söyleyeceğim şehre gideceksin. Orası, bir dağın tepesinde, ulaşılması zor, derin ırmakların arasında bulunan bir şehirdir. Burada kaybedersek, ardımızda intikamımızı alacak birilerini bırakmalıyız. Sana güveniyorum! Emrine vereceğim birlikle hemen yola koyulmalısın. Beylerimden biri aşağıda seni beklemektedir."

Uruz Bey'in oğlu, kağanının emrine uymak zorundaydı. Hemen aşağıya indi ve kendisini bekleyen babasıyla sarılıp vedalaştıktan sonra atma atladı. Birliğiyle beraber yola koyuldu fakat genç savaşçı, Oğuz Kağan karşısında, babası ve amcasının asla kazanamayacağını biliyordu. Cenk böyle sonuçlanırsa, amcasının kendisine verdiği son emri, yani ailesinin intikamını alabileceğinden de şüpheliydi. O henüz çok toydu ve savaşçıların birçoğu Hun alpleri karşısında ölmüştü.

Kırkıncı günün şafağında, ufukta Ulu Türük, Sungur Bey ve alpleri görüldü. Nöbetçiler koşarak Oğuz Ata'nın otağına girip, aygucinin geldiğini haber verdiler. Oğuz, Börteçine ve Doran, kamp alanının girişine doğru ilerlediler. Güneşi ardına almış, beyaz atı, gri cübesiyle kendilerine doğru atını tüm hızıyla koşturan Ulu Türük'ü umutlu gözlerle izlediler. Kısa bir süre sonra Oğuz Kağan'ın önünde duran Ulu Bilge, gülümseyerek kısırağından indi ve beyine selamını verdi. Oğuz Kağan, beklediği mirası getirdiğini, yüzündeki tebessümden anlamıştı. Heyecanla; "Hoş geldin Ulu Bilge! Kılıcı buldunuz mu?" dedi. Yaşlı adam başım sallayıp, Sungur Bey'e bakışlarıyla pusatı vermesini istedi.

Kalın kürklere sarılmış olan pusatı Oğuz Ata'ya doğru uzatan Ulu Türük, Oğuz Kağan'ı izleyen her savaşçı gibi heyecanla beklemeye başladı.

Oğuz Kağan, "Demek atalarımın mirası bunun içindedir." dedi ve kürkleri saran kaim sicimi açtı. Elini kılıca uzattığı anda yüreğinde bir kıpırdanma hissetti.

Kulaklarında tüm hayvanların adını söylediğini duy-
yar gibiydi. Rüzgâr, yapacağı fetihleri müjdelercesine
esiyordu. Parmakları titredi, toprak ayakları altından
kayar gibi oluyordu. Soluğu hızlandı, göz bebekleri pu-
satın parlaklığı ve ihtişamı karşısında koca bir kara delik
gibi büyüdü.

Yafes'in, kılıcı döverken çekicinin çıkardığı ses, ka-
fasının içinde yankılanıyordu. Pusatı sımsıkı kavradı ve
bir anda havaya kaldırdı. Çevresindeki herkes, güneşin
altında parıltıyan kılıca nutku tutulmuş bir halde ba-
kıyordu. Ulu Türük gülümseyerek, "Yafes Ata'nın döv-
düğü, Türk Han ve Bulca Han'ın bizlere aktardığı bu
miras, liderliğinizin simgesidir. Diyar, sizin gibi güçlü
ve doğuşlu bir Hakan'ın önünde diz çökecek; soylannız,
adım attığı her toprağa adalet getirecektir. Ordular, sa-
vaşçılar ve tüm yürekli adamlar sizin emrinizde birleşe-
cekler ve karanlığın her noktasına sizin önderliğinizde
ışık olacaklar."

Savaşçılar, Oğuz Ata'nın ismiyle yeri göğü inletiyor-
lardı. Kılıcın kara, kalın kabzasının üzerinde altın ren-
giyle işlenmiş kurt, kartal, kaplan, geyik ve at motifleri
vardı. Pusaün ucunda ise büyük bir kurt başı bulun-
yordu. Yafes'in dövdüğü yayvan çelik, diğer kılıçlardan
çok daha parlak. Oğuz Kağan elini havaya kaldırdı, sa-
vaşçıları susturdu ve konuşmaya başladı.

"Yolumuz, Gök Tanrı'nın yoludur! Tüm putperest-
ler, sapkınlar ve zalimler düşmanımızdır. Cihan Devleti
olma yolundaki ilk adımı, bugün Urum topraklarında

atacağız! Karanlık Ülke'nin tüm vahşi savaşçılarının ve iblislerinin kellesi, bu kılıcın altında can verecek. Hadi aslanlarım, inadı yüzünden İtil suyunu kızıla boyayan o kendini beğenmiş Han'a son darbeyi bugün vuralım!"

Hun ordusu cenk aşkıyla hızla hücum hizasına girdi. Urum toprakları sessiz, savaşçılar umutsuz, hükümdarları ise cenk meydanında tekrar çarpışmaktan korkuyordu. Oğuz Ata, Tankut'u yanına çağırdı. "Tankut, diğer tarkanlar ile şehrin içine girmek zorundasınız. Bizler ana girişten saldırırken, siz arkalarından hücum edip dirençlerini kırmalısınız." dedi.

"Şehrin sol duvarlarında zayıf bir noktanın olduğunu söyleyen, bu diyarda daha önce savaşmış bir tarkan var beyim. Üstesinden geliriz, gerekirse ölürtüz ama o kapıları size açarız!"

Tarkanlar, hızla ordudan ayrıldı. Oğuz Ata, avına saldırmaya hazırlanan bir kurt gibi düşmanlarını süzdü. Başını sağa doğru çevirdi ve saldırı borularının çalmasını emretti. Gök kubbeyi yaran hücum uğultusuyla birlikte Hun cengâverleri harekete geçti.

Urum okçuları, Hun savaşçılarının ısıklı Okları'yla teker teker can veriyorlardı. Hun savaşçılar, şehrin duvarlarını aşmak için ölüme meydan okuyarak duvarlara saldırıyorlardı. Bir süre karşılıklı kayıpların olduğu cenkte, Oğuz Ata'nın beklediği hamle gerçekleşmeye başlıyordu. Şehrin kapılarının aralandığını gören Oğuz ve Börteçine hızla ana süvari birliğiyle saldırıya geçtiler. Tankut ve adamları içeriye sızıp zor olanı başararak, çok

sayıda düşmanı geçip, girişi açmışlardı.

Oğuz Ata ve ordusu, yıldırım hızıyla şehre daldılar. Bir ölüm dalgası gibi önüne çıkan her düşmanın canını alarak ilerlemeye başladılar. Alpler, tüm güçleriyle durmaksızın pusatlarını sallayarak cenk ediyorlardı. Saatlerce süren çarpışma sonunda, Urum ordusu neredeyse yok olmanın eşiğine geldi. Bu sırada, Urum Kağanı'nı tekrar kaçırmak istemeyen Oğuz Ata, hızla düşmanına doğru ilerledi. Börteçine ise Uruz Bey ile amansız bir mücadelenin içindeydi. İki taraf da tüm güçleriyle pusatlarını birbirlerine savuruyorlardı.

Urum Kağanı, giydiği gösterişli zırhı ve az sayıdaki savaşçısıyla birlikte cenk ediyordu. Kendine doğru gelen Oğuz Ata ve Doran Bey'i görünce, adamlarına saldırmalarını emretti. Doran, Urum Hanı'nın üzerlerine gönderdiği muhafızlarını birer birer yere seriyordu. Birkaç adım gerisinden gelen Hakan'ının yoluna çıkmaya çalışan askerleri, bir aslan gibi paramparça ediyordu. Bu sırada Börteçine ise Uruz Bey'i kolundan ve bacağından yaralamıştı. Uruz Bey hamle yapacağı sırada Börteçine, rakibinin ayağına sert bir tekme attı. Ayağı yerden kesilen Uruz Bey daha yere düşmeden Börteçine, birer yıldırım gibi göz açıp kapayana kadar kılıçlarını boğazına indirdi.

Can kardaşı Uruz Bey'i yere sermişken Oğuz Kağan da nihayet Urum Kağanı ile karşı karşıya gelmişti. Oğuz Ata gülümseyerek, "Tam kırk gün, korkak bir sıçan gibi kaçtın! Bana biat etmeni söylediğimde ruhsuz ve seni

asla büyük bir Han olarak görmeyen kalabalık orduna güvendin. Şimdi karşımdasın ve adamlarının neredeyse hepsi öldüler. Geri kalanlar da teslim oldular. Başından beri biat etmeyi kabul etseydin, onca savaşçının kanı dökülmezdi!"

Urum Kağanı, ölüme bir nefes kadar yakın olduğunu biliyordu fakat yine de kibrinden vazgeçmiyordu. "Beni yenebildiğini mi sanarsın Oğuz? Soyum, seni ve neslini asla rahat bırakmayacak! Topraklarımda dalgalanan sancağını diktiğin güne lanet edeceksin. Ordun yurduma girmiş olabilir ama senin kanlar içinde yere serilmiş bedenini gördüklerinde, yok yere, hayalperest bir Hakan'ın peşine takıldıklarını anlayacaklar."

Urum Kağanı sözlerini bitirir bitirmez, Oğuz Ata'ya doğru hızla pusatını sallamaya başladı. Son çaresi, topraklarını fetheden ordunun Han'ını öldürmektir fakat Oğuz çok güçlü bir savaşçıydı. Üzerine atalarının simgeleri işlenmiş, kurt başlı, saf gümüşten yapılmış Yafes'in Kılıcı'nı hızla düşmanına doğru savurdu. Gelen darbe karşısında neye uğradığını şaşırarak Kağan, iliklerine kadar hissettiği darbenin etkisiyle pusatını yere düşürdü. Oğuz Ata, rakibinin karnına sert bir tekme attı ve onu sırt üstü yere yatırdı.

Düştüğü yerden kalkmaya çalışan Urum Kağanı, birkaç adım ilerisindeki pusatına doğru uzandı fakat Oğuz Ata, düşmanının eline bastı ve kılıcını boğazına dayadı. Tepesinde dikilen cellâdını korkulu gözlerle izleyen Urum Kağanı, son bir kez daha kurtulmaya ça-

lıştı ama Oğuz Kağan öyle bir baskı yapıyordu ki sanki üzerinde koca bir kaya vardı.

Oğuz Kağan, kılıcını hızla Urum Kağam'ın boğazına sapladı ve etrafta düşman askeri arayan cengâverlerine seslendi. "Zafer bizimdir aslanlarım! Bu topraklarda, artık benim haberim olmadan hiç kimse kan dökemeyecek!"

Hun ordusu, koca bir aslan sürüsü gibi tüm gücüyle kükrüyor, zaferini kutluyor ve acuna meydan okuyan naralar atıyordu.

9

Jack, Mançu ve Nayman Noyan ile birlikte Kuyular Kalesi'ne yaklaşmak üzereydi. Sonya, Sarah ve Riksos, Nayman'ın, her biri Kan Emen'e dönüştürülmüş adamlarına yol boyunca güçlerini kullanmayı, sayısız kasabada yaptıkları katliamlarla öğretmişlerdi. Mançu ise durumdan memnun değildi çünkü iki bin alpiyle, Nayman ve birliğinin güç olarak ifade ettiği şeyi, bir lanet olarak görüyorlardı. Asıllar arasında sadece Jack'in gün ışığı altında nasıl yürüyebildiğim anlamaya çalışıyordu. Bu yüzden halinden memnun gibi görünüp, tüm sırlara vakıf olduktan sonra hepsini ele geçirmek istiyordu.

"Burası Kuyular Kalesi'ne giden yolun başladığı yer," dedi Jack. "Ormanın içi de, ardındaki kurak topraklar da tekin değildir. Taman öldükten sonra Kara Cübbeliler, Hançer Dişliler ve Köle Devler efendisiz kaldılar. Halen burada olabilirler. Asla birbirinizden ayrılmayın ve dediklerimi sorgusuz uygulayın."

Nayman, Jack'in bahsettiği yaraüklerle hiç karşılaşmamıştı. Bu yüzden güçlerini ve yapabileceklerini küçümseyerek, "Dört asıl ve doksan kişilik Kan Emen

birliğine saldırmaya kim cesaret edebilir ki? Hem de iki bin kişilik Hun savaşçılarından oluşan bir ordu, her an pusatlarını çekip can almaya hazır bir halde beklerken, böyle bir aptallığı kim yapar?"

Riksos'un yüz ifadesi bir anda değişti. Öfkelenmiş bir halde, iri cüssesiyle Nayman'a doğru gidip yakasını kavradı. "Bana bak Moğol Komutan! Sözümüzden çıkarsan, seni de, adamlarını da yok etmem birkaç göz kırpması kadar kısa zaman alır. Bilmediğin bir dünyaya giriyorsun, gücünün ve haddinin sınırını bilmezsen uzun yaşayamazsın!"

Bu sırada Moğol birliği ve Mançu'nun adamları kılıçlarına davrandılar. Sonya, hızla Riksos'un yamna gitti ve omzuna dokundu. "Tamam Riksos, Nayman ne demek istediğini anlamıştır. Büyük bir imparatorluk kurmak için yola çıktık, bunu sakın unutmayın! Birbirimizle sürtüşmek yerine işimize bakalım, gücümüze güç katalım. Pusatlarınızı indirin!"

Jack, Sonya'mın her zaman akıllıca davranmasından çok memnun oluyordu. Riksos güçlü ve dostlarına sadık bir asıldı fakat öfkesine yenik düşüp, çok kolay hataya düşebilecek bir adamdı. Jack ve arımdakiler, hızla ormana girdiler. Tüm dikkatleriyle çevreyi süzerek ilerlediler, çorak topraklara ayak basıp, Kuyular Kalesi'nin dik kayalıklarına kadar geldiler. Jack, ortalıkta kimsenin olmamasından şüphelenmeye başlıyordu çünkü tabiat aynıydı. Efendisiz kalan bu toprakların yeniden canlanması gerekiyordu. Burada devam eden bir

büyü vardı ve kendilerini büyük bir pusuya çekiyor olabiliirdi. Jack, herkesin dik yamacı tırmanmasını emretti ve koca, demir kapının olduğu girişe geldiler.

Sarah, Jack'in huzursuz olduğunu, dalgın buz ma-visi gözlerinden anlıyordu. Kapının önünde dikilen ve içeri girmekte tereddüt eden dostunun yanına gitti. "Sorun ne Jack? Kaleye girmeyecek miyiz?"

"Gireceğiz Sarah fakat burada, Taman'm hayatta olduğu zamanlardan bile daha yoğun bir karanlık hissediyorum."

"Hadi Jack, bu dünyada nefes alan hiçbir canlı dört aşıla saldırmaya cesaret edemez."

Jack, kadın Kan Emen'in sözlerinin ardından içeri doğru yürümeye başladı. Karanlık koridorlar, Hun savaşçılarının pusatlarının çıkardığı metal seslerle yankılanıyordu. Tamamen ölmüş gibi duran Kale'nin içinde başka bir şey duyulmuyordu. Riksos, büyük salonun girişindeki görkemli, koca kapının önünde durdu. Kısa bir süreliğine Jack'e baktı, dostu tarafından, açmak için onay alınca içeriye girdi.

Büyük salon karanlıktı ve kuyulardaki hafif alev parlamaları dışında hiçbir şey yoktu. Sarah, duvardaki meşaleyi aldı ve yerdeki küçük kıvılcımlara tutarak yak-tı. Bu sırada ortadaki büyük delikten kaim bir ateş sütunu şeklinde alevler çıkmaya başladı. Asıllar, Nayman Noyan, Mançu ve elli kadar savaşçı geriye doğru çekildi. Arkalarındaki kapı hızla, güçlü gıcırtilarla kapanıverdi. Jack, pusuya düşürüldüklerini anlamıştı ama kaçmak

için artık çok geçti. Girişi zorlayan Mançu'nun adamları içeriye giremiyorlardı. Riksos, baltasını çıkarıp, "Kara Cübbeliler!" diye bağırdı. Gölgelemin içinde kendilerini bekleyen cellâtları, ortalık aydınlanınca ancak fark edebildiler.

Kara Cübbeliler, Taman'nm en sadık, korkusuz ve rüzgâr kadar hızlı olan savaşçılarıydı. Dünya üzerinde yüzlerini görebilmiş tek bir canlı bile yoktu. Ellerine siyah eldivenler giyip, yüzlerini kalın ve gece kadar kara peçelerle örterlerdi. Göz bebekleri parlak sarı ve görünebilen tek yerleri olan alınları kar kadar beyazdı. Salonun etrafında çember şeklinde dizilmiş yüz kadarı, pusatlarını çekmiş bir halde başları önde, saldırı emri bekliyorlardı. Jack, yeni efendilerinin kim olduğunu merak ediyordu. Karanlıkta kalan tek nokta, tahtın olduğu yerdı. Jack, o tarafa doğru, "Kimsin? Bize kendini göster!" dedi.

Herkes merakla kendilerine doğru gelen ve aydınlığa çıktıkça suratı netleşen adama bakıyordu. Kan kırmızısı, üzeri alün rengi yılan desenleriyle işlenmiş kuyayla Assad, bir anda asıllarm önünde beliriverdi. Jack ve Riksos, birbirlerine hayret dolu gözlerle bakıyorlardı çünkü Cehennem Kızları'yla yaptıkları son savaşta onun öldüğünü zannediyorlardı.

"Assad? Bu sen olamazsın, sen ölmüştün!" dedi Jack gözlerini kısarak.

Assad'm her zaman dalga geçercesine attığı kahkahası, bu kez salondaki herkesin kulağını çınlatacak kadar yüksekti.

"Benim öldüğümü hanginiz gördünüz? Siz, işe yaramaz iki Kan Emen, kırka yakın adamımı ve beni harcadıktan sonra düşmanlarınızı ancak öldürebildiniz! Kuyuya düştüğüm anı çok iyi hatırlıyorum. Bakışların üzerimdeydi Jack!"

"Kendinden bu kadar emin konuştuğuna göre, gerçekten ölmek istediğin de ortada! Şimdi bana her şeyi anlatacaksın Assad, Kara Cübbelileri de emrime sokacaksın!"

"Hah, bakın şu beceriksiz asıllara! Bence siz, bana kaç can feda edebileceksiniz, onu konuşalım. Buradan canlı çıkmak için, bana ne önereceksiniz?"

Assad sözünü bitirdiği anda Sonya daha fazla dayanamadı ve saldırıya geçti. Assad öyle hızlı hareket ediyordu ki, Sonya'nın ata vampir güçleri onu alt etmeye yetmiyordu. Bir anda, kadın Kan Emen'in midesine sert bir tekme attı ve onu Jack'in ayaklarına kadar yuvarladı. Riksos, dostunun halini görünce Assad'ın üzerine doğru koşmaya başladı fakat eski hırsızlar kralı, daha Riksos kendisine yaklaşımadan yanı başında bitti ve güçlü vampiri duvara doğru fırlattı.

Kara Cübbeliler, ayaklarının dibine düşen Riksos'u tuttular ve kılıçlarını boğazına dayadılar. Jack, Assad'ın gücü karşısında ne yapacağını bilmiyordu. Nayman ve Mançu ise, doğaüstünün iblisleriyle ilk kez burun buruna gelmişlerdi. Bu yüzden ona karşı nasıl galip gelebilecekleri konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Jack, "Tamam dur! Anlaşılan Tamtuk Diyarı'yla bir anlaşma yapmış-

sın. Neye dönüştüğünü bilmiyorum fakat ikimizin de bilmesi gereken tek şey, aynı safta olduğumuzdur!"

Assad, öfkeli bir boğa gibi nefes alan, dizlerinin üzerinde çökmüş bir halde adamları tarafından tutulan Riksos'un yanına gitti. Çevrelerini saran savaşçıları gösterdi; "Bak Jack, buradan çıkışın olmadığını sonunda anladın. Tamtuk Diyarı ile bir anlaşma yaptım, günlerce balçığın, karanlığın ve alevlerin arasında kaldım. Duymadığım sesleri işittim, iblislerin kırbaç darbeleriyle inledim. Yanık derimin acısını hissettim fakat ayağa kalktım. Ben bir Gölge İblisiyim Jack, yeryüzündeki ilk ve tekim. O lanet kuyuda, unuttuğum birçok şeyi hatırladım. Riksos'un bana ve adamlarıma nasıl birer köpekmişiz gibi davrandığını; senin, dostlarımı gözünü kırpmadan öldürdüğünü anımsadım. Şimdi Riksos'un kellesini, o koca bedeninden ayırmamam için bana ve dostlarıma buraya neden geldiğini söylemeni istiyorum. Aslında neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyorum."

Jack, hiçbir şey söylemeden dişlerini ve yumruklarını sıkmış bir halde ne yapacağını düşünerek dikiliyordu. Assad, Riksos'un başını tuttu ve çekmeye başladı. Riksos, acı içinde bağıırıyordu. "Hadi Jack, söyle, neden buradayız? Ölmemi mi istiyorsun? Anlat seni lanet herif!"

Jack daha fazla bekleyemezdi ve bir anda, "Söyleyeceğim, dur!" dedi ve derin bir nefes aldıktan sonra sözlerine devam etti.

"Tepegözler'in tolgasını bulmak için buradayız.

Kara Cübbeliler ve Hançer Dişliler'den önce onu ele geçirmek için geldik. Kalenin bir yerinde gizlendiğini biliyorum. Azazel'in, Kızıl Saçlı Devleri'nden daha güçlü olan Tepegözler'i yönetmek için buraya geldiğini hatırlıyorum."

Sonya ve Sarah, Jack'in ne yapmaya çalıştığına bir anlam veremiyor! aradı. Kendilerine hiçbir şeyden bahsetmemişti. Sonya, Jack'i itekleyip, "Neyin peşindesin Jack? Kendi ordunu kurup, bizleri hizmetkârın mı yapacaktın ha? Bedenini parçalara ayırmamamız için bize bu durumu hemen açıkla!" dedi.

Assad gülümseyerek Jack'a doğru yürüdü.

"Durun bakalım, kavga etmenizi gerektirecek bir durum yok çünkü bu, Jack'in her zamanki hali, öyle değil mi eski dostum? Yalan, en tepede olma ihtirası ve hep kahraman ilan edilme isteği! Ne yazık ki tolga benim elimde, onu çok önce buldum!"

Jack, cengi kaybetmiş bir savaşçı gibi dizlerinin üzerine çöktü, omuzları düştü. "Ne istiyorsun Assad?"

"Hiçbir şey! Sadece sen ve dostların bana katılacaksınız. Hedefinin koca bir Kan Emen imparatorluğu kurmak olduğunu biliyorum. Bunun benim için bir önemi yok. İnsanoğlu ya da İtbaraklarla aranızda olan savaş umurumda bile değil. Beni ilgilendiren kısım, en tepedeki tahtın kime ait olduğunun iyi bilinmesidir!"

Jack, umutsuzca yere bakan gözlerini Assad'a dikti.

"Ne yani, bizi öldürmeyecek misin? Bu savaşla bir ilgin yoksa tolgayı neden aldın?"

"Sizi öldürmek bana bir şey kazandırmaz. Sizden çok daha güçlüyüm ve Kara Cübbeliler ile isteğim zaman sizleri bir alev topuna dönüştürebilirim. O tolgayı neden aldığım asılları ilgilendirmez. Daha fazlasını öğrenmek ya da meydan okumak isteyen, kuyulara zevkle atarım. Sizler bana bağlı, doğaüstü krallıkları oluşturacaksınız."

"Peki, dediklerini nasıl yapacağız Assad? Bahsettiğin krallıkları nasıl kuracağız, Kara Cübbeliler ve Hançer Dişlilerle mi?"

Assad, Jack'in dibine kadar yaklaştı.

"Kara Cübbeliler, diyardaki gözleriniz ve ani saldırılara karşı koruyucularınız olacaklar. Bana, Kan Emenlehen'den oluşan büyük bir ordu getireceksiniz. Vampir ordusu, topraklarımda eğitilecek ve beslenecekler. Savaş için hazır olduklarında ise harekete geçeceğiz. Diyarın dört bir yanında dolaşın, güce aç ve öldürmeye istekli savaşçılar getirin bana!"

Assad ve Jack, aralarında böyle bir anlaşma yaparken Komutan Shan ve Yeminli Ordu, Urum topraklarına varmışlardı. Şehrin girişinde Hun sancağı dalgalanıyordu. Shan ve adamları, alpler tarafından karşılandığı sırada Oğuz Ata, Urum Kağanı'nın sarayında oturmuş, Ulu Türuk ile Yafes'in Kılıcı'nı inceliyordu.

Pusat eşsizdi. Çok düzgün ve hatasızdı. Bir kıl tanesini bile rahatlıkla ikiye bölecek kadar keskin, en kâim hedefleri bile ikiye ayıracak kadar ustaca yapılmıştı. Oğuz Kağan, aygucisine gülümseyerek, "Dün akşam

Sungur Beyle konuştum, piramitlerde atlattığınız tehlikeleri anlattı. Bunun yanı sıra, orayı ne kadar iyi bildiğinden de bahsetti. İyi bir yol gösterici olduğunu bilirim Ulu Bilge fakat o kadim diyarı nasıl bu kadar iyi biliyor-sun?"

"Beyim, Gökbörü'yü ve İtbaraklar'ı, ilk olarak rüyalarınızda gördüğünüzü bilirim. Kara Han'ın hükümdarlığı zamanında, Yış topraklarında olmasam da dostlarım tarafından haberlerinizi alıyordum. Yıllar boyunca atalarımızı araştırdım, bize bıraktıkları miraslar hakkında beni yetiştirenlerden ders aldım. Ben gibi olanlar, küçüklükten gördüğü hülyalar ile kendini belli ederler ve seçilirler. Yafes'in Kılıcı oldukça gizli bir gerçektir. Az sayıda kulak tarafından duyulmuştur fakat gerçekliği asla bilinmemektedir."

Oğuz Ata ve Ulu Bilge'nin konuşması, muhafızın içeri girmesiyle kesildi. Savaşçı, selamını verdikten sonra, "Beyim, Yeminli Ordu sarayın önünde bekler. Komutan Shan ile yanındaki rahibi sizinle görüşmek isterler." dedi. Oğuz Han, adamına Shan'ı hemen içeri almasını, savaşçıların ise şehrin batısındaki boş alana yerleştirmelerini emretti. Alpi, arkasını dönüp çıkacağı sırada diyardaki habercilerden biri, yüzü korkudan bembeyaz kesilmiş bir halde içeri girdi. Nefes nefeseydi ve sağ elinde bir mesaj tutuyordu.

"Bu halin nedir yiğit?" diye sordu Oğuz Ata.

"Beyim, Urum topraklarında kalan bir başka düşman birliği var mıdır diye yol aldığımız sırada saldı-

riya uğradık. Sadece ben hayatta kaldım. Diğer alpleri öldürenler Urum Kağan'ın arta kalan birliklerinden değildi, vahşi bir orduydu. Tek sancak altında toplanmış, giyimleri ve renkleri farklı savaşçılardı. Bu mesajı size vermemi, yedi gece sonra dolunay vaktinde tüm soyunuzu kurutmak için geleceklerini söylediler. Bayraklarında yarım ay ve güneş vardı."

Oğuz Ata, Ulu Türük'e dönüp, "Bu, Karanlık Ülke'nin sancağı! Demek İtbaraklar kapımıza kadar dayandılar!" dedi. Ulu Bilge, savaşçıya mesajı vermesini söyledi. Alp, elleri titreyerek ceylan derisini uzattı ve sözlerine devam etti. "Suratlarını garip renklerle boyamışlardı ve aralarında bir adam vardı. Bana mesajı verdikten sonra gözlerinin bir hayvan gibi parladığını gördüm. Elini yüzüme yaklaştırdı ve bir anda tırnakları uzayarak pençeye dönüştü."

Ulu Türük, alpin yanma gidip onu omzundan tuttu ve kendine gelmesi için sarstı. Kimseye hiçbir şey anlatmamasını tembihledi ve çıkmasını söyledi. Ayguci, elindeki mesajı açıp, Oğuz Kağan'a okumaya başladı. "Karanlık Ülke'nin ordularının komutanı, yeryüzünü ele geçirecek olan Kraliçemiz Kitana'nın sadık savaşçısı olarak, halkının kanını oluk oluk akıtmaya geliyorum! Soyunu yok edip, topraklarını yerle bir edecek, göğü başına indireceğim! Kim olduğumu cenk meydanında göreceksin ve acılar içinde can vermeden önce hatırladığın son yüz benimki olacak. Yedinci gecenin dolunayına kadar iyi düşün Oğuz Kağan! Eğer teslim olur ve bize

biat edersen, yolunda ilerleyenlerin hayatlarını bağışlar, acısız bir ölümle ödüllendirilirsin!"

Oğuz Ata, düşünceli bir şekilde Ulu Bilge'ye baktı. Ellerini arkasına bağlayıp, pencereden dışarıyı izleyerek, "Sence kimdir bu Ulu Türük? Beni ve ordumu aptalca tehdit eden, aklını kaçırmış bu komutan kim olabilir?" dedi. İhtiyar adam, parmağını ceylan derisinin üzerinde gezdirip, "Bize karşı bu kadar nefret dolu birçok komutan olabilir fakat buna cesaret edip, açıkça tehditler savurabilecek, başsız kalmış ve Karanlık Ülke'nin safına katılabilecek bildiğim birkaç isim var; Ağan, Mançu ve Nayman," dedi.

"Ağan'ı tüm diyarda arattırdım, alpler hiçbir yerde izine rastlamadılar. Nayman ise böyle bir çılgınlığa kalkılabilecek bir adamdır, ildir çok yakın dostuydu. Bizi destekleyen diğer Moğol kabilelerine karşı yaptığı saldırıları da unutmadım. Ayrıca, Olcaytu ile aralarındaki bitmek bilmeyen düşmanlığı da bilirim. Yedinci gece göreceğiz Ulu Bilge, bakalım kimmiş bu aptal cesaretiyle bize meydan okuyan komutan? Orduyu, İtbaraklar'a karşı uyarmalı ve nasıl öldürülebileceklerini çok iyi anlatmalıyız. O canavarlarla ilk kez karşılaşacak olan alplerimin hazırlıklı olması gerek."

Bu sırada Komutan Shan ve rahibi içeriye girdiler. Oğuz Ata'nın önünde başlarını eğip, selamlarmı verdiler. Shan'm yanındaki ihtiyar, elinde kürke sarılmış bir halde baltayı taşıyordu.

"Hoş geldin Komutan Shan," dedi Oğuz Kağan.

"Ordunuz şehrin diğer tarafındaki bölgeye yerleştirilecek. Alplerimle aralarında bir sürtüşme çıkmaması için özellikle dikkat edilecektir. Savaşçılarınız iyi yataklarda dinlendirilip, güzel yemeklerle ağırlanacaktır."

"İyi karşılamanız ve ağırlamanız için minnettarız Oğuz Bey'im, karşınızda olmak benim için büyük onurdur. Pusatı sağ salim getirdik fakat yolda İtbaraklar'ın saldırısına uğradık. Anlaşılan Karanlık Ülke, baltayı size getirdiğimizden haberdar olmuş."

"Habercilerimden biri sizden hemen önce bana bir mesaj getirdi. Karanlık Ülke'nin ordusu yedi gece sonra burada olacakmış. Savaş çok yakın Komutan Shan! Saldırıya uğradığınızda balta o yaratıkları öldürebildi mi?"

"Kitana, kendine karşı olan herkesi yok etmek için cihanın dört bir yanına birliklerini gönderiyor. Baltayı saldırı anında kullandık, üçünü orduma yeni katılan iki korkusuz savaşçı öldürdü fakat adamlarımın yarısından fazlasını kaybettim. İtbaraklar çok hızlı ve güçlüler. Ok, mızrak ve kılıçlar onları öldürmüyor, sadece yavaşlatıyor."

Ulu Türuk gözlerini açıp, "Ordunuzun yarısını mı kaybettiniz? Bu çok üzücü!" dedi. Oğuz Kağan, kürke sarılı baltayı tahta masanın üzerine koydu ve iplerini çözdü. Pusatı eline aldı ve üzerindeki Karanlık Ülke'nin sancağındaki şekille aynı olan, iç içe geçmiş yarım ay ve güneş sembolüne baktı. Gülümseyerek, "Madem bu baltanın onları öldürebildiğini biliyoruz, yedi gece sonra Kitana'ya ömrünün en büyük yenilgisini aldırabiliriz."

Ordunuzdaki bahsettiğiniz iki savaşıyı, İtbaraklar'ı öldürenleri, akşam yemeğinde huzuruma beklerim. Soraçağım birkaç soru var. Şimdi dinlenin Komutan Shan, oldukça zorlu ve yorucu bir yoldan geldiniz."

Komutan Shan ve rahip, selamlarını verip dışarı çıktılar. Oğuz Ata, kapıdaki muhafızına Doran Bey ve Sungur Bey'i çağırmasını emretti. Üzerine gelen Karanlığın Ordusuna karşı iyi bir savaş taktiği oluşturmak istiyordu. Savaşçıları henüz yeni bir cenkten çıkmıştı. Moralleri ne kadar yüksek olsa da kırk günlük bir kuşatmanın yorgunluğu vardı üzerlerinde. Ayrıca Urum Kağanı'nın yeğenine de biat etmesi için bir mesaj göndermişti. Eğer kabul etmezse üzerine gelecek ikinci bir düşman dalgası daha olacaktı.

the first of these is the fact that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The second fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The third fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The fourth fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The fifth fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The sixth fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The seventh fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The eighth fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The ninth fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The tenth fact is that the majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike.

And this is the case with all the other facts of the United States. The majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike. The majority of the population of the United States is of European descent. This is a fact which has been recognized by the government and the people alike.

10

Oğuz Ata seferdeyken, Yış'da oldukça mutlu bir hava hâkimdi. Kurtga Bey, ahalinin dertleriyle birebir ilgileniyordu. Ticaret oldukça canlıydı ve anayurda, Oğuz'a katılmaya gelen birçok birlik vardı. Kurtga Bey, genç Turşkan ve henüz küçük bir çocuk olan Kıpçak ile özel olarak ilgileniyordu. Oğuz Kağan'm üç erkek öz evladı ise oldukça sağlıklı büyüyorlardı. Turşkan, en iyi alplerden savaş eğitimleri alıyordu. Çok cesurdu ve bir an önce büyüyüp, kendine kol kanat geren, öz oğlundan ayırmayan Oğuz Ata'nın yanında pusat sallamak istiyordu.

Kurtga Bey, künün arasında dolaştığı sırada üç alpin koşar adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. İhtiyar adam, Donghu komutanlarından birinin kendisiyle görüşmek istediğini duyunca, savaşçılara her ihtimali göz önünde bulundurarak hazırlıklı olmalarını ve gözlerini dört açmalarını söyleyip, komutam otağa getirmelerini emretti. Turşkan, Kurtga Bey'i düşünceli bir halde yürürken görünce, merakını gidermek için onu izlemeye başladı.

Turşkan, Kurtga Bey ve Ay Hatun'un ardından üç Donghu savaşçısının da otağa girdiğini fark etti. Adamların görüntüleri ve bakışları hiç hoşuna gitmemişti. Pusatları alındıktan sonra otağa giren Donghu askerlerinin ardından koşarak çadıra girdi. Kurtga Bey, Turşkan'ı görünce dışarı çıkması için işaret etti fakat ayakta dikilen ve kendine tiksinen gözlerle bakan Donghu komutanı, "Oğuz'un üvey oğlu da geldiğine göre konuşmaya başlayabiliriz Ay Hatun!" dedi. Turşkan, öfkeyle kaşlarını çattı ve Kurtga Bey'in yanına geçti. İhtiyar adam, yılların yorgunluğunu taşıyan gözleriyle, kocamış kurt gibi keskin bir bakış attı.

"Bu topraklarda sözlerine dikkat ederek konuşmalısın komutan! Ay Hatun'umuz karşısında sözlerine dikkat ederek neden geldiğinizi anlatın!"

Donghu komutan gülümseyerek, "Kağanınız, Urum topraklarından ne zaman dönecek? Ona iletmenizi istediğim çok önemli bir mesaj var," dedi.

"De hele, neymiş mesajın?" dedi Ay Hatun.

"Hunlar bundan sonra Donghular'a biat edip, vergi ödeyecekler. Hayvanlarını ve mahsullerini bize verecekler. Eğer kabul etmezseniz Donghu ordusu bu topraklarda omuz üstünde baş bırakmayacak!"

Ay Hatun'un içinde öfkenden patlamak üzere olan bir volkan vardı. Dongu komutamna tüm hiddetiyle, "Kurt sürüsü ava çıktığında köpekler bozkın sahipsiz sanar da, sağa sola saldırırlarmış. Sahte beyliklerini, akbabaların kahkahaları altında sürerlermiş. Akbabalar

neden gülermiş, bilir misin komutan?" dedi.

Donghu komutanı, sert bir ses tonuyla, "Neden?" dedi.

Ay Hatun, Donghu komutanının yanındaki iki savaşçıya da bakarak gülümsedi.

"Çünkü akbabalar, onlar gibi kısacık bir hükümdarlık için kurtların toprağına ayak basma cesareti gösteren aptal köpeklerden çok görmüşler. Sonunda hepsinin, itaat etseler bile bunun bedelini boğularak ve parçalayarak ödeyeceklerini çok iyi bilirlermiş! Anlayacağınız, kurt sürüsünün topraklarına ayak bastımz, bundan sonra kibirle dolmuş olan gözlerinizle, ailelerinize ve cihana her gün son kez görecekmış gibi bakın! Obadan da defolup gidin!"

Donghu komutanının bir anda kaşları çatıldı, suratı öfkeden iyice gerildi ve dişlerini sıktı. "Oğuz'un soyu da, bu oba da Donghu savaşçılarının yapacağı büyük katliama hazırlıklı olsun! Adamlarım bir tek canlı kalmayana kadar durmayacaklar ve yalvarışlarınızı duymazdan gelecekler."

Donghu komutam ve iki savaşçısı çadırdan hışımla çıktı. Turşkan, ayakta öfkeden titreyen Kurtga Bey ve Ay Hatun'u izliyordu. Ay Hatun, alplerden birini yanına çağırdı ve Kurtga ile yazdıkları mesajı Oğuz Ata'ya ulaştırmasını emretti. Ay Hatun tedirgindi, obada yeterli savaşçı olsa da Donghu Hükümdarı'mn, Hun Devleti'ni yok etmek için diğer düşmanlarıyla ittifak kurmuş olabileceğinden korkuyordu.

"Merak etmeyin hanımım," dedi Kurtga. "Onlarla gireceğimiz bir savaşı rahatlıkla kazanabiliriz. Savaşçılarımızın hepsi yarma kadar savunma için hazırlıkları tamamlarlar. Donghu'lar büyük bir saldırı için ordu toplamalılar, bu da uzun sürecektir. Belli ki başta tehdit etmeyi denediler, hazırda birlikleri olsa görüşmeden saldırmayı tercih ederlerdi."

Ay Hatun, Kurtga'nın sözlerine hak veriyordu fakat yanı başlarındaki Çin Tang'ı, Donghu hükümdarına destek veriyor olabilirdi. Ay Hatun Kurtga Bey'e, alplerin çok dikkatli olmaları için tekrar uyarılmasını ve gerekirse kadın savaşçıların da pusat kuşanmalarını emretti. Ay Hatun çadırdan ayrıldıktan sonra Turşkan, "Ya bize saldırırlarsa ve kazanamazsak Kurtga Beyim? Ya tahmin ettiğimizden çok daha kalabalıklarsa?" dedi.

Kurtga Bey gülümseyerek elini genç Turşkan'ın kalbinin üzerine koydu. "Hun savaşçılarının cenklerden zaferle çıkmasını sağlayan şey çok iyi pusat kullanmaları ya da kalabalık olmaları değildir evlat. Onları savaşta üstün kılan işte budur; Yürekleri! Hepsinin içi inanç ve cesaretle doludur. Uçmağa vardıklarında, uğruna pusat salladıkları Gök Tanrı tarafından ödüllendirileceklerini düşünür, kendilerine yol gösteren korkusuz bir Kağan için cesaretlerinden tek bir zerre bile kaybetmezler! Sen çok iyi bir savaşçı olacaksın Turşkan. İnançlısın, cesursun ve oldukça zekisin. Obanın ve ailenin intikamını içinde bir kılıç gibi biletiğini biliyorum ama unutma, bu hırs sana hata yaptırabilir. Sen, sadece içindeki ya-

raticıya olan inancını koru ve cesaretini kaybetme. Eğer dediğim gibi olursan, karşındaki düşman Tamu'nun korkunç canavarları olsa bile zafer senin olur!" dedi. Turşkan, Kurtga Bey'in söylediklerini tüm dikkatini vererek dinledi ve akimdan hiç çıkarmayacağını söyledi. O gece, Yış'da yaşanan can sıkıcı olaydan dolayı gergin bir hava hâkimdi. Kurtga Bey ve Ay Hatun'un tek isteği Donghular gelmeden Hun ordusunun geri dönmesiydi. Ayrıca Oğuz Ata'nın karısı Akay Hatun gebeydi. Ay Hatun bütün gece Tanrı'ya, oğlunun sağ salım dönebilmesi ve gelininin, bebelerini kucağına sağlıklı bir şekilde alabilmesi için dua etti.

Ağan, Karanlık Ülke'nin ordularıyla birlikte Urum topraklarına yakın bir ormanda beklemekteydi. Oğuz Ata ile karşılaşacağı anı iple çekiyordu. Büyük bir taşın üzerinde etrafı izlerken, dostu Seperh'in geldiğini gördü. Seperh'in yüzü gülüyordu, yanındaki savaşçılardan eksilen olmamıştı. "Hun beyleri artık geceleri pek rahat uyuyamayacak gibi görünüyor Ağan," dedi.

"Mesajı verdin mi dostum? Kaybımız var mı?"

"Hayır, bir tek kaybımız bile yok. Mesajı birliğin arasında hayatta bıraktığımız tek alpe verdim ve hemen Oğuz Kağan'a götürmesini söyledim. Pençelerimi çıkardığım anda zavallının nasıl korktuğunu görmem lazımdı Ağan."

Seperh, Hun ordusuna karşı zafer kazanmış gibi mutluydu fakat Ağan, düşünceli bakışlarıyla ufku izlemeye devam ediyordu. Seperh, dostunun bu haline bir anlam veremiyordu, omzuna dokundu ve dalga geçer bir tavırla, "Biraz gülümse dostum, o alpin yüzündeki korkuyu gördüm. Hun ordusu korkudan karşımıza bile çıkamayacak. O topraklarda zorla savunma yapan ürkek savaşçılardan başka bir şey bulmayacağız!" dedi.

Ağan, olumsuz bir şekilde kafasını salladı ve de-

rin bir nefes alıp dostuna döndü. Gerginliği yüzüne yansıyordu. "Ömrümü o topraklarda geçirdim Seperh. Ötüken bozkırlarında avlandım, pusat sallamayı öğrendim, can aldım, cenk ettim ama savaştan kaçan tek bir Hun alpi görmedim. Senin korkacaklar dediğin cengâverleri bırak, obada eli kılıç tutan her er ne olursak olalım asla geri adım atmaz ve tüm güçleriyle çarpışsınlar. Şunu sakın aklından çıkarma, Oğuz Kağan ile hesaplaşacağımız gece sakın kimseyi hafife alma ve çok dikkatli ol!"

"O topraklarda yetiştiğin için Hun ordusunu gözünde fazla büyütüyorsun. Şu adamlara bir bak, cihanın dört bir yanından bize katılmış savaşçıların gücünün farkında değil misin? Acımasızlar, katliamı seviyorlar ve tek istedikleri can almak."

Ağan, oturduğu büyük taştan kalktı ve bakışlarını Seperh'in üzerine dikti. Öfkeliydi ve dostunun, düşmanlarını bu kadar hafife alması sabrını zorluyordu. "O savaşçılar güçlerini inançlarından alırlar Seperh, bir daha Oğuz ve ordusunu küçümsersen kara surlara geri dönersin! Ben senin liderinim ve bu kadar rahat olman beni rahatsız ediyor. Yapacağın tek hata, cengi kaybetmemize neden olabilir. Anlıyor musun beni?"

Seperh, hiddetlenen dostunun sorusunu başını sallayarak onayladı. Ağan, Seperh'i İtbaraklar'a bakması için görevlendirdi ve dinlenmekte olan ordunun kamp alanına girdi. Savaşçıların moral durumunu ve hazırlıklarını kontrol etti. Oğuz Ata ile yapacağı cenk dışında,

Tyr'm bahsettiği Efendi Loras konusu da aklım kurcalıyordu. Tüm Karanlık Ülke'nin hükümdarı olmak oldukça cazip geliyordu fakat Kan Emenler'i nerede bulacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ağan'ı, ordusunun başında sefere gönderen Kitana ise Yeminli Ordu'ya saldırı sırasında üç İtbarak'ı kaybeden sürünün liderini cezalandırıyordu. Dağın en karanlık noktalarından birinde, kayalıklara çelik bilekliklerle ve zincirlerle bağlanmış canavara aralıksız kılıç darbeleleriyle acı çektiriyordu. Yaraları kapanan yaratığa koca bir alev topuyla işkence yapıyordu. Bu sırada yanma gelen yardımcısı Kranyus, Agenor'un kendisini görmek istediğini söyledi. Kitana, eliyle hiçbir şey söylemeden gelmesini işaret etti. Kısa bir süre sonra Agenor, Kitana'mın yanma gelip diz çöktü. Selamını verdikten sonra, "Kraliçem, önemli bir konu hakkında sizinle konuşmak isterim," dedi. Kitana, elindeki kılıcı, İtbarak'ın vücuduna sokup çıkarıyordu. "Konuş!" dedi. Agenor, büyücünün hiddetini görüyordu. Yanlış bir şey söylerse tüm hırsım ondan çıkarabilirdi. Derin bir nefes aldı ve konuya girdi.

"Kraliçem, Oğuz Kağan ve ordusu hakkında Ağan ile oldukça fazla konuştum. Onların gücünün en büyük kaynağının inançları olduğunu söylemişti. Eğer izin verirseniz, Ağan ve ordumuz Oğuz'a hücum ederken, biz de dini liderlerini ortadan kaldıralım. Ben, Dima ve Runi Hura en büyük kamları olan Göknur Hatun'u, diğerleriyle birlikte yok edelim. Çevreden Hunlara katılmak için yola çıkan Türk Beyleri'nin savaşçılarını avlayalım."

Kitana bir anda durdu. Elindeki kılıcı yere attı ve kanlar içinde kalan İtbarak'a bakmaya devam etti. Diğer canavarlar ve Agenor, ölüm sessizliği içinde, kraliçenin ne diyeceğini merak ediyorlardı. Kitana, sağ tarafında duran Agenor'a döndü. "Hemen hazırlanın, en kısa zamanda yola çıkm ve bana güzel haberler getirin Agenor!" dedi. Yanındaki canavarlarını da alıp hızla odaya çıktı. Agenor'un kalbi duracak gibiydi. Derin bir nefes aldı ve dostlarıyla konuşmak için çıkışa yöneldi. Bu sırada, kraliçenin hışmına uğramış olan İtbarak, Agenor'a bakıp homurdanmaya başladı.

Ne dediğini anlamak istiyordu ama Kitana onun İtbarak'ı anlamak için dönüştüğünü fark ederse, kayaya zincirlenmiş canavarın yerinde kendisinin olacağını biliyordu. Merakına engel olamıyordu. Etrafı iyice dinledikten sonra dönüşmeye başladı. Koca, kara tüylü bir canavara dönüştükten sonra dikkatini cezalandırılmış sürü liderine verdi.

"Fazla zamanım yok, ne anlatmaya çalışıyorsan çabuk söyle!" dedi Agenor.

"Kamları bırak Agenor, zafer için küçük adımlar atmaktan vazgeçin. Kan Emenler, diyarın dört bir yanında cirit atıyorlar. Balta, Oğuz'a çoktan ulaştı ve onlar farkında olmasa da Hun savaşçılarının araşma gizlenmiş Azazel'in iki güçlü komutanı var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Loras... Efendi Loras'ın kanının olduğu şişelerden birini bulmalısınız. Tyr'a getirin ve gücümüzün zirve-

sine ulaşalım. Bunu kimseye söylememelisin. Ağan'ı bulmalısın. O, sana ne demek istediğimi söyleyecektir. Özellikle Dmitry ve Zankona'ya sakın güvenme!"

İtbarak sözlerini bitirdiğinde Agenor tekrar insana dönüştü ve hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı. Dağın koridorlarından ilerledi, merdivenleri çıktı ve surlara vardı. Ne olduğuna bir anlam veremiyordu. Kitana'ya sarsılmaz bir sadakatle bağlı zannettiği İtbaraklar, ona büyük bir oyun mu oynuyorlardı?

Agenor, koşar adımlarla Dima ve Runi Hura'nın yanına gitti. Kamları yok etmek için yola çıkacaklarını söyledi fakat İtbarak'm konuşmasından hiç bahsetmedi. Her yer o yaratıklarla doluydu ve birinin duyması, onların ölümü anlamına gelirdi. Dostlarına, duyduğu her şeyi yolda anlatmaya karar verdi.

Ertesi günün şafağında Agenor, Dima ve Runi Hura, Kitana'mın huzuruna çıktılar. Bir yenilgiyle döndüklerinde başlarına gelecek olan her şeyi, Kitana'nın tehditkâr sesiyle dinlediler. Üç Erbörü, Gökknur Hatun'un canını almak için yola koyuldular.

Karanlık Ülke, lanetini Hunlar'm üzerine bir zehir gibi akıtmaya devam ederken, Kuyular Kalesi'nde ise Assad için büyük bir Kan Emen ordusu oluşturmak için yola çıkmaya hazırlanan asıllar huzursuzdu. Gölge İblisi çok güçlüydü ve emrinde sayısını bile tahmin edemedikleri kadar Kara Cübbeli vardı. Ayrıca Riksos'u da rehin olarak elinde tutuyordu. Sonya, kan kırmızısı gözlerini Jack'e dikmiş bir halde tam karşısında oturuyordu.

Sürekli emir altında olmak canını sıkıyordu, daha fazla dayanamadı ve bir anda öfkeyle, "Azazel'in emrinden çıktığımız günü hatırlıyor musun Jack? Tam burası, Kuyular Kalesi bile henüz yokken bu koca alev kuyularının etrafında, karanlığın diğer tarafıyla yaptığımız anlaşmayı anımsa! Sana kim olduğumuzun farkına varman için bir şeyler hissettirebiliyor mu?" dedi.

Jack yumruklarını sıkıp, "Ne demek istiyorsun Sonya? Riksos ellerindeyken savaşmamızı mı?" dedi.

"Bu odanın dışında, Mançu gibi bir savaşcının arkasında, kılıçlarını kan akıtmak için bileyen tam iki bin Hun alpi var. Nayman Noyan gibi bir Moğol komutanı, uğruna gözlerini bile kırpmadan can verecek doksan Kan Emen'den oluşan cellâtlar var. En önemlisi de, o iblisi yok edebilecek Azazel'in asi, acımasız üç komutanı, bizler varız. Sen, Kara Yüzüğü parmağına takıp, Cehen-nem'in en güçlü dokuz şeytanından birine başkaldıran Jack'sin! Kendine gel artık!"

"Bunların ben de farkındayım Sonya fakat Assad'ın gücünün sınırlarını bilmiyoruz. Riksos'u nasıl alt ettiğini hepimiz gördük. O lanet adamı Marduk Zigguratı'ndan buraya kadar ben getirdim. İşe yaramaz bir hırsız, şimdi başımdaki en büyük lanet oluverdi."

"Bana, onun dostlarını sadece gözdağı vermek için öldürdüğünüzü anlattı. İlk karşılaşmamızda, o kuyuya yuvarlanırken yardım etmediğini ve sadece izlediğini söyledi. Bizimle işi bittiğinde intikamını mutlaka alacaktır Jack! Onu alt etmeliyiz ve Kara Cübbeliler'i de emri-

mize sokup, burada kendi krallığımızı kurmalıyız."

Jack, eliyle çenesini ovaladı. Kısa bir süre düşündü, derin bir nefes aldı. "Haklısın Sonya" dedi. Ayağa kalkıp, ellerini arkasına bağladı ve yavaş adımlarla odanın içinde yürümeye başladı.

"Peki, ne yapacağız? Assad'ı yok etmek için bir planın var mı?"

Tam bu sırada odanın kapısı aralandı ve içeri Sarah girdi. Bu konuyu daha önce Sonya ile aralarında konuştuğu için planı biliyordu. Hiçbir şey söylemeden bir köşeye geçip oturdu.

"Sarah ile ne yapacağımız konusunda konuştuk," dedi Sonya. "Sen ve Riksos, çok korkak davranıyordunuz. Başlarda Azazel'in uyandırılmak üzere olduğunu düşündük fakat bedeninin yok edildiğini bize anlattığınızda, böyle davranmanıza bir anlam veremedik. Bizler, en güçlüleriz Jack ve o iblisi yeneceğiz. Plan şu; Mançu'ya adamlarını hazırlamasını ve savaşa hazır bir şekilde beklemelerini söyleyeceğiz. Kalenin tüm girişlerini kapatırsak, Hançer Dişliler ve dışarıdaki Kara Cübbeliler'in içeri girmesini geciktiririz. Hun savaşçıları zorlanacaklardır fakat bu işe yarayacak. Nayman ve adamlarını yanımıza alıp, büyük salona ani bir saldırı gerçekleştireceğiz. Moğollar, Assad'm cellâtlarıyla ilgilenirken, üçümüz Assad'ı, çıktığı o lanet kuyuya geri atacacağız."

"Bu plan başarısız olursa hepimiz ölürüz, bunun farkındasınız öyle değil mi?"

Sonya gülümseyerek, "Biliyoruz Jack fakat önce yapmamız gereken, Kara Yüzüğü Shan'dan almak! Nayman, intikam ateşiyle bilenen bir komutan ve Oğuz'un obasına tüm adamlarıyla katliam yapmak için girecekler. Biz de o sırada Shan'm işini bitirip, bizim olanı geri alacağız. Assad, kendisi için savaşçı topladığımızı sandığı sırada, Kara Yüzüğü alıp onu yok etmek için buraya döneceğiz."

Jack'in gözleri parlıyordu, dostunun planı akıma yatmıştı. Jack, "Tamam, yüzüğümü ne pahasına olursa olsun alacağız! Yarın Mançu ve Nayman'a yolculuk için hazırlanmalarını söyler, gece yarısı da yola koyuluruz," dedi.

Asıllar, konuşmaları bittiğinde odadan çıktılar ve beslenmek için kaleden ayrıldılar. Assad'ın gözü hep üzerlerindeydi. Avlandıkları yere kadar onları takip ettiriyordu. Jack tehlikeli ve ne yapacağı kestirilemeyen bir vampirdi.

12

Oğuz Ata, dostu Börteçine ile birlikte, Karanlık Ülke'nin ordusunun mesajından sonra nasıl bir savaş taktiği uygulayacaklarını konuşuyorlardı.

"Bizim savunma yapacağımızı düşüneceklerdir," dedi Oğuz Kağan. "Onları kapalı bir yerde ve tek bir noktada beklersek çabuk düşeriz. İtbaraklar'm ne kadar hızlı olduklarını ve pusatlarımızın onları durduramadığını Kıpçak diyarında gördük. O iblisleri öyle bir karşılanmalıyız ki neye uğradıklarını şaşırmasınlar."

Börteçine, işaret parmağını hemen yakınlarındaki iki tepenin arasına doğru kaldırdı.

"Eğer onları ormanlık alanda, iki tepenin arasına çekebilirsek çok fazla kayıp verirler."

"Canavarların hızını düşünürsek, açık alanda savaş bizim için intihar olur. Okçular, bu cenkteki en önemli kozumuz olacak. Aklımda bir plan var, akşam yemeğinde hep birlikte oturup konuşuruz kardaşım. Sen alplere, bulabildikleri kadar yağ depolamalarını ve kalenin ana giriş kapısına geniş, derin bir hendek kazmalarını söyle."

Börteçine, dostunun yarandan ayrıldığında Oğuz'un gözüne bir ışık huzmesi takıldı. Adımlarını hızlandırarak, şehrin çıkışına doğru gitti. Ona yol gösteren Gökbörü, tüm ihtişamıyla dikiliyordu. Hayvan, gözlerini Oğuz'a dikti ve bir anda arkasını dönüp, hızla sağ taraf-taki tepeliğe doğru koşmaya başladı. Oğuz Kağan, buna bir anlam veremiyordu. Her zaman kendini takip ettiren Gökbörü, bu sefer gözden kaybolmuştu.

Oğuz Ata düşünceli bir halde tekrar şehre döndü ve odasına doğru gitti. Yemeğe kadar kafasındaki taktiği iyice şekillendirdi ve Urum sarayının büyük salonuna girdi. Doran Bey, Sungur Bey, Komutan Shan, Tankut, Börteçine, kam ve Shan'ın ihtiyar rahibi içerideydi. Ulu Türük ise, oturacağı yerin hemen sağ tarafında yerini almıştı.

Oğuz Ata en başa geçti ve oturdu. Dostlarını selamladıktan sonra yemeğe geçildi. Birkaç lokma aştan sonra herkesin beklediği asıl meseleyi Hun Kağanı açtı.

"Karanlığın ordusuyla savaş yakındır, habercinin getirdiği mesaj gayet açıktır. Bizi, tamamen yok etmek için geliyorlar. Elimizde onları yok edebilecek tek bir pusat vardır."

Komutan Doran, Oğuz Kağan'm sözü bitiğinde, Komutan Shan'm yanındaki ihtiyar rahibe bakarak konuşmaya başladı. "Bu konu üzerinde çok düşündüm beyim. Bir fikrim var fakat işe yarar mı bilmem. Rahip, karanlık kitabı okumuş biri olarak bize yol gösterebilir."

İhtiyar rahip öne doğrulup, "Tabi Doran Bey, ne bi-

liyorsam anlatmaya, yardımcı olmaya hazırım!" dedi. Doran Bey, bu sırada yerdeki sofrayı kaldıran alplerden birine köşedeki tahta masanın üzerinde duran baltayı getirmesini söyledi. Yiğit, pusatı dikkatle alıp ortalarına koydu.

"O yaratıkları öldüren bu baltanın gümüşüyse, eritilip kılıçlarımızın üzerine kaplanabilir," dedi Doran Bey. "Böylece, tek pusatla savaşmak zorunda kalmadan kaybı en aza indirir, İtbaraklar'a hiç ummadıkları bir yenilgi yaşatabiliriz!"

Oğuz Ata, bu fikri çok beğenmişti. Gözlerini merakla açarak rahibe, "Doran'm düşündüğü şeyi yaparsak, kılıçlarımız da Ay Baltası gibi onları avlayabilir mi rahip?" diye sordu. İhtiyar, kısa bir süre düşündükten sonra işe yarayacağını, önemli olan şeyin; gümüşün, canavarların etinin altına girmesi olduğunu söyledi. Börteçine ve Ulu Türük gülümsüyordu. Sungur Bey, orduyu hangi düzende, nerede bekleteceklerini sorduğunda Börteçine, belinden çıkardığı haritayı önüne koydu. Parmağıyla şehrin yakınındaki iki tepeyi göstererek, "Ordularımız burada bekleyecek. Şehri boşaltmalıyız ve aileleri güvenli bir yerde saklamalıyız. Buraya geldiklerinde onları karşılayacak beş farklı birlik olacak. İkiisi şehrin iki yakasında, biri tepeliğin hemen önünde, geri kalanlar ise tepeliklere yerleşecek. Düşman hem çok hızlı hem de bu canavarlara ne kılıç ne de ok işliyor." dedi. Oğuz Ata, dostunun sözü bitince taktiği anlatmaya devam etti.

"İki tepeliğe yerleşen okçu birliklerinin bir kısmı ağaçların tepesine çıkacaklar. Yerde olanlar ise büyük yağ varillerini düşmana doğru yuvarlayacaklar. Şehrin önünde benim ardımda bekleyecek olan birlikler bir kandırmaca olacak. Saldırı başladığı anda balığın içine girip nehir yönünde hareket edecekler. Surlardan boşaltılan yağlar, kazıklı hendeğe düşen canavarları alev alev yakacak. Bu sırada okçuların hemen önünde duran savaşçılar, arkalarından saldırıya geçecekler ve iblisin hizmetkârlarını kapana sıkıştıracağız. İtbaraklar nehre giremezler. Alevlerden kurtulanları da Ay Baltası'mın gümüşüyle kaplanan kılıçlarla öldüreceğiz. Çok kısa ve aralıklı saldırılar yapacağız. Atlı okçular, kısırakları çatlayana kadar hızlanacaklar ve yaratıkların yakalayamayacağı hızda ok yağmurları oluşturacaklar."

Komutan Shan, bu planı çok beğenmişti. Hakan'ın sözü bittiğinde, "Yeminli Ordu, şehrin önünde bekleyecek olan birlik olmaya adaydır Oğuz Bey. Adamlarım, onların neler yapabileceğini gördüler ve bu sefer daha dikkatli olacaklardır. Ayrıca, Ravnos ve Ventrue adlı iki savaşçım, onları avlamada oldukça başarılılar." dedi. Oğuz Kağan, Shan'mın iki savaşçısının kahramanlık hikâyesini duymuştu ve onlarla tanışmak istiyordu. Savaş alanında büyük katkı sağlayabilecek cengâverler olabilirlerdi.

Oğuz Ata, muhafızlarına Ravnos ve Ventrue'nin getirilmesini emretti. Ulu Türük, diyardaki adamlardan farklı haberler de almaya başlamıştı. İki savaşçı getirile-

ne kadar bu konudan da bahsetmek istiyordu.

"Beyim, adamlarımın kulağıma fısıldadığı başka şeyler de vardır. İtbaraklar dışında, gecenin karanlığında ortaya çıkan başka iblislerin olduğunu da haber verdiler. Bu iblisler birçok obada katliamlar yapmışlar ve girdikleri her toprağa ölümcül hastalıklar musallat olmuş."

Ulu Bilge'nin bu sözünden sonra Shan'm rahibi, "Kan Emenler!" dedi. Bu sırada iki asıl kapıdan içeri girdiler ve Oğuz Kağan'ın huzura çıktılar. Selamlarını verip kendilerini tanıttılar. Oğuz Han, ikisine de karşısına oturmalarını emretti. Ay Baltası, iki asılın tam önlerinde duruyordu. Ani bir saldırıyla pusatı alıp kaçabilirlerdi fakat vampirler, Kara Yüzüğü almadan kendilerini gizlemeye söz vermişlerdi. İhtiyar rahip, Ravnos ve Vent-rue'den oldukça fazla şüpheleniyordu.

Yaşlı adam, "Onlar, Azazel adlı iblisin Eski Dünya'da, İtbaraklar ile savaşan komutanlarıdır Oğuz Beyim. İnsan kanıyla beslenen lanetli varlıklardır. Gün ışığı en büyük düşmanlarıdır. Büyük Savaş sonunda ortadan kayboldukları yazmaktadır fakat nerede olduklarını kimse bilmemektedir. Tabi, karanlık tarafla konuşabilen iblisin uşakları, o canavarları uyandırmış olabilirler." dedi ve iki aşıla bakarak, "İnsandan ayırt edilemeyen, zeki, sinsî ve canî canlılardır," diyerek sözünü bitirdi.

Ravnos terlemeye başlamıştı. İki asılın da kafasında aynı düşünce vardı. "Ne olduğumuzu biliyorlar mı?"

Gergin hava Oğuz Ata'nın gür sesiyle dağıldı. "Ne

İtbaraklar ne de Kan Emenler bizi durduramayacaklar. Sadece gözümüzü dört açmalıyız. Diyar, karanlıktan fışkıran iblislerle doluyorsa, biz de Gök Tanrı'nın savaşçıları olarak hepsini yok edeceğiz. Ravnos! Bize, o yaratıkları nasıl öldürdüğünüzü anlat!"

"Oğuz Bey'im, ani bir saldırıydı. Kükremeleri duyduğumuzda çadırlarımızdan pusatlarımızı çekip çıktık fakat sayısız cesedi karşımızda bulduk. Çok hızlılar, bedenlerine ok ve mızrak işlemiyor, sadece kısa bir süreliliğine onları durdurabiliyordu. Ay Baltası'nın işe yarayacağından da emin değildik. Şanslıymışız, efsane doğruymuş. Üç İtbarak da insan vücutlarına geri dönüşerek öldüler."

Oğuz Ata, Ravnos'a, merak ettiği her şeyi sordu. Kan Emenler bu durumdan memnundular. Kısa sürede de Oğuz'un güvenini kazanmak istiyorlardı. O gece, savaş alanında yapılacak taktik defalarca üzerinden geçilerek konuşuldu. Ravnos ve Ventrue, Oğuz Han'ın dibine kadar sokulmayı başarabildikleri için mutluydular. Kara Yüzüğe ulaşmaları an meselesiydi. İyi bir planla rahibi de ortadan kaldırarak bu işi halledebilirlerdi.

Günler ardı sıra geçerken, cenk hazırlıkları tüm hızıyla devam diyordu. Oğuz Kağan'm aklını kurcalayan bir konu açıklığa kavuşmuştu. Uruz Bey'in oğlu, Oğuz Kağan'a biat ettiğini bildiren bir mesaj göndermişti.

"Ey Oğuz Kağan, sen benim kağanımsın. Babam sana kızdı ise bu benim suçum olur mu? Ben senin buyruğunu yerine getirmeye hazırım. Bizim kut'umuz,

senin kut'un olmuş. Bizim uruğumuz senin ağacının yemişindendir. Tanrı sana yer verip buyurmuştur. Ben sana başımı, kut'umu veriyorum. Sana vergi verir, dostluktan çıkmam."

Oğuz Ata, bol hediye ve altınla gelen bu habere karşılık bir mesaj gönderdi.

"Bana çok altın yollamışsın, şehrini de iyi korumuşsun. Adını, bundan sonra Saklap koyuyorum, diyarda benim dostum olarak, bu isimle anılacaksın."

Urum topraklarında, baştan sona Hun sancağı dalgalanıyordu. Oğuz Kağan, bu biat karşısında oldukça mutluydu fakat ertesi gece, çok çetin bir savaş onları bekliyordu. Orduda gergin bir hava hâkimdi. Kamlar, gelecek olan düşmanı alplere tüm gerçekleriyle anlatmış ve hepsi için dualar etmişti. Karanlık bastığında, Oğuz Kağan odasına çekildi ve cenk öncesi kısa bir süre dinlenmek için yatağa uzanıp, gözlerini kapattı.

Rüyasına Gökbörü girdi. Alevlerin arasından kendisine yaklaşıyor, bastığı yerdeki ateşleri söndürüyordu. "Kalk Oğuz! Acunu bu yangınlardan kurtaracak olan Han, kalk! Çevreni saran karanlık sakın seni korkutmasın. Sen ışığın önde gideni, Yafes'in Kılıcı'yla lanetin kara bulutlarını yarıp, yeryüzünü aydınlatacak olan doğuşlusun. Sana yol göstereceğim, Gök Tanrı seninledir!" dedi.

Oğuz Ata aniden uyandı ve elini terden sıırıslıklam olmuş alnına götürdü. Hemen ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Gökbörü, savaşçıların arasında beli-

riverdi. Göz göze geldiler. Oğuz Kağan, hızla kuyagını giydi ve alplerinin arasına girdi.

Gözleri, Gök Yeleli Kurdu arıyordu. Bir anda kulaklarında, o içini titreten ulumayı duydu. Kafasım tepeliğe doğru çevirdiğinde, ongunun o yöne doğru gittiğini fark etti. Börteçine, koşarak dostunun yanına geldi ve hazırlıkların tamamlandığını, ailelerin sarayın mahzenlerine yerleştirildiğini, güvende olduklarını söyledi.

"Birlikleri hemen tepelere gönder, vaktimiz kalmadı," dedi Oğuz Ata.

Börteçine şaşkın bir halde, "Henüz gece olmadı, neden acele ediyoruz kardaşım, bildiğin bir şey mi var?" diye sordu.

Oğuz Kağan sert bir şekilde hemen dediklerini yapmasını emretti ve ala kırsağına atladı. Yaptıkları taktiği erkenden uygulamaya koyuldular. Binlerce alp, bir kurt sürüsü gibi tepelerde pusuya yattı. Oğuz Kağan, Komutan Shan, Börteçine, Ravnos, Ventrue, Yeminli Ordu ve Gökkurtlar, şehre girişin hemen önünde bekliyorlardı.

Hun demircileri baltayı eritip, gümüşünü sekiz kılıcın üzerine kaplamışlardı. İkisi Börteçine'de, diğerleri ise Shan, Doran, Sungur, Tankut, Ravnos ve Ventrue'de idi. Börteçine, Oğuz'un hemen yanında idi. Ortalık sessizdi ve bozkırın sert rüzgârları, yüzlerini yakıyordu. Hun ordusu, henüz ortalıkta görünmeyen düşmanı bir süre bu halde bekledi.

Herkesin beklemekten sıkılmaya başladığı bir anda,

göğüsleri titreten o kükreme ve uluma sesleri duyuldu. Oğuz Ata'nın söylediği gibi düşman erken gelmişti ve ani bir baskın yapmayı planlıyorlardı. Binlerce putporest, sapkın ve vahşi savaşçıdan oluşan ordu, davullar çalarak, on İtbarak ile tepeliklerin önünden geçip, Urum sarayına doğru hareket etmeye başladı.

Karanlık Ülke'nin savaşçılarının önünde suratları kapalı iki Kara Cübbeli ilerliyordu. Oğuz Ata, Börteçi-ne'ye gülümseyerek, "Tam istediğim noktadalar, hayatları boyunca aldıkları en büyük yenilgi olacak." dedi. Hun savaşçıları, İtbaraklar'ı görünce masalların aslında gerçek olduğuna şahit oldular. Görüntüleri korkutucu olsa da Gök Tanrı'ya dua edip, pusatlarını, güçleri tükenene kadar sallayacaklardı. Uçmağa vardıklarında, Tanrı'nın onlara güzel bahçesinde yer vermesi için korkmadan, şeytanların üzerine yürümeliydiler. Aksi takdirde, Erlik Han'ın karanlık dünyasında acılar içinde sonsuzlukta kaybolurlardı.

Urum sarayının önünde kendilerini az sayıda birlikle bekleyen Oğuz Ata'yı gören Seperh, "Bak Ağan, sana söylemiştim dostum. Oğuz Kağan'm, o çok övdüğün korkusuz savaşçıları İtbaraklar'm geleceğini duyunca kaçmışlar. Buradan başlayarak, Çin de dâhil, tüm diyarı ele geçirip kraliçeye döneceğiz!"

Ağan, şaşkın bir halde karşısındaki az sayıda birlikle kendilerini bekleyen Oğuz'u izliyordu. Orgine oturma yolunda onu destekleyen onca bey ve alp, kağanlarını terk edip, kaçmış olabilirler miydi? Ağan buna inanamı-

yordu. Etrafı süzerek atım ilerletiyordu. Şüpheyle, her taşın ve ağacın arkasından fırlayacak Hun savaşçılarını bekliyordu.

Karanlık Ülkenin ordusu durdu ve öndeki iki Cübbeli atlı, savaş meydanının ortasına geldi. Oğuz Ata ve Börteçine de kısıraklarına hız verip tam önlerinde durdular. Oğuz, suratları kapalı olan adamların kim olduğunu bilmek istiyordu.

"Aptal cesaretiyle yazdığınız mesaj elime ulaştı," dedi Oğuz Kağan. "Topraklarıma girip, beni ve soyumu yok edeceğinizi söylemişsiniz. Tehditleriniz, asla gerçekleşmeyecek hayallerden, boş sözlerden ibarettir. Kimsiniz? Açın yüzlerinizi, iblisin köpekleri!"

Börteçine ve Oğuz Kağan, düşmanlarını korkusuz bakışlarıyla süzmeye başladılar. Ne İtbaraklar'dan ne de vahşi savaşçılardan çekinmedikleri ortadaydı fakat güvenebilecekleri kalabalık bir orduda ortalıkta yoktu. Seperh yüzünü açtı ve öfkeden zümrüt yeşiline dönmüş gözlerini Oğuz Kağan'a dikerek elini kaldırdı. Pençelerini çıkarıp, "Sen de, Börteçine de burada geberip gideceksiniz. Bedeninizi paramparça edeceğim. Sizi gömmek isteyenler, parçalarınızı bile bulamayacak. Bu meydan kızıla boyanacak. Bozkır, daha önce görmediği bir katliama şahit olacak!"

Börteçine, "Yıllardır bu lafları söyleyen o kadar çok savaşçı gördüm ki iblis, sen yeni değilsin. Hepsini de bir köpek gibi inleterek geberttim ve sonuncusu da sen olmayacaksın! Yanındaki dostun korkudan yüzünü bile

açamamışken senin kendine bu kadar güvenmen, bana pek inandırıcı gelmedi."

Ağan, Börteçine'nin aşağılayıcı sözlerinden sonra yüzünü açtı. Tüm Hun savaşçıları, uzun zaman sonra Ağan'ı ilk kez görüyorlardı. Doran, beyini öldüren haini cenk meydanında izlerken, kılıcının kınını öfkeyle kavradı. Oğuz Ata, nefret dolu gözlerle Ağan'a bakıyordu. Oğuz, gök gürültüsü gibi gür sesiyle meydanı inletircesine konuşmaya başladı.

"Ağan denen köpek! Diyarın dört bir yanında kelleni almak için durmaksızın izini sürdürdüm fakat seni bulamadım. Kendine yakışanı yapmışsın. Onursuz ve ihanet içindeki her yurtsuz ve bayraksızın yapacağı gibi iblisin uşağı olmuştun. Lanetlerle anılan adını düşünürsek de zaten bu diyardaki hiçbir devlet, seni ordusuna sokup, onurunu lekelemezdi. Sen gururu olmayan, bugün, bu topraklara o iğrenç kellesi düşecek olan bir iblisten ibaretisin!"

Oğuz Ata, belinden Yafes'in Kılıcını çekip havaya kaldırdı. Bir ışık gibi parlayan pusatı, Kitana'nın ordusunun yüreğine hiç tatmadıkları bir korku salıyordu. Oğuz, sözlerine devam etti.

"Şimdi ordunuzun başına dönün! Kellelerinizi almak için sabırsızlanıyorum!"

Ağan, daha önce hiç hissetmediği duygular içerisindedeydi. Boğazı düğümlenmiş ve tek bir cümle bile söyleyememişti. O kılıç gerçekten ata mirası mıydı? Oğuz, diyarda anlatıldığı gibi bir doğuşlu muydu?

Bunları düşünerek, dostu Seperh ile Karanlık Ordu'nun başına geri döndüler. Oğuz Ata ise, Yeminli Ordu'ya, önlerinde ellişer kişiden oluşan, tek sıralar yapmalarını emretti. Börteçine kılıçlarını kavradı. Can kardaşı Oğuz Kağan'm işaretiyle, kılıçlarını havaya kaldırarak tepelerdeki birliklere hücum emri verecekti.

Ağan ve Seperh, hücum emrini verince, İtbarak birliği hızla Oğuz Ata'ya doğru koşmaya başladı. Yaratıklar ordudan ayrılınca, Börteçine kılıçlarını havaya kaldırdı ve tuğ boruları çalmaya başladı. Tepeliklerden, güneşi kapatacak kadar çok sayıda, kulakları çınlatan Işıklı Oklar fırlatıldı. Hemen ardından koca yağ varilleri kayalıklardan fırlatıldı. Neye uğradıklarını şaşırان Kitanan'm savaşçılarının binlercesi, ilk saldırının ardından pusatlarını bile kullanamadan can verdiler.

Okçular, üzerlerine doğru koşan düşman birliğini, fırlatılan yağ varillerini tutuşturarak alevlendirdiler. İblisin ordularını cayır cayır yakıyorlardı. Atlı okçular İtbaraklar'm üzerine, iki yandan binlerce alevli ok yağdırıyorlardı. Yaratıkların birliği ikiye bölündüğü sırada Shan, şaşırtma yapmak için sarayın önünde, elinde bir baltayla tek başına beklemeye başladı. Hemen önünde Oğuz Kağan, Börteçine, Ravnos ve Ventrue vardı. Oğuz Ata, Yeminli Ordu'ya eğilme emri verdi ve ellişer savaşçı, kalkanlarını omuzlarına koyarak, dört çelikten yol yaptılar.

Oğuz Ata ve yanındakiler, kalkanlardan oluşan yolda hızla koşmaya başladılar. Urum sarayında bekleyen

yüzlerce alp, on yağ topunu, kalın yaylarla gererek beş İtbarak'a doğru fırlattılar ve canavarları tutuşturdular. Zamanlamayı iyi ayarlayan Oğuz ve yanındakiler, çelik yolun sonunda alevler içinde kendilerine yaklaşıma-ya çalışan kara şeytanlara doğru zıplayıp, kılıçlarıyla düşmanlarını devirdiler. Tüm bu olan biteni, Ağan şaşkın gözlerle izliyordu. Hemen arkalarından saldırıya geçen Hun savaşçıları, ordunun düzenini tamamen bozmuştu.

Beş İtbarak'm üzerinden koca bir mavi ışık gökyüzüne doğru yükseldi ve can verdiklerinde insan hallerine geri dönüştüler. Oğuz Ata, cansız bir halde yerde yatan beş ölüye bakıp, ordusuna haykırdı. "Ölümsüz ve en güçlü olduğunu zanneden şeytanlar, aslında zayıf, güçsüz kölelerden başka bir şey değiller. Aslanlarım, bozkurtlarım, hiçbirini canlı bırakmayın!"

Sürülerinden beş kişiyi kaybeden İtbaraklar, hızla Oğuz Kağan'a doğru koşmaya başladılar. Bu sırada Ağan, tepelikten gelen Hun savaşçılarını öldürüyordu. Seperh, dönüşüp Shan'a doğru saldırmaya karar verdi. Oğuz ve yanındakiler, canavarlar gelmeden sarayın açık kapısından içeri girdiler ve hemen iki yana ayrıldılar. Kılıçlarını, kendilerini bekleyen alplere verdikten sonra girişe doğru koşan İtbaraklar'ı, kendilerini görebilecekleri mesafede beklemeye başladılar.

Alpler, aşağı sarkıtılan iplerle kılıçları bir kat yukarıda bekleyen tarkanlara gönderdiler. Öfkeden çıldırmış bir halde koşan İtbaraklar, Oğuz Kağan'm kendilerine

meydan okurcasına beklediğini görünce daha da hızlandılar. Tam sarayın önüne geldikleri sırada Oğuz Kağan başıyla işaret verdi ve canavarlar girişteki kazıklı hendeye düştüler. Alpler, içi yağ dolu çukuru ucu ateşli oklarla yaktıktan sonra tarkanlar, alev topuna dönmüş ve düzlüğe çıkmaya çalışan yaratıkların üzerine zıpladılar.

Kılıçlarını, iblisin uşaklarının tam enselerine sapladılar. Komutan Shan ise tekrar surların önüne çıktı. Uzaktan beş ışığın daha yükseldiğini gören Ağan, üzerindeki cübbeyi çıkardı ve dönüşmeye başladı.

Seperh, Komutan Shan'ın üzerine gittiği sırada Oğuz Ata, atını hızla Seperh'in üzerine sürmeye başladı. Oğuz Kağan, Seperh'e yaklaştığı sırada kısrağının üzerinde doğruldu ve canavarın üzerine atladı. Seperh, pençesini salladığı anda Oğuz Han da Yafes'in Kılıcı'nı savurdu.

Seperh, Oğuz'un göğsünde derin olmayan iki kesik bıraktı fakat kendi yarası oldukça ciddiydi. Kolunda çok derin bir yarık vardı. Yaralanan Seperh, tekrar Oğuz Ata'ya doğru atıldı. Bu sırada sırtından topuzunu çıkaran doğuşlu Hun Han'ı, tüm gücüyle pusatını salladı ve Seperh'i sırt üstü yere serdi.

Karanlığın Savaşçıları yok olmak üzereydi. İtbaraklar ölmüş, Seperh yere düşmüştü. Oğuz Kağan, Yafes'in Kılıcı'nı tekrar çıkardı ve, "Gök Tann'ın yeryüzündeki orduları, sen ve senden olan her iblisi bu topraklardan temizlemeye ant içmiştir! Sonsuza kadar Tamu'nun dibinde acılar için yok olmak için yalvaracaksın!" dedi ve

üzerine zıplayıp, tam göğsünün ortasına pusatını sapladı. Seperh çığlıklar içinde kıvranırken Börteçine yaklaştı ve kılıcım boynuna vurdu. İnsansı kurdun koca kafası, cenk meydanının orta yerine yuvarlamverdi.

Oğuz Ata kendisine bakan, beyaz bir canavara dönüşmüş Ağanla göz göze geldi. Ayağını, ölmüş insansı kurdun kellesine basıp, "Hadi Ağan, ne bekliyorsun? Yoksa her zaman yaptığım mı yapacaksın? Bir köpek gibi kuyruğunu sıkıştırıp kaçacak mısın? Buraya gel Ağan! O kelleni almadan seni bu meydandan çıkarmayacağım!" dedi. Oğuz Kağan ve Börteçine atlarına atlayıp, hızla Ağan'a doğru ilerlemeye başladılar.

Karanlık Ordu cengi kaybetmiş, İtbaraklar ve Seperh ölmüştü. Ağan'm kaçmaktan başka çaresi kalmamıştı. Önündeki Hun savaşçılarını pençeleriyle parçalayarak bir kaçış yolu açtı ve ormanlık alanda gözden kayboldu. Savaş meydanında kalan az sayıdaki düşman birliğinin tümü de kısa bir süre sonra öldürüldü.

Hun alpleri, kayıplar vermiş olsalar da Karanlık Ülke'nin iblislerine karşı kazandıkları zaferi haykırarak, yeri göğü inletiyorlardı. Oğuz Ata ve Börteçine birbirlerine sarıldılar. Börteçine, ardındaki cesetlere bakıp, "Görüyor musun kardaşım? Bu cesetler, senin önderliğinde, karanlığın ışığa kavuşacağıının ilk işaretidir. O lanetli topraklara bilmeden adım attığımız günleri, kaybettiğimiz bin toy alpi hatırla. Bugün onların intikamını aldık. Binlerce sapkını ve canavarı dize getirdik."

"Kazandık ama Ağan soysuzunu kaçırdık. Neyse ki

artık kimin köpeği olduğunu anlamış olduk. Kitana'nın, Özge Hatun ile benimle konuştuğu zaman, söylediklerinin bir kandırmaca olduğunu sanıyordum fakat doğru söylüyormuş. Günü geldiğinde, kaçacak yeri kalmayacak. O zaman Ağan'ı, iblisin ininde geberteceğim."

Hun savaşçıları, Oğuz Ata'nın ismini haykırıyorlardı. Tüm ordu, cenk meydanının tam ortasında dikilen Han'ın önünde birleşti. Oğuz Kağan, elini kaldırarak savaşçıları susturdu. Binler, derin bir sessizliğe gömüldü ve Hakan'ın iki dudağının arasından çıkacak olan cümlelere dikkat kesildi.

"Bugün, iblisten medet uman inançsız ve onursuz bir orduyu yok ettik. Asla büyük bir amaç için savaşmayacak olan, çıkarları ve hastalıklı hayalleri yüzünden bir araya gelmiş vahşilerden oluşan binleri devirdik. Size en başta da söylemişim. Düşmanımız çoktur, devletler ve karanlık topraklar, bizleri boğmak için an kollamaktadır fakat bizim sınırlarımız, onların hayal edemeyeceği kadar geniştir. Gök Tanrı'nın sadık savaşçıları, Gök çadırımız, yer yurdumuzdur! Adım attığımız her karış toprak bizimle yeniden doğacak, adalete kavuşup, sapkınlardan kurtulacaktır. Sizler, bu diyarın çelik bilekli, korkusuz yiğitleri! Cihan devleti yolunda son fethi yapana, karanlığı yok edene kadar durmayacağız!"

Bu sözlerden sonra binlerin zafer naraları ormanlık alanda koca bir uğultu şeklinde yayılıyordu. Ağan ise aldığı büyük yenilgiden sonra alplerin sesiyle daha da öfkeleniyordu. Savaş alanından kaçmış olsa da, Karan-

lık Ülke'ye dönemezdi. Böyle bir hezimetten sonra Kitana onu ölümle cezalandırırdı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Aklına gelen ilk şey, TyrTn bahsettiği şişelerden birini bulmaktı fakat önce Kan Emenler'den birine ulaşmalıydı. Kitana, geri dönmediği zaman peşine İtbarakları'nı takacaktı. Bunu bildiği için bir süreliğine insanların kalabalık yaşadığı yerlerde dinlenmeye karar verdi.

Oğuz Kağan ise ordusuyla birlikte Yüeci topraklarına yürümeye karar verdi fakat akşam saatlerinde Yış'dan gelen haberci, Donghu'ların saldırı hazırlığında olduğunu bildirince, ana yurda dönüş kararı aldı.

13

Kuyular Kalesi'nde, Nayman ve Mançu, Moğol komutanının odasında sohbet ediyorlardı. Durumdan oldukça mutsuzlardı. Üç bin savaşçıdan oluşan ordusunun geride kalması ve gün ışığında yolculuk edememesi, Nayman'ın canını sıkıyordu.

"Bir şeyler yapmalıyız Mançu, buradan gitmeliyiz!"

Mançu, iri kollarını yana açtı ve kaşlarını çattı. "Jack'in mutlak gücü elinde tutan, en kudretli iblis olduğunu söyledin ama kalenin sahibi onları bir köpek gibi çabucak dize getirdi. Alplerim oldukça huzursuzlar Nayman! Bizi bu lanet topraklara sen getirdin ve sen çıkaracaksın. Bir tek adamımın burnu bile kanarsa, seni ve Kan Emen doksan adamını Tamu'nun dibine gönderirim!"

"Beni tehdit etmekten vazgeç Mançu! Akima bir çıkış yolu geliyorsa söyle. Dışarıda, karanlığın içinde dolaşan kaç Kara Cübbeli, Hançer Dişli vardır, tahmin bile edemiyorum. Kaleden çarpışarak çıkabilirsek bile dışarıda yem oluruz."

Nayman ve Mançu'nun konuşması, Assad'ın oda-ya girmesiyle kesildi. İki adam, konuştuklarının Assad tarafından duyulmuş olmasından korkuyorlardı. Gölge iblisi, tedirgin bir halde kendini süzen iki komutana baktı ve gülümseyerek, "Oturun dostlarım." dedi.

Nayman ve Mançu, dikdörtgen tahta masanın iki yanına oturdular. Assad da başa geçti ve bakışlarını Nayman'a kilitledi. "Kasabalarda, obalarda katliam yapıp, bir fare gibi karanlıklarda saklanmak, Kan Emen olmaya karar verdiğin andaki hayallerinle örtüşmüyor, öyle değil mi?"

"Bu yola, dostumu öldüren Oğuz'dan intikam almak için çıktım. Hedeflerine ne kadar yakınsın dersen, dönüşmeden önceki halimden daha uzağım. Gün ışığı beni öldürüyor, geceleriye sadece bir hayvan gibi avlanıyorum."

Assad, başını Mançu'ya çevirdi. "Ya sen Mançu? İki bin cesur alp ile dört aşla muhafızlık yapmaktan memnun musun?"

"Ne istiyorsun Assad? Bizimle dalga geçmek için mi geldin? Başka bir teklifin varsa seni dinliyoruz."

Assad gülümseyerek, "Zeki adamlarsınız!" dedi. Siyah pelerininin iç kısmından bir ceylan derisi çıkardı. Üzerinde diyarın haritası ve anlaşılması oldukça zor sili-lik yazılar vardı. Gölge İblisi, Mançu'ya baktı ve parmağını eski haritanın üzerine koydu. "Adamlarından bir kısmını bu noktaya göndermelisin. Küçük bir şişe bul-

maları gerekiyor. Gümüşten, küçük bir sandığın içinde duruyor. İçerisinde, İtbaraklar'ın atası Loras'm kanı var. Onu bana getir, huzurumda iç ve Kitana'dan İtbaraklar'ı söküp alalım. Hatta sadece canavarlarını da değil, şehri-ni ve ordularını da emrimize sokalım."

Mançu, duyduğu teklif karşısında şaşkındı. Kafası karışmış bir halde, "Onu içtiğimde neye dönüşeceğim? Bir canavara mı?" dedi. Assad, başını olumsuz bir şekilde sallayarak, "Hayır Mançu, bir efsaneye dönüşeceksin. Damarlarında, Eski Dünya'dan kalan en büyük mirası taşıyacaksın. Asıllardan bile önce var olmuş bir gücün sahibi olacaksın. Eski beyin Ağan gibi insan şeklinde kalacaksın fakat istediğin anda koca bir canavara dönüşeceksin!" dedi.

"Ağan beyim öleli çok uzun zaman oldu Assad. Hatta Kara Han ve Oğuz arasındaki savaşta bile yer alamadı. Tüm diyarı aradık, ölüsünü bile bulamadık."

Assad kısa bir kahkaha attı. Elini Mançu'nun omzuna koydu ve dalga geçer bir tavırla, "Ağan'm, seni ya da alplerini umursadığını mı sanıyorsun? O, Karanlık Ülke'ye hizmet eden beş insansı kurttan biri. Ben bir Gölge İblisiyim, diyarda, gecenin siyahına bürünüp herkesi izleyebilirim. Eski beyini de izledim, etraftaki çok sayıda habercimden neler yaptığını da öğrendim. Ağan, çok yakın bir zamanda Oğuz Kağan ile Urum topraklarında cenge tutuştu."

Mançu, anlatılanları şaşkın bir halde dinliyordu.

Gözlerini açarak, "Oğuz öldü mü? Ağan Bey şimdi nerede?" dedi.

"Ağan, İtbaraklar ve binlerce savaşçıdan oluşan bir orduyla saldırdı fakat ağır bir yenilgi aldı. Sonrasında cenk meydanından kaçtı. Adamlarım, bir başına kalmış Ağan'ın güneye doğru ilerlediğini söylediler. Belli ki Kitana'nın emrine geri dönmeyecek. O topraklara ayak bastığında ölümle cezalandırılacağını biliyor. Bu yüzden onu da bulmalısın ve diğer dostlarıyla birlikte buraya getirmelisin."

Mançu, anlatılanları dinledikten sonra kısa bir süre düşündü ve Assad'm istediklerini kabul etti. Assad, Nayman'a doğru dönüp, "Senden de istediğim şeyler var Nayman fakat çok dikkatli olmalısın!" dedi. Nayman Noyan, gözü kara bir savaşçıydı, güç için her şeyi göze alabilecek kadar cesur bir adamdı. Kan Emen olduktan sonra güneşsiz kalan dünyasını değiştirmek için her şeyi yapardı. Nayman, dikkatini Assad'a vererek, "Dinliyorum!" dedi.

"Kan Emenler'den biri öldü. Geriye altı tane kaldı ve ikisi, Yeminli Ordu'nun içerisinde gizleniyor. Jack'in akıma girerek diğer asılları da alıp buraya getirmelisin. Seni, hepsinin kanını taşıyan gerçek bir Kan Emen atası yapacağım. Onlar ölmeyi çoktan hak ettiler. Büyük imparatorluklar, sizin gibi cesur savaşçılarla kurulur, gölgelerde gizlenen korkaklarla değil!"

Nayman, Assad'm emrini yerine getireceğini söy-

ledi. Üçlü bir süre daha konuştuktan sonra, Assad'm odayı terk etmesiyle ayrıldılar. Assad, Nayman Noyan ve Mançu ile diyardaki tüm rakiplerini yok etmeyi kafasına koymuştu. Tek ve en kudretli hükümdar olmak istiyordu.

14

Agenor, Dima ve Rum Hura, kamların Tanrı'ya dua etmek için belirli günlerde Göknur Hatun önderliğinde toplandıkları on çadırdan oluşan kampa geldiler. Gece saatlerinde, gökyüzündeki yıldız ve ayın durumuna göre yakarış için yakınlarındaki tepeliğe çıkıyorlardı. Ağaçlık alanda pusuda bekleyen Kitana'nın iblislerinden Agenor, dostlarına, "Ayın için tepeye çıktıklarında işlerini bitiririz. Kamları sakın küçümsemeyin, özellikle de Göknur Hatun'u!" dedi.

Erbörüler, bir süre daha karanlıkta gizlenerek beklemeye devam ettiler. Büyük çadırdan Göknur Hatun, üzerinde uzun püskülleri olan elbisesiyle çıktı. Diğer kamlar ise davulları ile önderlerinin yanında durdular. Kadınlar, hep bir ağızdan garip bir melodiyle bağırarak, dualar okuyarak, tepeliğe doğru yavaş adımlarla yürümeye başladılar. Agenor, Runi Hura'ya, kamlar gözden kaybolunca çadırlara bakmasını, içlerinde kim varsa öldürmesini söyledi. Runi Hura, başıyla dostunu onayladıktan sonra ayrıldı.

Agenor ve Dima, çalılıkların gerisinden yavaş adım-

larla kamları takibe devam ediyorlardı. Göknur Hatun, tepede koca bir ateş yakıp ortaya geçti. Diğerleri etrafına dizilip, bağırarak dua etmeye, ellerindeki davulları çalmaya başladılar. Göknur Hatun, beline bağladığı torbaya ara sıra elini sokup, kendinden geçmiş bir halde ateşe garip bir toz atıyordu. Her seferinde alevler parlıyor, ayindekiler daha da şevke geliyordu.

Bu sırada, çadırların arasında pençelerini çıkarmış, bir şeytan gibi gezinen Runi Hura, dört kadınım sesini duydu. Dört ihtiyar kam, bir otağda oturuyorlardı. Runi Hura, her yeri kontrol ettikten sonra korunmasız yaşlıların olduğu yere bir rüzgâr gibi girdi ve durmaksızın salladığı pençeleriyle, gecenin ilk kanını akıtmış oldu. Runi Hura, etrafta gezinen birliklerin dikkatini çekmemesi için kamp yerindeki dört ateşi söndürdü ve dostlarının yanına doğru hareket etti.

Agenor, pençelerini çıkarıp, Dima'ya, "Bu kadar beklediğimiz yeter. Kamlar, ayine kendilerini kaptırmışken çabucak işlerini bitirelim!" dedi. Çalılıklardaki hafif bir oynama, Göknur Hatun'un dikkatini çekmişti. Baktığını belli etmeden başını göğe kaldırmış bir halde duasına devam ederken, kapalı görünen göz kapaklarını hafifçe aralayarak, kuşkulandığı noktaya doğru bakıyordu. Tam bu sırada Agenor ve Dima, karanlığın içinden bir ok gibi fırladılar. Önlerine gelen kadınlar, ne olduklarını anlamadan can verdiler. Göknur Hatun, hemen belindeki torbalar arasından bir avuç tozu, iki insansı kurda doğru fırlattı.

Agenor diğ er kamları katlediyordu fakat Göknur Hatun'un savurduğu toz, Dima'mn gözlerine geldiği için acılar içinde kıvranıyordu. Göknur Hatun, belinde-ki hançeri çıkarıp Dima'ya doğru koşmaya başladı. Bu sırada dostunun acı çığlıklarına dönen Agenor, cübbe-sini çıkarıp, hızla koca, kara tüylü, zümrüt g zly bir canavara dönüştü.

Göknur Hatun bir anda durdu ve karşısındaki canavarın hareketlerini izlemeye başladı. Ay ışığı, Agenor'un dişlerine vurdukça parlıyordu. Ağzından akan salyalar ve kulakları uğuldatıp, göğsü titreten k kremeleri, Agenor'u daha da ürkütücü yapıyordu. Göknur Hatun, elindeki asayı yere vurdu ve bir şeyler mırıldanmaya başladı. Açık gökyüzü kararmaya, rüzgâr şiddetlenmeye başladı. Ortadaki ateşten çıkan yoğun bir duman, kamların liderini görünmez yapıyordu.

Agenor, Göknur Hatun'u görmeye çalışırken arkasından gelen kılıç darbesiyle haykırdı. Sağa sola koşuyor, hiçbir şey göremediği sisin içerisinde boşluğa doğru pençelerini sallıyordu. Runi Hura tepeye vardığında, dostlarının haykırışlarını işitti. O da cübbesini çıkardı ve dönüştü.  n ndeki yoğun bulutun içerisine girmek yerine, ağaçlık alana daldı ve bir şeyler görmeye çalıştı.

Göknur Hatun sisin dışındaydı. Onu görüyordu fakat kadın, elinde tuttuğu kılıçla bulutun içerisine giriyor, birkaç hamle yaptıktan sonra hemen geri çıkıyordu. Biraz bekleyip, tekrar aynısını yapıyordu. Runi Hura, tüm dikkatini Göknur Hatun'a verdi. Göründüğü anda

fırladı ve pençelerini kadının göğsüne soktu. Göknur Hatun, elindeki asayı yere düşürdü ve gözleri göğedikilmiş bir halde son nefesini verdi.

Hemen ardından, tepedeki yoğun sis dağıldı, çevrelerindeki uğultulu rüzgâr kesildi. Runi Hura, pençesini Göknur Hatun'un bedeninden çıkarıp, yerde yatan Dima'nın yanına gitti. İnsan haline geri döndü ve dostunun gözlerine baktı. Agenor'un bedenindeki yaralar kapanmaya başlayınca doğruldu ve ne olduğunu anlamak için çevreye baktı. Göknur Hatun'un yerde yatan cansız bedenini gördü.

Agenor, tekrar insan haline dönüştü. Runi Hura, kendine doğru gelen Agenor'a, yerde kıvranan Dima'yı gösterip, "Gözleri iyileşmiyor, durmaksızın kan sızıyor." dedi.

"Çoktan iyileşmesi gerekiyordu. Bu lanet kadın, gözlerine ne savurdu ki bu hale geldi? Biraz daha geç kalsan bizi öldürebilirdi."

Runihura, Göknur Hatun'un cansız bedeninin yanına gitti ve belindeki üç torbayı da kopardı. Hepsine baktıktan sonra Agenor'a seslendi. "Buldum! Bu kadın bizi nasıl durduracağını biliyormuş dostum. Kül, Kurtboğan ve demirden sivri, küçük taneler var. Dima'nın gözüne gelen Kurtboğan otu, kül yüzünden yapışmış. Demirden yapılma bu küçük parçalar yüzünden de içine girmiş." dedi.

Agenor, öfkeyle Dima'nın yanından kalktı ve Göknur Hatun'un kellesini bedeninden ayırıp yere fırlattı.

Runi Hura'ya bakıp, "Şimdi ne yapacağız? Onu nasıl iyileştireceğiz?" dedi.

"Onu Kitana'ya göndermekten başka çaremiz yok. Ağan ve ordunun yerini bulmalıyız. Dima'yı, savaşçılardan bir birlik kurup, kraliçeye göndeririz."

"Doğru söylersin, bu sayede cenk meydanında Ağan ve Seperh'e destek vermiş oluruz. Dima gözlerini tamamen kaybetmeden yola koyulalım."

Agenor ve Ruihura, Dima'yı da alarak yola koyuldular. Gözlerini kaybetmek üzere olan savaşçının durumu gün geçtikçe kötüleşiyordu. Uğradıkları şehirlerde, yakınlarda bir savaş haberi duyan birilerini aradılar. Sonunda, Oğuz'un Urum topraklarında büyük bir savaşa tutuştuğunu öğrendiler.

İnsansı kurtlar, hızla Urum topraklarına gittiler fakat her yerde Hun sancağı dalgalanıyor, hayat normal seyrinde devam ediyordu. Dostları Dima ise daha da kötüleşmiş, gözünden giren demir parçalarının ucundaki zehir, tüm vücuduna etki etmeye başlamıştı. Çok fazla kilo vermiş ve beslenemez hale gelmişti. Runi Hura, "Agenor, sen Dima ile ormanlık alanda beni bekle. Burada ne olduğunu en başından öğrenmeliyiz. Ağan ve ordusu, buraya çoktan varmış olmalıydı. Çıgıllıklar ve büyük bir katliamla karşılaşacağımıza, Oğuz'un savaşçılarını ve sancaklarını görüyoruz."

"Henüz saldırmamış olabilirler. Seni, ormanlık alandaki gölün kenarında bekliyor olacağız."

Runihura, şehrin sokaklarını adımlarken akıma ge-

len ve içine korku salan tek soru, "Oğuz, imkânsız olanı gerçekleştirmiş, İtbaraklar'm da içinde bulunduğu koca orduyu yenmiş olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu sadece Ağan'm ölümüyle kalmaz, Erbörü'ler gözden düşer ve bir köpek gibi işkence görürlerdi. Bu durumdan da en çok Dmitry ve Kranyus yararlanır, en küçük bir nedende öldürülmeleri için harekete geçerlerdi."

15

Yış'a varan Oğuz Ata ve ordusu, kün tarafından büyük bir coşkuyla karşılandılar. Yaptıkları zorlu fetih ve Karanlık Ülke'nin ordularına karşı aldıkları büyük zafer, ahalinin moralini yükseltmiş, diğer devletlerin ise korkularının katlanmasına neden olmuştu. Yolda kendilerine katılan birçok Türk birliği olmuştu. Oğuz, anayurda geldiğinde de, aym şekilde, arkasında kılıç sallamak isteyen binlerce yiğitle karşılaştı.

Kurtga Bey, Ay Hatun ve Akay Hatun, Oğuz Kağan'm sağ salim dönüşünden çok memnun olmuşlardı. Genç Turşkan, küçük Kıpçak ve yeni ayaklanmış, düşe kalka koşmaya bile başlamış olan Gün, Ay, Yıldız kardeşler de, babalarını karşılayan grubun en önünde beklemişlerdi.

Oğuz Ata, alaca atından inip, ulusunun karşısına geçti. Koca bir dağ gibi dimdik ve heybetliydi. Bir aslanın yelesi gibi rüzgârda uçuşan saçları, düşmanlarının içini titreten kurt bakışları ve güneşin altında parlayan deri zırhıyla, kısa bir süre öylece bekledi. Kılıcını yıldırım hızıyla kınından çekip, havaya kaldırdı.

"Yiğitlerimizi doğuran analar, korkusuz savaşçılarımızı yetiştiren babalar, alplerini gözü arkada kalmadan cenge gönderen hatunlar! Bugün, sizin gururlanma gününüzdür. Korku nedir bilmeyen cengâverlerim, Urum topraklarında bir aslan sürüsü gibi çarpıştı. Karanlık Ordu'nun karşısında tek yumruk olup, iblislerin başlarım ezdiler! Gök Tanrı bizlere, nice zaferlerle döndüğümüz fetihler gösterecek!"

Kün, Oğuz Ata'yı alkışlarla, tezahüratlarla otağına uğurladı. Oğuz Kağan, anası ve Kurtga Bey ile çadıra girerken, hemen arkalarında bekleyen Turşkan'ı gördü. "Gel oğul, arük genç bir savaşçısın ve burada konuşulanları dinleyip, anlamalısın. İleride bir gün kağan olursan, nasıl karar vermek gerektiğini bilmelisin." dedi. Turşkan gülümseyerek heyecanla arkalarından içeri girdi.

Oğuz Ata, otağındaki başköşesine kuruldu. Anası ve Kurtga Bey iki yanına oturdular. Turşkan kararsızca kısa bir süre ayakta kaldı, heyecandan ne yapacağını bilemedi fakat Oğuz, gencin bu halini görünce gülümseyerek eliyle yer gösterdi. Oğuz Han, Ay Hatun'a dönüp, "Donghular bizden ne isterler ana? Hayvan, toprak ya da altın mı?" dedi.

"Donghu hükümdarı, bizden sadece mallarımızı ve mahsullerimizi istemiyor. Hunların kendilerine köle olmasını, sancaklarımızı indirmemizi ister oğul." dedi.

"Urum Kağan'ın deviren orduya meydan okuyacak güçleri yokken, bu cesareti nereden bulurlar?"

Ay Hatun, oğlunun sorusuna gülümseyerek yanıt verdi.

"Nereden olacak oğul, tabi ki Çin köpeklerinden! Çin Tang'ı, bizden korkusuna koca taşlardan aşılmaz surlar örmeye çalışırken, akınlarımızı engellemek için Donghular'ı galeyana getirip, üzerimize salar. Hun ordusunu ne kadar uzun süre oyalarsa, onlar için o kadar iyidir. Yıllardır Kara Han ile iyi ilişkiler kurdular fakat senin gibi bir kağan başa gelince, tüm hesapları yerle bir oldu."

"Bu konuyu, Urum dönüşü Ulu Türük ile de konuştuk ana, o da senin gibi düşünür. Çakalları başlarını kaldırmadan susturmalıyız. Alpler iki savaştan da zaferle çıktılar fakat yolculuğun ve savaşların yorgunluğu üzerlerindedir. Bir süre dilenip, gücümüzü toplayarak üzerlerine yürüyelim. Bir kurt sürüsü gibi tek seferde düşmanın nefesini keselim."

Turşkan, Oğuz Ata'yı hayranlıkla izliyordu. Cesareti ve zekâsı adeta onu büyülüyordu. Cenk meydanında onun gibi savaşabilmek için çocukluğundan beri çalışıyordu. En iyi alpler ve diyarın en namlı tarkam olan Börteçine tarafından eğitilmişti. Şimdi, iyi karar almayı ve askeri taktikleri öğrenmesi gerekiyordu.

Konuşma bittiğinde, Kurtga Bey ve Ay Hatun çadırdan ayrıldılar. Turşkan da çıkmak için doğrulduğu anda Oğuz Kağan gülümseyerek, "Otur hele oğul, seninle biraz sohbet edelim." dedi. Turşkan'ın gözlerinin içi parlıyordu. Oğuz Kağan onun üvey babasıydı, ailesi-

ni İtbaraklar'm saldırısında kaybetmişti fakat bu heybetli hükümdarın kanatları altında güvende büyümüşü. Oğuz Han'ın öz evlatlarından ayırt edilmemiş, üvey olduğuna dair tek bir söz bile işitmemişti. Bu kurt bakışlı, diyarı titreten Han'ı, öz babası gibi seviyordu.

"Turşkan, henüz küçük bir çocukken sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?" dedi Oğuz Kağan.

Turşkan, o günleri tekrar yaşar gibi oldu. Korkak, zayıf ve kimsesiz bir haldeydi. Çiftçi olması için yaşlı bir aileyle güneye gönderilmiş, geleceği daha da belirsiz bir hâl almış bir çocuktı. Doran Bey'in şans eseri ona denk gelmesiyle kaderi bir anda değişmiş ve Gökkuurtlar'm, diyarın en namlı savaşçılarının obasına gitmişti. Oğuz Kağan, Yüeci zindanlarından kurtarıldıktan sonra çadırda kendine seslenişini hatırladı. Turşkan, gülümseyerek, "Hatırlıyorum, büyük bir savaşçı olmam için çok çalışmamı ve o günden sonra yapacağım her şeye daha çok dikkat etmemi söylemiştin baba." dedi.

"O günden sonra çalışkanlığın ve pusat kullanmada ne kadar ustalaştığın hakkında söylenen sözlerden başka hiçbir şey duymadım. İçindeki hırsı, yüreğinde bildiğin intikam kılıcının ateşini herkes gözlerinde gördü. Devlete duyduğun sadakat ve bu topraklara bağlılığın, beni her zaman onurlandırdı. Oğul, bu günden sonra cenk meydanlarında yanımda yer alacaksın. Bunu beklediğini biliyorum, arük kılıcını, saman dolu çuvalar yerine düşman savaşçılarının vücutlarına saplayacaksın. Savaşlar hakkında sana tüm bildiklerimi anlatacağım.

Seni öldürmek için gelen binlerin karşısında nasıl soğukkanlı kararlar alabileceğini öğreneceksin."

Turşkan mutluluktan bir anda yerinden fırladı. Oğuz Ata, Turşkan'ın heyecanı karşısında gülümseyerek ayağa kalktı. Birbirlerine sarıldılar ve Oğuz Kağan, Turşkan'ın gözlerine bakıp, "Gök Tanrı, her zaman yanında olsun oğul! Diyardaki en namlı savaşçılardan, ileride ise en büyük fetihleri yapan Hanlar'dan biri olacağını biliyorum." dedi.

Oğuz Kağan ve Turşkan'ın sohbetleri bitince Hun Han'ı, otağında kendisini bekleyen karısı Akay Hatun'un yanına gitti. Ay Hatun, küçük Kıpçak ve üç minik evladı da onu bekleyenler arasındaydı. Oğuz, o gün gecenin geç saatlerine kadar ailesiyle ilgilendi, çocuklarını doyaya sevd ve soyuna yenilerini katacağının mutlu haberini aldı.

Karanlık basıp, minik evlatları uyuduğunda Akay Hatun, Oğuz için hep dua ettiğini, kendisi için çok endişelendiğini anlattı. Oğuz, karısına gülümseyerek, "Merak etmeyesin hatun, Gök Tanrı, benim ve ordularımın yanındadır. Yaptığım ve yapacağım tüm fetihler, soyumuzun, ulusumuzun nesli içindir. Sen endişelenme, doğacak olan bebelerimizi düşün, evlatlarımla ilgilen. Neslime öyle bir yurt bırakacağım ki, ucu bucağı görünmeyecek!" dedi.

Ertesi sabah Oğuz Ata, dostu Börteçine ile obada dolaşıyordu. Açık gökyüzünde, tüm güzelliği ile üzerlerine parlayan güneş ve ahalideki huzur hali, alpler-

den birinin haberiyle bir anda gerginliğe dönüşüverdi. Donghu komutanı yine gelmişti ve Oğuz Kağan ile görüşmek istiyordu. Börteçine, "Kellesini atına yükleyip gönderelim kardışım. Bunlar kendilerini ne sanarlar? Bu cesareti nereden bulurlar?" dedi. Oğuz Han, elini dostunun omzuna hafifçe vurarak, "Dur hele kardışım, belki biat ettiklerini bildirmeye gelmişlerdir." dedi. Alpe, komutanı bekletmelerini, otağına geçtikten sonra getirmelerini emretti.

Oğuz Ata otağına girdi ve çakallar gibi obasına musallat olmaya başlayan Donghular'ın kime güvendiklerini düşünmeye başladı. Kısa bir süre sonra Donghu komutanı, yanında Börteçine, Ulu Türuk ve Doran Bey ile içeri girdi. Oğuz'un dostları iki yanına oturdular. Donghu savaşçısı, selamını verdikten sonra kibirli bakışlarıyla Hun Hanı'nı süzmeye başladı. Oğuz Kağan, "Konuş komutan, huzuruma neden geldin?" dedi.

Adam, düşmanca bakışlarıyla konuşmaya başladı.

"Hükümdarımız, tüm mallarınızı ve hayvanlarınızı haraç olarak vermenizi istemektedir. Bize biat eder, sancağımızı taşırsanız, canlarınız bağışlanacaktır! Efendimizin taleplerini daha öncesinde Ay Hatun'a da ilettim."

Oğuz Kağan, öfkeden çatılmış kaşları ve ateş gibi parlayan kızılımsı gözleriyle karşısındaki adamı baştan aşağı süzdü. Dişlerini sıkarak, "Komutan!" dedi. Gür sesi, bir anda otağı inletti. Patlamaya hazır bir volkan gibiydi.

"Hükümdarın seni bir kez daha buraya gönderirse,

kelleni omuzlarından ayırır, topraklarına öyle gönderirim. Başın kısırağının heybesinde, vücudun da arkasında sürüklenerek gider! Bundan sonra biat etmek için yalvarsanız da ordumla üzerinize geleceğim. Efendinin başını alacağım ve bir kazığa oturtup, akbabalara ziyafet sunacağım! Şimdi, defol otağımdan!"

Donghu komutanı, öfkeden kızarmış bir halde çadırdan çıktı. Bir tek cevap bile veremeden hemen obadan uzaklaştı. Oğuz Kağan'ın sözü üzerine kuracağı tek bir cümlemin bile ölümüne neden olacağını gayet iyi biliyordu. Oğuz Ata, Ulu Bilge'ye, "Usunlar zor dürimdalar Ulu Türuk. Donghular'a da hadlerini bildirmek gerekir. Orduma yeni katılan, beylerin gönderdiği on bin alpi Nandı Bey'e gönderelim. Geriye kalan yorgun erleri de dinlendirdikten sonra Donghular'ın üzerine yürüyelim derim. Sen ne dersin?" dedi.

Ulu Türuk, uzun sakalını avucuyla sıvazladı.

"Yüeciler, Donghular'dan daha çetin rakiplerdir benim. Alplerimizi ordularına katarsak, Yüeciler'in ilerleyişini durdurabiliriz. Biz de, buradaki erlerle düşman toparlanana kadar dinlenir, tüm gücümüzle saldırırız. Bu bölgedeki akıncı birliklerimize de haber uçurur, cenk için hazır olmalarını bildiririm."

Yüeci, zehirli bir yılan gibiydi. Kalabalık bir orduya sahip, acımasız bir düşmandı. Beyler, son savaş planlarını yaptıktan sonra on bin alpe hareket için hazırlanmalarını emrettiler.

Aradan beş gün geçtikten sonra on bin alp, Usun-

lar'a yardım etmek için yola çıktılar. Nandı Bey'in diren-
ci kırılmak üzereydi ve ordusuna katılacak Hun Savaşçı-
lar, onun için taze birer kan, çelikten bir duvar olacaktı...

16

Assad'ın isteklerini yerine getirmek için günler öncesinden yola çıkan asıllar, Nayman Noyan ve Mançu, uzun bir yolculuktan sonra Yış yakınlarındaki ormanlık alanda güneşin batmasını bekliyorlardı. Buldukları küçük bir mağaraya sığınmışlardı. Mançu, Kuyular Kalesi'nden ayrılmadan önce en iyi alpplerinden oluşan elli kişilik bir birliği, Assad'ın söylediği noktaya göndermişti. Başlarda, Jack ya da diğer iki kadın Kan Emen, ordusundaki bu küçük azalmayı fark eder diye tedirgin olmuştu fakat onların akklı dostlarında olduğu için hiç dikkat etmemişlerdi.

Riksos, Kuyular Kalesi'nin zindanlarında tutuluyordu. Az miktarda kan ile besleniyordu. Bu yüzden gücü yerinde değildi ve hayatı, dostlarının diyarda yapacakları hamlelere bağlıydı. Mançu'nun adamları, ormanın içinde geniş bir alanda nöbet tutuyorlardı. Mançu, Nayman'a Jack'i göstererek harekete geçmesini işaret etti. Nayman, hemen karşısında oturan Jack'e, "Jack, Kara Yüzüğü ele geçirdikten sonra ne yapacağız?" dedi. Sonra ve Sarah, bir anda gelen bu soru karşısında, şüpheli

gözlerle Moğol komutanını süzmeye başladılar. Jack gülümseyerek, "Neden soruyorsun?" dedi.

Nayman, ters bir şey söylediğinde üç asıl tarafından acımasızca katledileceğini biliyordu. Bu yüzden sözlerine çok dikkat etmeliydi. Yutkunup, nefesini düzenledi ve sözlerine devam etti.

"Riksos'u o kaleden kurtarabilirsek, Assad'm emirlerini dinlememizi gerektirecek başka bir neden var mı?"

Jack, buz mavisi gözlerini kısarak, "Ne anlatmaya çalışıyorsun, planın ne?" dedi.

"Kara Yüzüğü Shan'dan alsak da almasak da, bahsettiğiniz iki asılı da bize katılmasına ikna edip, Assad ile savaşabiliriz. Mançu'nun emrinde iki bin alp var. Savaşçılarının aileleri, benim obamda kalmaktalar ve topraklarımda hazırda bekleyen üç bin Moğol cengâverleri tek emrimde savaşmaya hazır bir halde beklemekte. Onları da alıp, Kara Cübbeliler'in ve Hançer Dişliler'in işini çok rahat bitirebiliriz. Siz de Assad'ı öldürüp, Riksos'u kurtarabilirsiniz. Birlik olursak, Gölge İblisi'ni ani bir saldırıyla yok edebiliriz."

Jack, Sonya ile göz göze geldi. Kaleden çıkmadan önce buna benzer bir plan yapmışlardı. Nayman'm bunu duymasına imkân yoktu. Sonya, kuşkulu bir sesle, "Peki, bunu neden istiyorsun? Yani, Riksos senin dostun değil ve bu yola en güçlünün safında fetihler yapacak bir komutan olmak için çıktın. Sen bir Kan Emen'sin, Kuyular Kalesi'nde kalan birliğinde öyle," dedi.

"Kendin söyledin Sonya, ben bir Kan Emen'im. As-

sad sîzleri yok ederse sizce beni yaşatır mı? Üçünüz gibi değilim, siz atasınız ve çok güçlüsünüz. Benim kudretim, sizinkilerin yanında bir hiç. Bu yüzden böyle bir planın işe yarayabileceğini düşündüm."

Sonya, Nayman'm söylediklerini mantıklı bulmuştu. Mançu'nun da aynı fikirde olduğunu görünce, "Bu konuyu Yış'a saldırdıktan sonra tekrar konuşuruz Nayman," dedi.

Kan Emenler, saldırıya geçmek için gece karanlığını beklerken, Urum topraklarında ağır bir yenilgi almış olan Ağan, güneye doğru ilerlemekten vazgeçip Ötüken yakınlarına gelmişti. Ölene dek kaçamayacağım düşünüp, Oğuz Kağan'ı çadırında ya da avda tek başına yakalayıp öldürmeyi planlıyordu. Doğduğu, büyüdüğü, büyük bir komutan olduğu toprakları uzaktan izliyordu. Oğuz ve Börteçine'yi beklemedikleri bir anda avlayabilirse, Hunlar'ın tüm dengelerini, birliklerini ve inançlarını kırabilirdi.

Hun obası oldukça büyük ve kalabalıktı. Çevredeki beylerin gönderdiği alperle birlikte, koca bir ordu tarafından korunuyordu. İçeri gizlenerek girmeyi düşündü ama herkesin tanıdığı biriydi. Mecburen Oğuz'un ava çıkacağı günü bekleyecekti.

Ötüken'de ise Komutan Shan, Oğuz Kağan'm huzuruna çıktı. Karanlık Ordu'ya karşı birlikte zafer kazandığı kudretli Hakan'ın önünde başım eğerek selamını verdi. Oğuz Kağan, "Hoş geldin Komutan, otur hele," dedi. Shan oturduktan sonra hemen söze girdi.

"Hoş bulduk Oğuz beyim. Urum topraklarında, cenkten yeni çıktığınız halde bizlere çok iyi ev sahipliği yapıyorsunuz. Bunun için size minnettarım. Aynı şekilde, anayurdunuzda da alpleriniz ve savaşçıların arasında bir sürtüşmenin yaşanmaması için oldukça özenli davranmışsınız. Sizin gibi güçlü ve onurlu bir Han ile yan yana pusat sallamak benim ve ordum için büyük bir onurdur fakat obanızdan ayrılma vaktimizin geldiğini düşünmekteyim. Baltayı size sağ salim teslim ettim, karanlığa karşı sayenizde ilk zaferimi de kazandım ama bizim savaşımız sadece Kitana ve iblisleriyle. izniniz olursa Yış'dan ayrılıp, birliğimle kuzeye doğru ilerlemek isterim.

Oğuz Kağan, Shan'ı dinledikten sonra başını sallayarak, "Tabi Komutan Shan, gidebilirsiniz. Savaş meydanında sizin ve savaşçıların ne kadar cesur olduğuna hepimiz şahit olduk. Binlerce askerinizi feda ederek baltayı korudunuz. Büyük emekler vererek onca yolu teptiniz ve bizle cenge girdiniz. Kuzeye, nereye doğru hareket edeceksiniz?" dedi.

"İtbaraklar'm saldırılarının yoğun olduğu yerlere gideceğiz," dedi Komutan Shan. "Sürüler halinde dolaşan canavarları avlamak için harekete geçeceğiz."

"Yolunuz açık olsun Komutan Shan. Umarım bu uğurda başarılı olursunuz. Karanlık Ülke'nin üzerine yürüyeceğim gün, sizi tekrar yanımda görmek isterim. Bu yüzden çok dikkatli olun. Ne zaman yola çıkacaksınız?"

"Yarın sabaha kadar hazırlıklarımızı tamamlamış oluruz, sonrasında da yola koyulacağız."

"O zaman bu akşam, otağında aşima ortak olun. Yollarımız ayrılmadan önce beylerimle de vedalaşmış olursunuz."

Shan gülümseyerek Kağan'm bu düşünceli teklifini kabul etti ve çadırdan ayrıldı. Herkesi bir yılan gibi sinsi uzaktan izleyen Ravnos ve Ventrue ise Yış'dan ayrılma kararından hiç memnun değillerdi. Ravnos, "Shan, Oğuz ile konuştu. Ordu hazırlıklarına son hız devam ediyor. Bu gece rahibin ve Shan'm işini bitirmeliyiz. Bunu kimsenin ruhu duymadan yapmalıyız."

Ventrue tam söze girecekti ki, Ravnos'un diyardaki habercilerinden birinin, bir mal tüccarı kılığında kendilerine doğru yaklaştıklarını gördüler. Orta boylarda, çelimsiz, esmer tenli adam yanlarına yaklaşıp, "Jack ve iki kadın Kan Emen, Ötüken'in hemen dışındaki bir mağarada bekliyorlar. Göremediğim başka adamlar da var. Yanlarında çok fazla sayıda savaşçı bulunuyor. Bu gece obaya büyük bir saldırı olabilir." dedi ve hızla uzaklaştı.

Ventrue, "Jack ve kadınlar mı dedi? Sence, Sarah ve Sonya mı?" dedi.

"Anlaşılan Jack bütün kozlarını bu gece oynayacak. Ondan önce davranmalıyız. Alpler, oldukça kabalık gözcülerden oluşan birliklerle nöbet tutuyorlar. Bu, Jack'in işini zora sokacaktır."

Ventrue, bir tabureye oturmuş, uzaktan kendilerini izleyen Shan'm rahibini gördü. İhtiyar, gözlerini

kırpmadan onlara bakıyordu. Ventrue, "Ben de şu lanet rahibin işini bitireyim. Akşam Oğuz Kağan'm otağında verilecek yemeğe katılmayana kadar kimse onun yokluğunu fark etmez/' dedi.

Ravnos dostuna gülümseyerek, "Tamam, çadırda buluşuruz." dedi ve ayrıldılar. Ventrue, hızla rahibe doğru yürümeye başladı. Kan Emen kendisine yaklaştıkça, ihtiyar adam umursamaz gözlerle onu izliyordu. Yaşlı adamın yanında, Oğuz Kağan'm oğullarından Turşkan dikiliyordu.

Rahip, Turşkan'a gülümseyerek bir şeyler söyledi ve ayağa kalktı. Ventrue, Turşkan ve rahibin yanına gelip, her ikisine de gülümseyerek selam verdikten sonra ihtiyara, konuşması gereken önemli bir konu olduğunu söyleyip, Turşkan'ın yanından uzaklaştırdı. "Bizi neden izliyorsun rahip?" diye sordu Ventrue.

"Sizin ne olduğunuzu biliyorum Ventrue. Uzun zamandır, karanlık kitabın sayfaları arasında sizin görüntünüzü anlatan tek bir cümle bulmaya çalıştım. Eski Dünya'da herkesin tanıdığı, iblislerin komutanları olduğunuzu biliyordum. İsimleriniz aynıydı fakat bunu kanıtlamam gerekiyordu."

"Sana ya da ordunuza karşı bir düşmanlığımız yok. Uzun yıllar boyunca bu diyarda sayısız savaş ve barış görmüş bir adamla anlaşabileceğimizi umuyorum. Madem kim olduğumuzu artık biliyorsun, dediklerimi yapmanın senin için daha iyi olacağını da anlamışsındır!"

Rahip, etrafın تنها olduğundan emin olunca,

"Kara Yüzüğü istediğinizi biliyorum." dedi.

"Sen zeki bir adamsın, canından olmayacak kadar da akıllısın. Bize onu ver, karşılığında sen ve Yeminli Ordu hayatta kalsın. İtbaraklar bizim de düşmanımız. Onların sürülerini birlikte avlayalım."

Rahip, Ventrue'nin suratına tükürüp, "Aptal iblis, onu asla ele geçiremeyeceksiniz." dediği anda Ventrue, adamın boynunu kavradı. Suratı mora çalan, gözleri kan çanağına dönen rahibe son kez yüzüğü vermesini söyledi. Tekrar aynı yanıtı alınca, parmaklarını adamın gırtlığına soktu. Gözleri fal taşı gibi açılan yaşlı adamın son sözü, "Onu sana verebilecek tek kişiyi de öldürdün!" oldu.

Ventrue, bir çuval gibi yere yığılan ihtiyarın cansız bedenini kimse görmeden uzaklaştı. Elini ve kan sıçrayan kuyagmı, kimseye görünmeden atların sulağında temizleyip çadırına doğru gitti. Ravnos içeride, dostunun gelmesini bekliyordu. Ventrue, ellerini iki yana açarak, alaya bir tavırla, "Rahip teklifimi kabul etmedi. Ben de onu cehenneme gönderdim." dedi. Ravnos, kısa bir kahkaha atıp hava karardığında uygulayacakları planı anlatmaya başladı. Ötüken, gecenin karanlığında büyük bir kargaşaya şahit olacaktı. Jack gibi Ravnos ve Ventrue de son kozlarını oynayacaklardı.

17

Urum topraklarında birkaç gün geçirmiş olan Runi Hur a, Ağan'm aldığı büyük hezimetini en ince ayrıntısına kadar öğrenmişti. Ağan'm nerede olduğunu merak ediyordu fakat önce dostu Dima için bir şifacı bulması gerekiyordu. Cenkten yeni çıkmış olan şehirde, kimin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Evlerini terk eden aileler geri dönüyor, savaşın yaraları Hun sancağının adaletli gölgesinde sarılmaya çalışılıyordu.

Runihura, oldukça büyük bir hana girdi. İçeri si kalabalıktı ve burada aradığını bulmak için ona yol gösterecek adamlar olabiliirdi. Mekânın içi hınca hınç doluydu ve şehrin bütün berduşları kahkahalar atarak kadeh tokuşturuyorlardı. İnsansı kurt, karanlıkta kalan köşedeki masalardan birine oturdu ve etrafı izlemeye başladı. Kimseyi gözüne kestiremeyince, han sahibinin yanına doğru yürümeye başladı.

Han sahibi boylu poslu, zayıf, kemikli, uzun yüzlü, ak saçlı bir ihtiyardı. Küçük kara gözleri, bakımsız sakalları vardı. Bir masadan diğerine koşturuyor, boş kadehleri dolduruyordu. Runi Hura adama yaklaşp,

"Hancı, bana en değerli şarabından bir kadeh ver," dedi. Runi Hura'yı baştan aşağı süzen ihtiyar, elindekileri yardımcılarından birine verip, canavarın isteğini yerine getirdi.

Kadehi uzattıktan sonra altını peşin isteyince, Runi Hura küçük bir keseyi ihtiyarın önüne bırakı. "Sana soracağım sorulara doğru yanıt verir, bana yardım edersen, bu keseden iki tane daha alacaksın." dedi. Altınları gördükten sonra gözleri parlayan hancı, "Ne isterseniz beyim! Ben bu toprakların en eskilerindenim. Her yeri ve herkesi bilirim." dedi.

"Bana bir şifacı bulmanı istiyorum ihtiyar. Öyle birini söyle ki bana diyardaki tüm tabiata, olaylara ve büyülere hâkim olsun. Bildiklerin arasındaki en iyisini, anladın mı?"

Hancı, elini çenesine dayadı ve gözlerini kısarak aklına gelen isimleri tarttı. Gülümseyerek Runi Hura'nın kulağına yaklaştı. "Çaplan, aradığın şifacıdır. Bu gece, ona ihtiyacı olan arkadaşını da getir, sizi oraya götürüyüm. Hanın iki sokak ilerisindeki kumaş tüccarının dükânında beni bekleyin. Ona haber göndereceğim, sizi bekliyor olacak." dedi.

Runihura, "Tamam," dedikten sonra arkasını döndü, çıkışa doğru yürüdü. Bu sırada kolunda bir el hissetti. Yaşlı hancı, bir çakal gibi başını öne eğmiş, alttan bakan gözleriyle gülümsüyordu. Avucunu açıp, "Peki diğer altınlar beyim?" dedi.

Runihura dişlerini sıkarak, "Şifacıya vardığımızda

alacaksın. Eğer canımı sıkarsan, az önce aldığın altınları harcayacak kadar bile yaşayamazsın hancı!" dedi. Adam, bu tehditkâr ses tonu ve tepkiden korkarak geri çekildi. Runi Hura'nın sözlerini onayladığını göstermek için başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Runihura hızla ormana gitti. Agenor, büyük bir kayanın üzerinde oturmuş, onun dönmesini bekliyordu. Dostunu görünce ayağa kalktı ve Runi Hura'nın yanına koştu.

"Ne oldu, şifacıyı bulabildin mi?" diye sordu Agenor.

"Buldum dostum," dedi Runi Hura. "Bu gece dikkat çekmeden Dima'yı şehre götürmeliyiz. Bu yüzden, karanlık çöktüğünde gideceğiz. Dima'yı bir at arabasının arkasına koyarız, üzerini saman ya da kumaşlarla kapatıp, hancıyı bekleyebiliriz."

Agenor mutluydu ama dostuyla Dima'nın son durumuna bakmak için gittiklerinde moralleri yeniden bozuldu. Göknur Hatun'a lanetler yağdırıyorlardı. Dima'nın göz kapakları tamamen sulu yaraya dönmüş; vücudu, kemikleri sayılacak kadar zayıflamış ve morarmıştı. Onun için yaşam sona ermek üzereydi fakat son umutları o şifacıydı.

Hava karardığında Runi Hura önden şehre indi ve bir at arabası bulup, Agenor'un geleceği noktaya doğru sürdü. Etraf Hun alpleriyle doluydu. Karanlığın içinden Dima'yı sırtına almış bir halde koşarak gelen Agenor'u gördü. Hemen aşağı inip, arka taraftaki kumaşları kal-

dırdı ve zayıflıktan küçücük kalmış yaralı dostunu yatırdı. Hancının söylediği dükkâna gittiklerinde kapıyı uzun boylu, beline kadar uzanan mat, örülmüş kara saçlı, soluk tenli, kırklı yaşlarda bir adam açtı. Geniş omuzlu ve oldukça yapılı biriydi. Bir tüccardan çok savaşıya benziyordu. Büyük, katran karası gözleriyle, iki dostu baştan aşağı süzdü. İnce dudaklarının arasından sessizce, "Hastayı da alıp içeri girin," dedi. Uzun, kemikli bir burnu vardı. Mum ışığında daha da belli olan çıkık elmacık kemikleri ve ince kaşlarıyla, bu topraklardan olmadığı belliydi. Üzerinde oldukça gösterişli, altın renginde, hayvan motifleri işli beyaz bir tunik vardı.

Agenor ve Runi Hura, Dima'yı sırtlanıp, küçük ve mumlarla aydınlatılmış dükkâna girdiler. Tüccar, dışarıya son bir kez göz gezdirdikten sonra kapıyı sıkıca kapatıp kilitledi. Büyük dikdörtgen masanın üzerindeki kumaşları alıp yere koydu ve Dima'yı üzerine yatırmalarını söyledi.

"Şifacı sen misin?" diye sordu Runi Hura. "Hancı, bana sadece burada beklememi ve başka bir yere gideceğimizi söyledi. Adın ne?"

"Adım Çaplan, diyarda bana "Kara Karga" derler. Şifacı benim, savaştan yeni çıkmış bir şehirde beni arayan birileri varsa dikkatli olmalıyız. Siz, düşman birliğinden de olabilirdiniz. Bu yüzden dostum size böyle söylemiş olabilir. Bunları geçelim, dostunuz bu hale nasıl geldi?"

Agenor'un bakışları Runi Hura'ya kaydı. Erborü

olduklarını söyleyemezlerdi. Sokaklar Hun birlikleriyle doluydu.

"Ava çıkmıştık," dedi Agenor. "Dostum etrafta gördüğü bir otu, bildiği bir başka otla karıştırmış olmalı. Tadına bakü ve yüzüne dokundu. Sonrasında da bu hale geldi."

Çaplan, Dima'nın yaralarını ve tenindeki morlukları inceledi. Masanın altında duran tütsüleri çıkarıp, "Onu iyileştirebilirim. Bana biraz zaman verin, ona deva olacak bir karışım yapacağım. Buyurun, ayakta kalmayın," dedi. İki insansı kurt, tahta sandalyelere oturduktan sonra adamı izlemeye başladılar. Çaplan, çıkardığı dört tütsüyü de yakıp, arkasını döndü. Küçük, demir bir kabın içinde parçalanmış otlar vardı.

Bu sırada Agenor ve Runi Hura, odanın ısındığını hissetmeye başladılar. Çaplan, kabın içerisindeki kuru otları yakıp, meraklı gözlerle kendisini izleyen iki canavara doğru üfledi. Runi Hura, bir anlığına parmak uçlarını hissetmediğini fark etti. Üzerlerine gelen dumandan sonra Agenor ve Runi Hura, sandalyeden yere düştüler. Kara Karga, tütsüleri ve mumları söndürdü.

Kuru otların olduğu kaba su dökerek dumanı kesti ve kapıya yöneldi. Hancı dışarıda bekliyordu, meraklı gözlerle içeriye bakıp, "Tamam mı? Aradığımız adamlar mıymış?" dedi. Runi Hura'nın bilinci henüz kaybolmadığı için konuşmaları duyabiliyordu ama vücudunu hareket ettiremiyordu. Çaplan, "Evet, bunlar aradığımız adamlar fakat biri eksik. Masanın üzerinde yatan kurtu-

lamaz. Bu ikisi efendimizin işini görür." dedi.

Hancı, etrafı kolaçan ettikten sonra Runi Hura ve Agenor'u at arabasının arkasına yükledi. Çaplan'a bakıp, "Yola çıkmaya hazırlar, diğeri ne olacak?" diye sordu. Kara Karga, masanın üzerinde acılar içinde inleyen Dima'ya bakıp, "Kellesini uçur ve cesedini yak!" dedi.

Çaplan, iki insansı kurdu at arabasının arkasına gizleyip, Kuyular Kalesi'ne doğru yola çıktı.

Karanlık Ülke'de ise ordusundan ve Ağan'dan haber alamayan Kitana, öfkeden çıldırmak üzereydi. Komutanlarından Dmitry'e, Ağan'ın bulunması ve savaşçılarına ne olduğunun öğrenilmesi için iki İtbarak sürüsünü diyara göndermesini emretti. Şehirlerde arama yapmak içinse yüz adamdan oluşan bir birlik kurup, yola çıkmalarını emretti. Tyr, ataları Loras'ın kanını bulması için Ağan'dan yardım istemiş, bunun karşılığında da orduların başına geçmesi için Kitana'ya onu önermişti.

Kitana, bu durumdan biraz da Tyr'ı sorumlu tutuyordu. Onun önerisini dinlediği ve başarısız olduğu için Dmitry'e görev vermişti. Ağan için çember daralıyordu. Hun savaşçılarının yanı sıra artık peşinde Karanlık Ülke'nin cellâtları da vardı.

Gecenin karanlığında Yış'a yakın bir noktada, fark edilmemek için büyük bir ağacın tepesine çıkan Ağan, obayı kuşbakışı izliyordu. Oğuz Kağan'm, gökte bu kadar belirgin yıldızların olduğu akşamlarda, küçük bir tepeciğe dua etmeye gittiğini biliyordu. Onu yalnız yakalamak, savunmasız anında avlamak niyetindeydi fakat bir anda karanlığın içerisinde hareket eden gölgeler gördü.

Obaya doğru yaklaşan dört kararü, Yeminli Ordu'nun kaldığı çadırlara doğru ilerliyordu. Bu sırada Ventrue ve Ravnos, sinsî planlarını uygulamak için uygun anı kolluyorlardı. Shan, akşamları ellerini yıkamak için çok kısa bir süreliğine yüzüğü çıkarıp, yanı başına koyuyordu. Kan Emenler, onu uzun süre takip ettikleri için komutana geniş, bakır kapta su getirecek olan savaşçıyı bekliyorlardı.

Ventrue dostunu dürterek, "Geliyor, çok hızlı olmalısın!" dedi. Ravnos, önlerinden geçmek üzere olan savaşçıya, "Komutan da beni bekliyor, istersen bana ver. Hazır huzura çıkarken, bunu da götürmüş olurum."

dedi. Adam, Yeminli Ordu'nun tüm askerleri gibi Ravnos'a güveniyordu. Ötüken yolunda İtbaraklar'ı deviren ve Shan'm hayatını kurtaran Ravnos, onların gözünde büyük bir kahramandı.

Adam gülümseyerek kabı uzattı ve uzaklaştı. Ravnos, suyla beraber Shan'm otağına girmeden önce girişte bulunan iki muhafıza selam verdi. Kılıcını Ventrue'ye bırakığı için üzerinde pusat yoktu. Nöbetçiler Ravnos'a çadırın girişini açtılar ve Kan Emen içeri girdi.

Shan ayaktaydı ve Oğuz Kağan'm huzura çıkmak için hazırlanmıştı. Obadan ayrılmadan önceki son akşam, çoktan ölmüş rahibiyle Hun hükümdarına eşlik etmek için gidecekti. Shan gülümseyerek, "Hoş geldin Ravnos, seni beklemiyordum," dedi.

Ravnos, elindeki su dolu kabı Shan'm önüne bırakıp, geri çekildi. "Yemeğe gitmeden önce sizinle konuşmam gereken önemli konular var efendim," dedi. Bakışları yüzüğün üzerindeydi. Shan, Ravnos'a cevap vermeden önce su dolu kaba eğildi ve yüzüğü parmağından çıkarıp avucuna aldı. Bunu gören Ravnos, rüzgâr hızıyla Shan'a doğru hamle yaptı ve boynunu kırdı.

Göz açıp kapayana kadar Shan'ı öldüren Ravnos, ses çıkmaması için Çinli komutanın cesedini yavaşça yere bıraktı. Avucundaki Kara Yüzüğü aldıktan sonra yavaş adımlarla çadırdan dışarı çıktı. Nöbetçilere selam verip, hiçbir şey olmamış gibi Ventrue'nin yanına gitti.

Ventrue de çadıra oldukça yakın bir noktadaydı. Ravnos gülümseyerek, "Tamamdır." dedi. İki asıl, Ötü-

ken'den ayrılmak için harekete geçecekken bir karartının hızla yanlarından geçip Shan'm çadırına koştuğunu gördüler. Nöbetçiler pusatlarına davranmadan yere yığıldılar. Ventrue, "Kim olduğunu gördün mü?" dedi. Ravnos etrafa bakıp, "Hayır ama bunu lehimize çevirebiliriz!" dedi ve bağırmaya başladı. "Shan saldırıya uğradı!"

Yeminli Ordu'nun savaşçıları çadırın önüne yığıldılar. Tam bu sırada arkalarından Jack'in saldırdığını gördüler. Ravnos, savaşçılara Shan'a yardım etmelerini söyleyip, Jack'e doğru hamle yaptı. İki asıl, amansız bir mücadeleye tutuştuğu sırada Sarah, Shan'm otağından dışarı fırladı. Kadın vampirin çadırda aradığını bulamadığını gören Jack, "O yüzüğü hemen bana ver Ravnos!" dedi. Ravnos kahkaha atarak, "Geldiğin cehenneme yine elin boş döneceksin Jack!" dedi.

Karanlıktan fırlayan Sonya ve Nayman'a geri çekilmelerini emreden Jack, "Ravnos, birlik olmazsak hepimiz yok olacağız." dedi fakat Ravnos saldırmaya devam etti. Ventrue ise Sarah'ı yakalamıştı. Sayısız mızrağın saplandığı bedenini hareket ettiremeyen Sarah, Ventrue'nin ellerini tutmasıyla tamamen hareketsiz kalmıştı.

Oğuz Ata ve alpleri, neler olduğunu anlamak için seslerin geldiği yöne doğru koştular. Oğuz Kağan, dizleri üzerine çöktürülmüş, kan içindeki vampiri gördü.

"Bu hatun da kimdir? Neler oluyor?" dedi.

Shan'm savaşçılarından biri, kadının komutanlarını öldürdüğünü söyledi. Ravnos, belindeki uzun bıçağı çı-

karıp, "Beyim, o bir Kan Emen'dir. İblis, komutanımızı öldürdü. Eğer onun işini bitirmezsek, daha niceleri bu topraklardaki insanları rahat bırakmayacaktır," dedi.

Sarah, Ravnos'a doğru gülümseyip, "Asıl iblis sens..."demeye çalıştı fakat Ventrue durumu fark edip, ağzını kapattı. Ellerinden kurtulmak için çırpman Sarah'ı zor tutan Ventrue, "Beyim, daha fazla tutamayabilirim, bu iblisi hemen öldürmeliyiz," dedi. Jack, Sonya ve Nayanman olanları izliyorlardı fakat bir şey yapamıyorlardı. Onca savaşçı ve iki asılla baş edemezlerdi. Ağan ise aradığını bulmuştu. Tyr'm anlattığı Kan Emenler bunlardı.

Oğuz Ata, "Gebertin bu iblisi!" dedi ve Ravnos bıçağını, Sarah'm boğazına sokup, kellesini kopardı. Sarah'm cansız bedeni yere düşerken birden alev aldı ve gökyüzüne bir ışık yükseldi. Oğuz Kağan, aynı şeyi İtbaraklar'da da görmüştü. Kadın vampirin bedeni kısa sürede kül olup, rüzgârla dağıldı. Yeminli Ordu ise komutanlarını kaybettikleri için oldukça üzgünlerdi. Başsız kalmışlardı ve Shan'ı korumayı becerememişlerdi. Ventrue, "Rahip de ortalıkta yok! Onu da öldürmüş olabilirler." dedi.

Obanın her yamna dağılan alpler, bir süre sonra ihtiyarın cesedini de bulduklarını söylediler. Oğuz Ata, nöbet tutan alp sayısının daha da artırılmasını ve ormanlık alanın aranmasını emretti. Yeminli Ordu'ya, şafak söktüğünde komutanlarını, inanışlarına göre uğurlamalarını söyledi. Oğuz Han, dostlarıyla birlikte otağına doğru yürümeye başladığı sırada Jack, Sonya

ve Nayman kaçmaya devam ediyorlardı. Ağan ağaçtan inmiş, bir süredir gizlice Kan Emenler'i izliyordu. Yış'da yeterli uzaklığa ulaştıklarında önlerine çıkıverdi. Jack, bir anda karşılarını çıkan Ağan'ı görünce neye uğradığını şaşdı fakat Nayman şaşkın bir halde, "Ağan?" dedi. Ağan, Nayman'ı fark edince, "Bu nasıl olur, Nayman, sen misin?" dedi.

İki eski dost birbirlerine sarıldılar. Ağan, arkalarına bakıp, "Alpler biraz sonra burada olurlar. Hemen gitmeliyiz!" dedi. Jack, şüpheli bakışlarla Nayman'ı süzdü. Nayman, "Bizimle gelebilir. Her şeyi mağarada konuşuruz, hadi!" dedi ve hep birlikte hızla uzaklaştılar.

Mağaranın önüne vardıklarında uzun zamandır beylerini görmeyen alpler, şaşkın gözlerle Ağan'a bakıyorlardı. Hepsi, etrafında toplaşıp onu karşıladılar. Mançu ise cengâverlerinin seslerini duyup dışarı çıktığında, yıllar önce ortadan kaybolan beyini gördü. Assad ona, Ağan'ı bulmasını söylemişti. Ağan'ı aramasına gerek kalmadan, kendiliğinden ayağına gelmiş olmasından oldukça mutluydu. Kollarını açarak heybetli vücuduyla, "Ağan beyim!" dedi ve sarıldı. Yıllar boyu bozkırda beraber pusat sallayan ikili, gülümseyerek birbirlerine bakıyorlardı fakat bu sefer oyun kuran Ağan değil, Mançu'ydu...

19

Ertesi sabah, yaşıadıkları beklenmedik saldırı nede- niyle geceyi diken üzerinde geçiren Yış ahalisi, Shan'a ve rahibine tören yapmak için ormanlık alana giden Ye- minli Ordu'yu izliyorlardı. Oğuz Ata ve Ulu Türük de komutanlarını taşıyan savaşçıları izliyorlardı.

"Diyar iblislerle kaymyor Ulu Bilge," dedi Oğuz Kağan. "Daha kaç tane vardır, nerelerde gizlenmekte- dirler Tanrı bilir!"

"Doğru dersiniz beyim, bozkır, eskisinden daha tehlikeli bir yer haline geldi. Tek umudumuz, sizin ön- derliğinizde karanlığı aydınlığa kavuşturmaktır. Bunla- rın hepsini atlatacağız beyim."

Oğuz Kağan başını sallayarak, "İblisin inine kadar gireceğim. Kitana'mın tam kalbine, atalarımın kalan bu kılıcı sokacağım. Biz bekledikçe bu şeytanlar durma- yacaklardır," dedi.

Yeminli Ordu komutanlarını uğurlarken Ulu Türük ve Oğuz Kağan otağa girdiler. Börteçine ve Tankut da hemen arkalarındaydı.

"Alplerim hazır mıdır Börteçine?" diye sordu Oğuz Ata.

"Hazırlar, istediğiniz zaman yola koyulabiliriz kardeşim!"

"Gök Tanrı, cenk yolunda yâr ve yardımcımız olsun!"

Oğuz Kağan ve dostlarının çadırdan çıktığını gören Ravnos yaklaşıp, "Oğuz Beyim, savaşçılar, Shan ve rahibi uğurladılar. Obadan ayrılmak için hazırız fakat ordunun morali oldukça düşük. Kısa bir süre güneyde dinlendikten sonra kuzeye gitmek isteriz," dedi.

"Sizin için hangisi uygunsa öyle yapın. Savaşçılar toparlandıktan sonra kuzeye hareket edebilirsiniz. Yolunuz açık olsun."

Ravnos, Shan'm ay kılıcını geri verdi. Oğuz Ata, Ravnos ve Ventrue'dekilerin ise kendilerinde kalmasını uygun gördü. Shan'dan kalan pusatı ise genç savaşçı Turşkan'a teslim etti. Yeminli Ordu, kendilerini ve Shan'ı yok olmaktan kurtaran Ravnos'u yeni komutanları olarak seçti.

Bu olay Ravnos için çok ani olmuştu. Hepsini birer Kan Emen'e dönüştürmek istiyordu fakat bu savaşçılar, doğaüstünü yok etmek için bir araya gelmiş bir birlikti. Bunu zamana yaymayı daha uygun gördü ve Yeminli Ordu ile birlikte kamp kurmak üzere güneye doğru yola çıktılar.

Oğuz Ata ise ordusuyla Donghular'a doğru yola koyuldu.

Yış yakınlarındaki mağarada ise Jack ve Sonya, Sarah'ı kaybetmiş olmanın etkisiyle moralleri bozuk bir

halde oturuyorlardı. Nayman, Kan Emen oluşunu ve Kuyular Kalesi hakkında bilinmesi gerekenleri tüm gece boyunca Ağan'a anlattı. Mançu, bütün gece hiç konuşmadan Nayman ve Ağan'ı dinledi. Onun kafasındaki planlar çok farklıydı. Alplerinin, getirmelerini emrettiği şişeyi bulmalarını ümit ediyordu. Ağan geldikten sonra tüm savaşçılar tekrar onun ismi altında toplanacaktı. Mançu ise en tepede olmak istiyordu. Güneş tekrar battığında Jack, Ağan'a bakıp, "Benimle gel, konuşmalıyız." dedi ve Sonya ile dışarı çıktılar.

Ağan yavaş adımlarla mağaradan çıktı ve Jack'in karşısına dikildi. Ötüken'deki beceriksiz saldırılarının bedelini Sarah'ın ölümüyle ödeyen Jack ve Sonya öfkeliydi. Dostlarını kaybetmenin acısını yanlarına yeni katılan yabancidan, Ağan'dan çıkarmak istiyorlardı. Jack, "Kimsin sen? Neden bizimle buraya geldin?" dedi.

"Kitana'nın eski komutanlarından biriyim. Bana, sizi bulmamı Tyr söyledi."

Tyr'm ismini duyan Kan Emenler bir anda kaşlarını çatıp, gerginleştiler.

"Ordularımızı yok eden canavar, bizi bulmanı mı söyledi yani?" dedi Sonya. "Kimi kandırdığını zannediyorsun Ağan?"

"Yalan söylemiyorum, sizi bulmamı ve Loras'm kanının olduğu şişenin yerini öğrenmemi istedi. Bakm, eğer biliyorsanız söyleyin, İtbaraklar'm savaşı sizlerle değil, tam tersine Kitana'yla."

Jack, bir anda Ağan'ın göğsüne sert bir tekme atıp,

sırt üzeri düşürdü. Üzerine çullanacağı sırada Ağan pençelerini çıkarıp, Jack'i göğsünden yaraladı. Kızıla dönmüş göz bebekleri ve öfkeyle alıp verdiği nefesiyle, "Beni de kendiniz gibi beceriksiz ve güçsüz mü sandınız? Ben bir Erbörü'yüm! Size son kez soruyorum, şişe nerede?" dedi. Sonya, karşısındaki canavar karşısında bir an duraksadı, "Onun yerini Ravnos ve Ventrue biliyor. Bizler, Azazel'in huzurundan kovduğu komutanlardıydık," dedi.

Jack, göğsünü tutarak ayağa kalktı. Kısa bir süre sonra derisi kapandı. Ağan ile bir anlaşma yapmaya karar verdi ve söze girdi. "Seni sevdim Ağan. Güçlü ve cesursun. İstersen Ravnos ve Ventrue'yi birlikte bulalım. Sen istediğin cevabı alırsın ben de bana ait olan yüzüğü, ne dersin?"

Ağan, bu teklifi kabul etmek zorunda olduğunu biliyordu. İki asıl bir anlığına gücünden çekinmiş olsalar da onlarla savaşmak akılcıca değildi. Teklifi kabul ettikten sonra bir an önce onları bulmaları gerektiğini söyledi. Zamanı daralıyordu, İtbaraklar onu her an bulabilirlerdi. Jack, herkese bir an önce hazırlanmasını ve hemen yola çıkacaklarını söyledi.

Kuyular Kalesi'ne giden ormanlığın önünde at arabasıyla duran Çaplan, hareketsiz yatan Agenor ve Runi Hura'nın son durumlarına baktı. "Kendinizi diyarın en güçlü yaraükları sanmanız ne kadar aptalca! Size yapacaklarımızı tahmin bile edemezsiniz!" dedi. Bu sırada sık ağaçların arasında beliren Gece Atları'na binmiş on Kara Cübbeli göründü.

At arabasına doğru yaklaşp, iki savaşçıyı yükledikten sonra ormana doğru ilerlemeye başladılar. Normalde, bu tabiatın içinde ve dikleşen yolda diğer kısıraklar ilerleyemezlerdi fakat Gece Atları çok daha güçlü ve hızlıydılar. Renkleri katran karası olan bu hayvanların sırtlarında, kulaklarından kuyruklarına kadar uzanan, alün renginde iki sarı şerit bulunurdu. Toynaklarının vurduğu topraktan kara dumanlar yükselir, arkalarında siyah bir sis katmanı oluşturarak, düşmanlarının kendilerini izlemelerini güçleştirirlerdi. Gösterişli yeleleri ve yere kadar uzanan dik, kalın kuyrukları vardı.

Çaplan, Assad'ın savaşçılarını izleyerek Kuyular

Kalesi'ne girdi. Büyük salona giden merdivenleri hızla çıkıp, efendisinin karşısına dikildi. Aldığı emri başarıyla yerine getirmenin verdiği mutlulukla, "İkisini de getirdim efendim!" dedi.

"Kara Karga, sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi Assad. "Bu diyardaki en iyi büyücü sensin. Peki, Ağan ve Dima, onlardan bir haber var mı?"

"Dima, kurtboğanla zehirlenmiş. Derisinin altına işleyen otlar, onu adım adım ölüme götürüyordu, kurtulma şansı yoktu. Ben de Urum topraklarındaki dostuma işini bitirmesini söyledim. Ağan ise aldığı büyük yenilgiden sonra hiçbir yerde görünmemiş. Şehirde ya da ormanlık alanda dolaşsaydı mutlaka haberim olurdu."

Assad, ellerini arkasına bağlayıp, uzun ve parlak kara pelerinini savurarak salonun ortasındaki büyük, ateşli kuyunun etrafında yürümeye başladı. "Aşağıdan gelen ölüm şarkılarını duyuyor musun Çaplan?" dedi gülümseyerek. "İblislerin, karanlığın cellâtlarının büyük bir katliam yapmak için nasıl can attıklarını işitebiliyor musun?"

Çaplan başını sallayarak, "Evet efendim, duyabiliyorum ve onların bu iştahlı isteklerini yerine getirmek için her şeyi yapmaya hazırım." dedi.

"Ağan'ı bulmalıyız," dedi Assad. "Diyarda dolaşan koca bir alfa, Karanlık Ülke'ye hareket edeceğimiz gün bize büyük sorunlar çıkarabilir. Yeryüzünde iki lider olamaz ve onun da buraya getirilmesi gerekiyor. Cel-

lâtlarım peşindeler, Kitana'dan önce onu bulmalıyım. Aldığı büyük hezimetten sonra ordusunu ölüme götüren komutanını cezalandırmak için can atıyordur. Jack, Sonya ve Sarah, Ötüken yakınlarındalar. Diğer asıllar Ravnos ve Ventrue ise Yeminli Ordu'nun içine sızmışlar. Hepsinin buraya getirilmesi gerekiyor. Jack'e güvenmiyorum, ilk fırsatta buraya geri dönmek için bir çıkış yolu arayacağım biliyorum. On Kara Cübbeli ile yola çık, gerekirse Runi Hura ve Agenor'u getirdiğin gibi onları da etkisiz hale getir. Nayman ve Mançu zaten benim emrimdeler. Sana sorun çıkarmayacaklardır."

Çaplan, Assad'a selamını verip salondan ayrıldı. Kalenin çıkışında kendini bekleyen on Kara Cübbeli vardı. Aralarından biri Kara Karga'ya yaklaşıp, derinden gelen ürkütücü sesiyle, "Emrinizdeyiz Çaplan, yola çıkmaya hazırız. Sizin için de bir Gece Atı getirdik." dedi. Büyücü, kendisi için getirilen kısrağa atlayıp, Assad'ın cellâtlarıyla yola koyuldu.

Mançu'nun alpleri ise beylerinin verdiği haritayı izleyerek, şişenin saklı olduğu dağlık alana varmışlar, iki günlük aramadan sonra şişeyi bulmuşlardı. Mançu'nun istediği şey, başparmağı uzunluğunda, deriye sarılmış küçük bir camın içindeki kan tortularıydı. Loras'ın damarlarındaki gücün kaynağı, geçen uzun yılların etkisiyle kurumuş ve kararmıştı.

Alpler, şişeyi kısa bir süre inceledikten sonra alıp, hızla Kuyular Kalesi'ne doğru yola çıktılar. Yolda önle-

rine çıkan ve Assad'ın topraklarından çıktıkları andan beri kendilerini takip eden Kara Cübbeliler, savaşçılara öncülük edeceklerini söylediler. Götürdükleri şey, cihanın en değerli hâzinelerinden biriydi. Değeri eşsiz ve paha biçilemeyecek kadar büyüktü...

21

Oğuz Ata ve ordusu, günlerdir yaptıkları yolculuktan sonra Donghu yakınlarında durdular. Kudretli Hun Han'ı, cenk öncesi savaşçılarının dinlenebilmesi için kamp kurmalarını emretti. Bu sırada, Gök Yeleli Kurdu gördü. Gökbörü, Oğuz Ata'nın gözlerine baktıktan sonra bir tepeliğe doğru yürüdü. Oğuz Kağan peşinden gitti ve Donghu ordusunun büyük bir savunma hattı oluşturmuş olduğunu fark etti.

Donghu topraklarını kaç savaşçının koruduğunu anlamaya çalışıyordu. Kurulan savunma hattının bir noktasında, kolay kolay göze çarpmayacak zayıflıklar fark etti. Atlı asker ve okçu miktarı oldukça azdı. Ordusunu üçe bölüp saldırmayı düşünüyordu. Bu tepelikten yapacağı ani bir hücum, Donghular'ın tüm dengesini bozabilirdi.

Oğuz Kağan, kamp alanına geri döndükten sonra Börteçine'yi de yanına alıp, otağına girdi. Tepelikte gördüklerini anlattı ve orduyu üçe ayırmasını söyledi.

"Atlı birliklerin büyük bir bölümü, çevredeki Türk Beyleri'nden gelen alplerden oluşuyor," dedi Börteçine.

"Islıklı Ok'u, yön gösterici olarak daha önce hiç kullanmamış olanlar var."

"O savunmayı rahatlıkla yaracaklarını biliyorum kardaşım. Sen bunu düşünmeyesin, asıl önemli olan, Donghular'm kalabalık birlikler halinde vur-kaç taktiği uygulamasıdır. Diyarda, bu şekilde yaptıkları ve kazandıkları savaşlarla ünlüler."

Börteçine kısa bir süre düşündükten sonra, "Donghular'm bu tür saldırılarını önlemek için tepeliklere el-lişer alpten oluşan on birlikler yerleştirelim. Her gece değişecek bir nöbetçi zinciri oluşturalım. O zaman hem daha geniş bir alanda gözümüz olur hem de ani baskın-ları engellemiş oluruz," dedi.

"Güzel düşündün kardaşım. Şafak söktüğünde, sen ve atlılar tepeliğe çıkın. Ben de diğer birliklerle ana savunmaya yükleneceğim. Tanrı yardımcımız olsun kardaşım."

Börteçine ve Oğuz Kağan, son savaş taktiklerini ko-nuştuktan sonra kısa bir süre dinlenip, şafak sökmeden orduların başına geçtiler. Börteçine, on bin atlıyla tepe-liğe doğru ilerlerken, Oğuz Ata, yirmi beş bin korkusuz cengâverle Donghular'm karşısına çıktı.

Düşman kendilerinden kalabalık değildi. Donghu-lar'ın Han'ı ordusunun en önünde, atının üzerinde bek-liyordu. Düşman ordularının Han'ı, Oğuz Ata'nın atını cenk meydanının ortasına doğru sürdüğünü görünce kısırağına hız verdi ve tam önünde durdu. Karşısında, gösterişli kara deriden, kan kırmızısı kurt işlemeli ku-

yağı ile avını parçalamak için sabırsızlanan bir aslan gibi dikilen Hun Kağan'ı vardı. Oğuz Ata, "Topraklarım savaşılarını gönderip, aptal cesaretiyle mal ve hayvanlarımı istemişsin. Bu da yetmezmiş gibi toprak talep etmiş, sancağını dalgalandırmamı da emretmişsin. Ölmek için bu kadar hevesli olduğunu bilmezdim. Bilseydim daha önceden gelir, kelleni bedeninden ayırıp, topraklarının tam orta yerine dikerdim!"

Dongu Han'ı, Oğuz Kağan'ı yenebileceğini, savunmasının asla aşılamayacağını düşünüyordu.

"Urum topraklarını fethetmiş olabilirsin Oğuz Kağan fakat burası Donghu topraklarıdır! Kendine ve orduna çok güvenirsin ama acunu fethetme hayallerin ne yazık ki burada son bulacak. Bu cenk bittiğinde sen ölmüş, bense tüm Hun topraklarının ve Urum'un efendisi olmuş olacağım!"

Oğuz Kağan, duyduğu sözlerden sonra öfkeyle soluyarak atını geri döndürüp ordusunun başma gitti. Belindeki muazzam parlaklıktaki Yafes'in Kılıcı'nı kınından çekti, alplerine doğru baktı ve tuğun çalınmasını emretti.

Alpler, topraklarına kadar gelip tehditler savuran Donghular'a büyük bir mağlubiyet yaşatmak için can atıyorlardı. Kılıçlarını kalkanlarına vurup, puslu meydana çelik bir duvar gibi dikiliyorlardı. Birinci boru çaldığında okçular bir adım öne çıktılar ve binlerce Isıklı Ok'u, düşman safına adeta bir yağmur gibi yağdırdılar.

İkinci borudan sonra atlı okçular ordudan ayrıldılar, üçüncüden sonra ise davulların da çalmasıyla birlikte tepelikteki atlı birlikler, Oğuz Ata ve ardmdakiler saldırıya geçtiler. Donghular, çift taraflı saldırıya karşılık vermeye çalışırken, okçu atlılar düşman erlerinin çevrelerinde dolaşp, durmak bilmeyen bir ok yağmuru oluşturunyorlardı.

Börteçine'nin atlı alplerle yaptığı ani saldırı Donghular'ı şaşkına çevirmişti. Erler, çelik bilekleriyle yorulmak bilmeden pusatlarını sallayarak savunmayı yapıyorlardı. Çıldırmış birer kurt gibi amansızca savaşılan Hun savaşçıları karşısında Donghular, azgın dalgaların arasında savrulan kayıklar gibi yitip gidiyorlardı. Geri çekilen düşman ilk karşılaşmayı kaybetmiş olsa da, bu cenkte daha çok kan döküleceğı belliydi.

Günlerce süren savaşın sonunda Donghu Han'ı, ordusunun yarıdan fazlasını kaybetmişti. Bu cenkten büyük bir mağlubiyetle çıkacağı ortadaydı. Hunlar'm gecenin karanlığında, çelikten bir rüzgâr gibi aniden topraklarına girişleriyle, büyük bir hezimet yaşayan Donghu Beyi, alplerin katlettiğı savaşçıların ve çarpışan kılıçların sesleri arasında kendisine yaklaşan Oğuz Kağan'ı gördü. Önünde yanan ateşe yaklaştıkça Oğuz'un gözlerindeki nefreti daha açık görebiliyordu. Yüzünde dalgalanan alevin yaydığı ışık, gergin ve kendine kitlenmiş bakışlarını apaçık görmesini sağlıyordu.

Donghu Han'ı kılıcını çekip, korkak adımlarla geriye doğru küçük adımlar attı. Onun için Oğuz Kağan'ın

attığı her adım, aldığı nefesin gittikçe kısılması demekti. Oğuz Ata, kılıcını tüm hiddetiyle savurdu. Kendini korumaya çalışan Donghu Han'ı, gelen sert darbeyi iliklerine kadar hissetti. Oğuz'un gücüne dayanamadı ve pusatını düşürdü. Elini Hun Kağan'na kaldırıp, "Dur, sana biat ediyorum. Canımı bağışla!" dedi.

Oğuz, Donghu Han'ının göğsüne tekmesini savurdu. Aldığı darbe karşısında soluğı kesilerek sırt üstü yere düşen Donghu Han'ı nefesini toplamaya çalışıyordu. Acımasız gözlerle bakan Oğuz Ata, "Topraklarıma gelip, aptalca tehditler savuran komutanın, sana verilen cevabı söylemedi mi? Kurt ava çıktığında, köpekler boş kalan ormanda efendiliğini ilan ederler. Akbabalarsa bunu kahkahalar atarak izlerler. Sonunda Kurt sürüsü döner, köpekler başlarını eğip biat etseler de bir kere gerçek efendilerinin toprağına adım attıkları için aptallıklarının bedelini canlarıyla öderler! Çin Tang'ı, üzerine gelecek olan ordumu yavaşlatmak için seni ve köpeklerini topraklarıma gönderdi. Şimdi o kahkahalarla senin ölüm haberini alacakken, sen de kurdun toprağına ayak basmanın bedelini canınla ödeyeceksin!"

Oğuz Kağan, Yafes'in Kılıcı'm havaya kaldırıp, "Gök Tanrı'nın adaletini tüm cihana yayana kadar atamın kılıcı gök girip, kızıl çıkacaktır!" dedi ve Donghu Han'ının kellesini uçurdu. Beylerinin öldüğünü gören Donghu savaşçıları, ellerindeki pusatları bırakıp diz çöktüler ve yenilgiyi kabul ettiler.

Donghu topraklarını kanla sulayan bu çetin çengin

ardından Donghular, Hun Devleti'nin egemenliğine girdi. Her yıl belirli miktarda hayvan ve mahsul getirmeleri emredilip, ağır bir haraca bağlandılar. Donghu Hanı'nın kellesi, Hunlar'a başkaldırmanın sonucunun ne olacağının iyi bellenmesi için meydanın tam ortasına dikildi...

22

Yeminli Ordu'nun peşine düşen Jack ve yanındakiler, birkaç günlük aramadan sonra birliğin kamp yerini buldular. Ventrue ve Ravnos, savaşçıların henüz düşüncelerinden haberleri olmasa da iki bin adamın ailelerinin de olduğu Kılıç Kale'ye doğru yol almak, orada, İtbaraklar'dan uzak bir noktada kendi uluslarının temellerini atmak istiyorlardı.

Kamptaki nöbetçilerden biri Ravnos ve Ventrue'nin çadırına girip "Gelenler var efendim!" dedi. Dışarı fırlayan iki asıl, yaklaşanların oldukça kalabalık olduğunu görünce, savaşçılara, "Herkes hazır olsun, pusatlarınızı kuşanın, savunma düzeni alın!" diye bağıldılar.

Jack, Sonya, Nayman, Mançu, Ağan, arkalarında iki bin alp ve doksan Kan Emen ile üzerlerine doğru geliyorlardı. Ravnos, Shan'ı öldürerek aldığı Kara Yüzüğü parmağına taktı. Dostuna bakıp, "Anlaşılan Jack, Sarah'm intikamını almaya geliyor. Dostunun ölümüyle sonuçlanan başarısızlığının öfkesi onu çılgına çevirmiş olmalı," dedi.

"Bu savaşı kazanabiliriz," dedi Ventrue. "Kara Yüzüğün bizde olduğunu bilmiyorlar. Hepsini yok edelim dostum. Bir daha önümüze asla çıkamasmılar."

İki taraf da, aralarında elli adamlık mesafede bekliyorlardı. Jack, Sonya, Nayman ve Ağan iki aşıla doğru yürümeye başladılar. Mançu, alplerinin ve doksan Kan Emen'in başmda ani bir saldırı karşısında hücum etmeye hazır bir halde bekliyordu.

"Jack, seni kampımda görmek ne büyük sürpriz!" dedi Ravnos.

Jack, öfkeden kızaran gözleri ve nefretle yükselen sesiyle, "Canım almaya geldim Ravnos! Sarah'm intikamını, ikinizin kellesini kopararak alacağım," dedi.

Bu sırada Ağan, "Durun!" diye bağırdı. İki taraf birbirine girmek üzereyken bir anda herkes ona dikkat kesildi. "Bu da kim?" diye sordu Ventrue. "Yoksa kendinize yeni Kan Emen köleler mi buldunuz?"

Ağan gülümseyerek, "Ben bir Kan Emen değilim. Sizin savaşmız da umurumda bile değil. Sizden tek isteğim var, Lor as'm kanının olduğu şişenin yerini söyleyin!" dedi. Ravnos ve Ventrue, duydukları isim karşısında şaşkın gözlerle Ağan'ı süzdüler. Bu adı sadece Büyük Savaş'ta yer almış olanlar bilebilirdi. Kara Kitap'ta bile yazmayan gizemi, bu adamın nereden bildiğini merak ediyorlardı.

"Kimsin sen? Bu adı nereden biliyorsun?" dedi Ravnos.

"Kim olduğumun bir önemi yok, biliyorsanız söyleyin. Eğer bildiklerinizi anlatırsanız, savaşmak yerine birlikte hareket edebiliriz. İtbaraklar ve Kan Emenler'den oluşan büyük bir orduyla acunu önümüzde diz çöktürebiliriz!"

Ravnos kahkahalar atıyordu, işaret parmağını kaldırıp Ağan'ı göstererek alaycı bir ses tonuyla, "Demek dize getireceğiz ha! İnan bana yerini bilsem bile o lanet İtbaraklar ile aynı safta olmamak için söylemezdim. Büyük kahraman olmak istiyorsun ha? Jack, bu adamları nereden buluyorsun merak ediyorum." dedi.

Ağan öfkelenmeye başlıyordu. Pençelerini çıkarıp, kızaran gözleriyle, "Son kez soruyorum! Biliyor musun?" dedi. Ravnos, Ağan'm pençelerini gördüğünde, insan şekline bürünebilen İtbaklar söylentisinin gerçek olduğuna kendi gözleriyle şahit oluyordu. Habercilerinin getirdiği bilgiler doğruduydu. Ravnos, biraz önceki alaycı ses tonundan eser kalmayan bir ciddilikle, "Bilmiyorum ama bizimle olursan onu beraber bulabiliriz. Bize katıl, Kılıç Kale'ye gel ve ne yapacağımıza orada karar verelim." dedi.

Ağan, Jack'e yaklaşıp, "Bunlar benim işime yaramazlar. İntikamını alabilirsin." dedi. Jack, Mançu ile göze geldi. Hücum emriyle birlikte iki taraf birbirine girdi. Mançu'nun ordusu, uzun zamandır sallamadıkları pusatlarını özlüm ve zevkle savurarak saldırdılar. Jack ve Nayman, Ravnos'a doğru atıldılar. Sonya ise Ventrue

ile amansız bir mücadeleye girişti.

Ağan bu savaşın içinde yer almayı düşünmemişti ama pençeleriyle katliam yapmayı özlemiş olan insan-sı kurt için bu kaçırılmayacak bir fırsattı. Ağan, üzerindeki kuyagı hızla çıkardı ve dönüşmeye başladı. Hun beylerinden biriyken emrinde olan alpler, onun kar gibi beyaz tüylü, gözleri Tamu'nun ateşi kadar kızıl ve efsanelerdeki ejderhalarinki kadar büyük dişleri olan bir canavara dönüşmesini hayret dolu gözlerle izlediler. Vent-rue, hemen yanından geçen Ağan'm, Hun savaşçılarına ve Nayman'm Kan Emen birliğine gerek kalmadan Yeminli Ordu'yu katlettiğini gördü. Aynı zamanda Sonya da amansız saldırılarına devam ediyordu.

Parmağındaki Kara Yüzüğe güvenen Ravnos, Jack'e durmaksızın saldırıyordu ama bir türlü galip gelemiyordu. Yanlış giden bir şeyler vardı, gücün etkisiyle Jack'i anında yere sermesi gerekiyordu. Jack gülümseyerek, "Anlaşılan başarısız olan sadece ben değilim Ravnos. Shan, ölmeden önce böyle bir saldırı ihtimaline karşı iyi bir önlem almış olmalı. O parmağındaki sadece bir benzeri. Yüzüğün gücünü biliyorum, kandırıldın Ravnos!" dedi ve neye uğradığını şaşırان Ravnos'u boğazından yakaladı.

Dostunun kaybetmek üzere olduğunu gören Vent-rue, yüzüğün hiçbir işe yaramadığının farkındaydı. Bu sırada Nayman'm tekmesiyle birkaç adım geriye gitti. Arkasından gelen Ağan, koca pençesini savurdu ve

Ventrue'yi belinden ikiye böldü. Nayman ve Sonya, ikiye ayrılan Ventrue'nin alev alan bedenini şaşkın gözlerle izlediler. Ravnos, dostunun küle dönmek üzere olan bedenini gördüğünde, bu savaşı kazanamayacağını anladı ve kaçmaya çalıştı ama Jack'in buna izin vermeye niyeti yoktu. Bir anda ayağa kalkıp, koşmak için harekete geçen Ravnos'un arkasından boynuna sarıldı. Sonya da hemen yardıma geldi ve omuzlarından bastırarak Ravnos'u dizlerinin üzerine çöktürdüler.

Jack, "Sana, Hun obasında birlik olalım dediğimde Sarah'ı öldürdün. Azazel'in sadık çocukları, sonsuza kadar babanızın gazabıyla acı içinde kıvranın!" dedi ve kılıcını hızla çekip, Ravnos'un kafasını kopardı. Alev almaya başlayan bedeni küle dönüşmeden üzerindeki zırhın iç cebinden dört Güneş Yüzüğünü aldı.

Ölen iki asılın da Güneş Yüzükleri'ni küllerin arasından alıp, birini Nayman'a diğerini ise Sonya'ya verdi. Dördünü de cebine koyduktan sonra önünde uzanan, parçalara ayrılmış Yeminli Ordu'nun savaşçılarının cesetlerine baktı. Ağan tekrar insan haline dönüştükten sonra kuyagını giydi ve alplerin şaşkın bakışları arasında Jack'in yanma gitti. "İkisi de öldü ve peşinde olduğun o yüzükleri de aldın. Şimdi ne yapacaksın, Jack?"

"Oğuz Kağan'm obasına gideceğiz, Kara Yüzük orada olmalı."

"Güzel, İtbaraklar beni bulmadan Oğuzla görülecek bir hesabım var. Sonrasında sizinle beraber yine ma-

ğarada buluşur, bahsettiğiniz kaleye gelebilirim."

Jack ve Ağan, yamndakilerle yola çıktılar. Kara Yüzüğü bulduktan sonra Assad'm elinden Riksos'u kurtarıp, Gölge İblisi'ni yok etmeyi planlıyorlardı fakat Kara Karga onları çoktan bulmuştu ve uzaktan tüm olan biteni izliyordu.

23

Donghu topraklarını fetheden Oğuz Ata, canlı ele geçirilmiş ve obasına tehdit mesajlarını getiren komutanın da olduğu beş ordu başının karşısında dikiliyordu. Yenik savaşçılar diz çöktürülmüş ve elleri arakadan bağlanmış bir halde haklarında verilecek olan kararı bekliyorlardı. Oğuz Han, ana yurdunda, kendisine Donghu Hükümdarının isteklerini okuyan savaşçıyı hemen tanıdı. "Bu adamı ayağa kaldırın!" dedi.

Bitkin ve ölmekten korkan Donghu Komutanı, ürkek gözlerle, karşısında bir aslan gibi dikilen Hun Hükümdarını izliyordu.

"Efendiniz, kendisine ve ordusuna çok güveniyordu," dedi Oğuz Kağan. "Kibri, hayatındaki en büyük hatayı yapmasına neden oldu. Peki ya sen? Bu savaşçıların en büyük komutanıydın. Bu cenkten asla zaferle çıkamayacağınızı kestiremedin mi? Yoksa Hun Ordusu'nu yenebileceğiniz gibi aptalca bir düşünceye gerçekten inandınız mı?"

"Çok kısa bir sürede, bu cenkten zaferle çıkacağımızı düşündüm ama çok büyük bir hata yaptım. Toprakla-

rımı korumak için savaştım, beni affedin beyim, ömür boyu emrinizden çıkmam!"

Oğuz Kağan'ın kaşları bir anda çatıldı.

"Savaşı kazanmak ya da kaybetmekten daha önemli olan onurlu bir savaşçı olabilmektir. Anlaşılan, sen de efendin gibi bu duruma oldukça uzaksın. Alpler! Bunları atlara bindirip, Çin topraklarına gönderin. Ellerini sıkıca bağlayın. Bunun cebine de, Tang'a bir mesaj koyup gönderin. Ona deyin ki, "Artıklarından sonra sıra sana da gelecek! Üst üste dizdiğin koca taşlar, ne seni ne de korkak ordularını koruyamayacak!" dedi.

Alpler, hemen Kağanlarının söylediğini yapmak için adamları apar topar kaldırdılar. Turşkan, Oğuz Ata ve Börteçine'nin hemen arkasında dikiliyordu. Börteçine, geriye dönüp gülümsedi.

"Gel Turşkan, genç ve korkusuz savaşçı! Sana öğrettiğim hiçbir şeyi unutmamışsın. Hünerli bileğini, yüreğindeki inanç ve cesaretle güçlendirmişsin. Seninle gurur duyuyorum." dedi. Oğuz Ata, "Yanımda nasıl pusat salladığını izledim. Sana güvenim tamdır. Daha çok cenge girecek, kılıcınla sayısız düşmanın canını alacaktır. Gün geçtikçe daha iyi olacaksın oğul!" dedi.

Turşkan, Oğuz Ata ve Börteçine'den gelen bu övgü dolu sözlerden sonra utangaç bir tavırla hiçbir şey diyemeden sadece başıyla selam verdi. Yanakları kızarmıştı ve dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Bu genç savaşçının, ileride büyük ve namlı bir cengâver olacağı belliydi.

Oğuz Kağan, kışın yaklaştığının farkındaydı. Bu topraklara bir düzen getirip, soğuk mevsimi geçirmek için Yış'a dönmek istiyordu. Donghu topraklarında beş gün daha kalan Oğuz Ata ve ordusu, anayurda doğru yola çıktılar. Çin topraklarına gönderdikleri beş Donghu Komutanı ise Çin gözcüleri tarafından fark edilip, elleri çözüldükten sonra saraya gönderildiler.

Çin Tang'ı, Hun ordusunun kolay kolay aşamayacağı bir Donghu savunması karşısında moral olarak çökeceğini ve cengi kaybedeceklerini düşünüyordu. Altından ejderhalarla süslü gösterişli tahtında oturduğu sırada muhafızının haberiyle birden suratı asıldı. Gelenler, Donghu'lardı. Başta, kendisinden destek birlikler istemek için geldiklerini düşündü fakat içeriye yırtık elbiselerle, eli yüzü yara içindeki adamları görünce savaşı kaybettiklerini anladı. Karşısında diz çöküp selam veren savaşçılara, "Bu haliniz de ne? Yoksa cenkten mağlup mu ayrıldınız?" dedi. Donghu komutanlarından biri, başını hafifçe kaldırıp, "Büyük Tang, Oğuz Kağan, beyimizi ve binlerce savaşçımızı öldürdü. Savaşı ve topraklarımızı kaybettik. Donghu, artık Hun Devleti'nin sınırları içerisine girdi. Kağan size de bir haber gönderdi," dedi ve deri parçasını uzattı.

Çin Hükümdarı, derinin üzerindeki tehditkâr ve aşağılayıcı mesajı okuduktan sonra öfkeden çılgına döndü. Adamlarına bakıp, öldürülmeleri için işaret verdi.

"Topraklarınızı ve beyinizi koruyamadıktan sonra

sarayıma neden gelirsiniz? Bunun bedelini kellelerinizle ödeyeceksiniz! Beceriksiz aptallar!"

Beş komutan, Tang'm emri üzerine öldürüldüler fakat Hükümdar'ın korkuları gün geçtikçe artıyordu. Hunlar hem diyara, hem de İtbaraklar denen Karanlığın Ordusu'na karşı büyük bir savaş başlatmışlardı. Her geçen gün, diyarın dört bir yanından gelen savaşçılarla büyük bir orduya sahip olan Oğuz Kağan'ı durdurabilmek neredeyse imkânsız görünüyordu.

Oğuz Ata'nın peşine düşen Ağan ise Donghu topraklarına doğru giden yolda Hun ordusundan bir iz bulabilmek için yola çıktı. Jack ve Sony a, birer tüccar kılığına girip, Yış'da yüzüğün izini sürmek istiyorlardı.

Jack ve yanmdakilerin son durumunu Assad'a uçurduğu kartalı yardımıyla bildiren Kara Karga, efendisinden, onları durdurmasını ve kaleye getirmesini emreden bir haber aldı. Çaplan, Kara Cübbeliler ile birlikte saldırıya geçmektense, Agenor ve Runi Hura'ya yaptığı gibi bu işi sessizce halletmek istiyordu.

Yış'a saldırmadan önce bekledikleri mağaraya tekrar dönen Jack ve yanındakiler, obaya sızmak içi alplere, kendileri için tüccar kıyafetinin yanı sıra bir at arabası bulmalarını emrettiler. Mançu'nun adamları yola çıkmak üzereyken, Çaplan, karanlığın içerisinde beliriverdi. Erler, kılıçlarını çekip etrafını sardıklarında ellerini havaya kaldırdı. "Durun! Efendiniz Jack ile konuşmak isterim. Pusatsızım, isterseniz üzerimi arayabilirsiniz." dedi.

Alplerden biri, Kara Karga'nın üzerini aradıktan sonra meraklı gözlerle gelen yabancıyı izleyen Jack'in yanına götürdüler. Jack, "Kimsin? Bu karanlık gecede, ormanlık alanda beni neden ararsın?" dedi.

Çaplan, eğilip selam verdikten sonra konuşmaya başladı.

"Adım Çaplan, diyarda Kara Karga diye anılırım. Bu topraklardaki en güçlü büyücüyüm ve yanınızda yer almak için geldim. Sizin kim olduğunuzu ve neyin peşinden gittiğinizi biliyorum."

"Demek bir büyücüsün! Anlat bakalım, neyin peşindeymişiz?"

Çaplan, Jack'e her şeyi anlatmaya başlayınca Kan Emen'in bir anda yüzü gerginleşti. Kara Karga'yı boğazından tutup kayaya yasladı. "Bana bak yabancı, bunları bilebilmene imkân yok! Kimin adamısın sen? Hemen söylemezsen, boynunu tek hareketimle kırarım!"

Çaplan, güçlkle nefes alır bir halde, "Ben bir kara büyücüyüm efendim, bunları bilebilirim. Diyardaki yaptıklarınızı kulağıma fısıldayan kuşlarım, tüm toprakları izleyen gözlerim var. Eğer emrinize girmemi kabul ederseniz, Kitana'ya karşı yanınızda savaşırım." dedi.

Jack, adamın boğazını bırakıp Sonya'ya döndü. Kadının Kan Emen, bakışlarıyla "Tamam" işareti yapuktan sonra mağaraya girdiler. Kara Cübbeliler, her ihtimale karşı çevrelerinde bir çember oluşturmuşlardı. İçeriye sokulan büyücü, saldırmaya hazır Jack'in karşısında,

neler yapabildiğini anlatmaya başladı.

Uzun bir konuşmanın sonunda Jack, bu adamı yanlarına almaya karar verdi. İşlerine yarayabilirdi, yanlış yaparsa da bir hareketinde anında öldürebilirdi. Çaplan, iki gün boyunca kimseyle konuşmadan bekledi. Herkes kısa yanıtlar vererek mağarada bekliyordu. Üçüncü gün Nayman'm yanından geçerken, "Konuşmalıyız" diye fısıldadı. Nayman, meraklı gözlerle etrafı kolaçan edip, Kara Karga'nın yanına gitti. Moğol savaşçının bir şey söylemesine fırsat bırakmadan söze giren Çaplan, "Efendimiz Assad, onların bir an önce kaleye getirilmelerini emrediyor. Mançu'ya haber ver, Kara Cübbeliler mağaraya doğru hareket ettiklerinde geri çekilsinler." dedi ve uzaklaştı.

Nayman, Assad'm diyarda kaç adamı olduğunu merak ediyordu. Alpleriyle konuşan Mançu'nun yanına gitti ve durumu anlattı. Mağaranın önünde dikilen Kara Karga ile kısa süre göz göze gelen Mançu, başını salladı. Adamlarına karanlık çöktüğünde gizlice uzaklaşmaları için emir verdi.

Kurulan pusudan habersiz olan Jack ve Sonya ise, alplerin getirdiği tüccar elbiselerini ve malları inceliyorlardı. Ertesi sabah yola çıkmayı planlayan asıllar, dinlenmek için mağaraya geri döndüler.

Zaman yaklaşıyordu, gün batmakta, orman karanlığa teslim olmak üzereydi. Çaplan, cebindeki küçük şişedeki iksiri son kez kontrol etti. Güneş tamamen battığında Mançu ve alpler sessizce uzaklaşmaya başladı-

lar. Ormanda ilerledikçe, bekledikleri yere doğru ilerleyen Kara Cübbelileri gördüler.

Mağaradaki Jack ve Sonya, aralarında konuştukları sırada Jack, Nayman'a bakıp, "Mançu nerede?" dedi. Nayman ayağa kalkıp, "Alpleriyle konuşuyordur. Ben gidip bir bakayım." dedi ve çıktı.

Jack, Sonya ve Çaplan, sonunda baş başa kalabilmişlerdi. Jack gülümseyerek, "Sana hiç güvenmiyorum Kara Karga ama işime yarayabilirsin." dedi. Çaplan, zamanın geldiğini fark etti. Asılların bakışları arasında cebindeki şişeyi yavaş hareketlerle çıkarıp, Kan Emenler'e gösterdi.

"Bu öyle bir iksir ki, suratına üflenene her canlı, günler boyunca bedenini hareket ettiremez. O halde kaldığı sürede ona bu sihir yapan tarafından beslenilmezse, acılar içinde ölür."

Sonya, Çaplan'm gülümseyen suratına bakıp, "Bu bir pusu Jack!" dedi ve saldırmak için ayağa kalktığı anda Kara Karga, elindeki şişenin ucuna üfledi. Olduğu yere yuvarlanan Sonya'yı gören Jack, geriye doğru birkaç adım attığı sırada omuzlarında Kara Cübbeliler'in elini hissetti. Yere çöktürülen asılın yüzüne de aym iksiri üfleyen Çaplan, etkisiz hale getirilmiş olan Kan Emenlerin dudaklarının arasından birkaç damla daha sıvıdan döktü.

Mağaradan çıkan Çaplan, etrafa göz gezdirdikten sonra karanlığın içinde beliren Nayman'ı gördü. Mançu ve ordusunu çağırmasını söyledi ve Kara Cübbeliler'in

asılları atlara yükleyişini seyretti. Mançu ve Nayman'a, alplerle birlikte Kara Cübbeliler'i izleyerek kaleye dönmelerini söyledi.

Çaplan'm işi henüz bitmemişti. Ağan'ı bulmalı ve Assad'a katılma teklifini sunmalıydı. Kabul etmezse de ortadan kaldırmalıydı. Atma atlayıp, Ağan'ı bulmak için yola koyuldu...

Oğuz Kağan, Donghu topraklarının fethinin ardından obasının girişinde ahalinin sevinç dolu tezahüratlarıyla karşılandı. Güçlü Hakan, Türk'lerin yeniden yükselişinin habercisiydi. Diyarda, Hun Devleti'nin genişleyen toprakları ve düşmanlarını birer birer alt etmesi Türk Beyleri arasında da coşkuyla karşılanıyor, her geçen gün Oğuz'un saflarına katılan alp sayısı gittikçe artıyordu.

Fetih sonrası yapılan büyük şölede küne güzel şerbetler ve eti en tatlı hayvanlardan bir ziyafet sunuldu. Hun devleti için her şey yolunda gidiyordu. Aradan beş gün geçtikten sonra herkesin moralini bozacak olan haber, Oğuz'un otağından içeri, savaşçısının elinde geldi.

Oğuz Kağan, beyleriyle birlikte otağında oturduğu sırada gelen haberle ayağa kalktı ve yumruklarını sıkıttı. Yüeciler, Usunlar'ı mağlup etmişlerdi ve tüm verimli arazileri ele geçirmişlerdi. Gün geçtikçe büyüyen orduları ve kimseye aman vermeyen akıncılarıyla zafere ulaşmışlardı. Bu sırada, yanı başlarındaki Tunguzlar'da, Hunlar için büyük bir tehditti.

"Yüeciler sonunda istediklerini ele geçirdiler," dedi Oğuz Ata. "Sürekli uğradığımız saldırılar ve zamansız yapmamız gereken fetihler, Nandı Bey'e yardıma gitmemize engel oldu. Yüeciler, haddinden fazla güçlenmişlerdir ve İpek Yolu arük onların kontrollerindedir. Tunguzlar ise yanı başımızdalar ve halen kimin tarafında olacaklarına dair bir karar vermediler. Öncelikle Tunguzlar'm son kararını öğrenmeliyiz, siz ne dersiniz beylerim?"

Tüm beyler, Oğuz Ata ile aynı fikirdeydiler. Bu yüzden Oğuz Kağan, Tunguzlar'm lideri Olcay tu Bey'e bir haberci gönderdi. Bu sırada, Yış'a kadar uygun saldırı anı bulamadığı için Oğuz ve ordusunu izleyerek gelen Ağan, ormanlık alandan sinsi bir yılan gibi Hunlarm hareketlerini izliyordu. Ağan'm izini, Mançu'nun yol tarifiyle rahatça bulan Çaplan ise, Ağan'm her hareketini yakından izliyordu.

Birkaç gün boyunca obanın etrafında gezinen Ağan, beklediği fırsatı yakaladığını hissediyordu. Oğuz Kağan, Börteçine ve Ulu Türuk, meydanda kendi aralarında sohbet ediyor ve mallara bakıyorlardı. Sungur Bey biraz daha uzaklarında, alp başlarıyla konuşuyordu. Doran Bey ise kendine daha yakın bir noktada iki Hun eriyle sohbet ediyordu.

Ağan, obayı gözlediği sırada birkaç adım daha çalılıkların arasından yaklaşmak istedi. Bu sırada çıkan kuru dal sesleri Doran'm dikkatini çekti. Başını Ağan'm olduğu noktaya çevirdi ve dikkatlice izlemeye başladı.

Doran'ın ormanlık alana bakışım fark eden Oğuz Kağan ise sohbetine devam ediyordu fakat bir yandan da Doran'ı kontrol ediyordu.

Doran, birkaç adım attıktan sonra Ağan'ın arkasını dönüp uzaklaştığını, bir anlık yüzüne vuran meşalelerin ışığında gördü. Kimseye bir şey söylemeden hızla ağaçların arasına girdi. Oğuz Ata bunu görmüştü ve Börteçine'ye hemen alpleri almasını emretti. Börteçine ne olduğunu anlamamıştı. Oğuz Kağan koşarak karanlığın hâkim olduğu tabiata doğru giderken, "Hadi kardaşım, Doran orada bir şeyler gördü. Çabuk olmalıyız!" dedi.

Oğuz Ata, Börteçine ve Sungur Bey, iki yüz alple birlikte hızla ormana daldılar. Ağan ise Oğuz Kağan'ın pusuya düşüremese de, Doran'ı üzerine çekmeyi başarmıştı. Tepeye kadar çıkıktan sonra Ağan bir anda durdu ve gülümseyerek peşinden gelen Doran'a, "Hadi Doran, kellemi uçurmaktan, bedenimi ikiye bölmekten bahseder dururdun. Bak, karşıdayım!" dedi. Doran, aralarında kısa bir mesafe kaldığında durdu ve pusatını çekti. Beyi Oktar'ı öldüren ve milletine sayısız fenalık yapan hain tam karşıdaydı. Kaşları çatık, sert ve öfkeli bir ses tonuyla, kılıcını Ağan'a doğru uzatıp, "Yaptıklarının hepsini sana acılar içinde ödeteceğim hain!" dedi.

Lafı bittiği anda Ağan'a doğru pusatıyla hamle yapan Doran, ilkinde Ağan'ın ustaca bir manevrayla çekilmesiyle başarısız oldu. Karşısındaki insan görünümünde bir iblisti fakat Doran, bunu hiç düşünmeden

aralıksız saldırıyordu. Bu sırada Oğuz Ata ve yanındakiler tepeliğe vardılar. Baş düşmanın geldiğini gören Ağan, "Tüm dostlarını geberteceğim Oğuz! Sonra da tüm soyunu yok edeceğim!" diye haykırdı ve bir anda dönüşmeye başladı. Bu sırada Oğuz Kağan, "Okçular, hazır olun! Doran, geri çekil!" dedi fakat Doran'm buna hiç niyeti yoktu. Ağan koca bir iblise dönüştüğü anda içi intikam hırsıyla dolu olan Doran, düşmanın göğsüne doğru hamle yaptığı sırada Ağan, koca pençesiyle Doran'a vurdu ve yere serdi.

Aldığı bu güçlü darbenin etkisiyle kendinden geçen Doran'ı tek pençesiyle havaya kaldırıp, kükreyerek Oğuz'a gösterdi. Hemen ardından diğer pençesini Doran'm sırtından soktu ve önünden çıkardı. Tüm alpler oldukları yerde donup kalmışlardı. Oğuz Ata, bir aslan gibi kükreyerek, öfkeyle Ağan'a doğru koşmaya başladı. Börteçine, kaçmaya hazırlanan Ağan'ı, aralıksız fırlattığı oklarla durdurdu. Alpler ise Ağan'm etrafında bir çember oluşturdular.

Oğuz Kağan, Yafes'in Kılıcı'nı kınından çıkarıp, "Oktar'ı, beni destekleyen beyleri, binlerce yiğidi öldürdün! Sayısız pusular kurdun ve şimdi de Doran! Bu son olacak Ağan! İnan bana, bu, son gördüğün gece ve aldığın son nefes olacak!" dedi ve pusatını savurdu.

Oğuz Ata'nın saldırılarına karşılık vermekte zorlanıyordu. O bir doğuşluydu ve herkesten farklıydı. Canından can koparılmış, yaralı bir aslan gibi saldırıyordu. Sanki ormandaki tüm kurtlarının öfkesi ve vahşiliği,

onun bedeninde toplanmıştı. Gözleri intikam ateşiyle alev alev yanan bir cellâttı. Ağan'ın hamlelerinden biri Oğuz Ata'nın omzuna geldi. Derin bir kesikti ama buna hiç aldırmadan tüm gücüyle üzerine gelen sonraki saldırıya doğru kılıcını salladı ve Ağan'ın elini kopardı.

Çıglıklar içinde inleyen ve daha çok öfkelenen Ağan, kolundan kanlar boşalarak tüm gücüyle Oğuz Kağan'm üzerine zıpladı. Oğuz, kendine doğru hızla gelen canavara karşı ata mirası kadim kılıcını doğrultup zıpladı.

Yafes'in Kılıcını, ay ışığında parlayan koca dişlerinin arasından ağzına soktu ve ensesinden çıkardı. Ağan, kum çuvalı gibi yere serildi. Hareketsizce yatıyordu ve ölmek üzereydi. Börteçine, Ağan'ın başında bekleyen can kardaşının tam karşısına geldi ve kılıçlarından birini çekip havaya kaldırdı.

Oğuz Ata, nefes nefese, o anın hiddetini yaşıyordu. O da pusatını havaya kaldırdı ve can çekişen haine bakarak, "Bizler, iblisler, putperestler ve sapkınlar için Tanrı'mın yeryüzündeki kırbacıyız! Senin gibi hainlerin ve zalimlerin cellâtlarıyız. Adını kimse anmayacak; cesedin, kurda kuşa yem olacak ve bilmeden admı ağzına alanlar, ruhuna lanetler yağdıracak!" dedi ve iki dost aynı anda kılıçlarını Ağan'ın boynuna indirdiler.

Koca kellesi çimlerin üzerinde yuvarlandığında, uçmağa varmış dostlarının ve alplerinin öcünü almış olmanın rahatlığını hissettiler. İkisi de Doran'ın cesedine bakamıyordu. Bir anlığına öfkesine yenilip geri çekil

emrine uymadığı için canından olmuştu. Onurlu bir alp ve candan bir dosttu.

Kara Karga, olup biteni tepeliği gören bir ağacın dalından izliyordu. Ağan gibi bir canavarın yenilmesine hayret ediyordu. Oğuz Kağan'ı, Urum topraklarındaki savaşlarda bile bu kadar hiddetli görmemişti. Dostunu kaybeden Hakan, kendini kaybetmişçesine savaşıyordu. Çaplan, kimseye görünmeden uzaklaşmak için sessizce ağaçtan indi ve karanlığa karıştı.

Yış'da ahali, Doran Bey'in uçmağa vardığını duyduklarında, baş hainin gebertilmesine bile sevinemediler. Yiğitler, Doran'ın cesedini ormanlık alandan aldılar ve kamlara getirdiler.

Ertesi sabah içerisinde atının kuyruğu, yelesinden bir tutam, acılı hatununun kestiği örgülü saçları, pusatları ve değerli eşyaları, cesediyle birlikte kurgana koyulduktan sonra kamların yağ töreni eşliğinde, büyük bir üzüntü içerisinde uçmağa uğurlandı.

Yış'da yaşanan bu büyük kaybı unutmak zordu. Oğuz Ata, asık bir suratla otağında, Ulu Türük ve Börteçine ile oturduğu sırada Tunguzlar'a gönderdiği haberci geri döndü. Tunguzlar, Oğuz'un kağanlığını tanıdıklarını belirten bir mesaj göndermişlerdi. Oğuz Ata, bu habere başını sallayarak, "Tamam, çıkabilirsin!" dedi.

Oğuz Han'ın yapmak istediği ilk şey, devlete bir düzen getirmektir. Tek çatı altında toplanan Türk Dünyası'nı yönetmek için, kendi töresini tüm topraklara uygulamalıydı. Sonrasında orduya yeni bir sistem getirmeyi

düşünüyordu. Bunların hepsi uzun uğraşlar sonucu olacak değişimlerdi ve zaman istiyordu.

Hakan'ın otağında bunlar olurken ilk savaşından başarıyla çıkan Turşkan, öldürülen rahibin, Shan'ın öldürüldüğü gün kendisine söylediği sözleri düşünüyordu. "Tepedeki kayın ağacımın oyduğunda, küçük tahta kutuya konmuş, siyah taşlı bir yüzük var. Onu oraya senin için bıraktım Turşkan. Onu al, parmağma tak ve sakın çıkarma. O, sana inanılmaz bir kuvvet verecek ve iblislerle savaştığında, seni olduğundan daha güçlü yapacak. Bu yüzüğün sırrı seninle mezara kadar gidecek ve kimseye söyleyemeyeceksin. Şeytanın orduları eğer sen hayattayken yok edilebilirse, onu kimsenin bulamayacağı bir yere sakla ya da yok et!" demişti. Konuşmaları bu kadar sürmüş, Ventrue'nin yanlarma gelmesiyle sona ermişti.

Turşkan'm akimda, rahibin bahsettiği kayın ağacı vardı. Ertesi sabah ava çıkmadan önce ilk işi o küçük kutuyu açmak olacaktı.

the first of these is the fact that the
the second is the fact that the
the third is the fact that the
the fourth is the fact that the
the fifth is the fact that the
the sixth is the fact that the
the seventh is the fact that the
the eighth is the fact that the
the ninth is the fact that the
the tenth is the fact that the
the eleventh is the fact that the
the twelfth is the fact that the
the thirteenth is the fact that the
the fourteenth is the fact that the
the fifteenth is the fact that the
the sixteenth is the fact that the
the seventeenth is the fact that the
the eighteenth is the fact that the
the nineteenth is the fact that the
the twentieth is the fact that the
the twenty-first is the fact that the
the twenty-second is the fact that the
the twenty-third is the fact that the
the twenty-fourth is the fact that the
the twenty-fifth is the fact that the
the twenty-sixth is the fact that the
the twenty-seventh is the fact that the
the twenty-eighth is the fact that the
the twenty-ninth is the fact that the
the thirtieth is the fact that the
the thirty-first is the fact that the
the thirty-second is the fact that the
the thirty-third is the fact that the
the thirty-fourth is the fact that the
the thirty-fifth is the fact that the
the thirty-sixth is the fact that the
the thirty-seventh is the fact that the
the thirty-eighth is the fact that the
the thirty-ninth is the fact that the
the fortieth is the fact that the
the forty-first is the fact that the
the forty-second is the fact that the
the forty-third is the fact that the
the forty-fourth is the fact that the
the forty-fifth is the fact that the
the forty-sixth is the fact that the
the forty-seventh is the fact that the
the forty-eighth is the fact that the
the forty-ninth is the fact that the
the fiftieth is the fact that the
the fifty-first is the fact that the
the fifty-second is the fact that the
the fifty-third is the fact that the
the fifty-fourth is the fact that the
the fifty-fifth is the fact that the
the fifty-sixth is the fact that the
the fifty-seventh is the fact that the
the fifty-eighth is the fact that the
the fifty-ninth is the fact that the
the sixtieth is the fact that the
the sixty-first is the fact that the
the sixty-second is the fact that the
the sixty-third is the fact that the
the sixty-fourth is the fact that the
the sixty-fifth is the fact that the
the sixty-sixth is the fact that the
the sixty-seventh is the fact that the
the sixty-eighth is the fact that the
the sixty-ninth is the fact that the
the seventieth is the fact that the
the seventy-first is the fact that the
the seventy-second is the fact that the
the seventy-third is the fact that the
the seventy-fourth is the fact that the
the seventy-fifth is the fact that the
the seventy-sixth is the fact that the
the seventy-seventh is the fact that the
the seventy-eighth is the fact that the
the seventy-ninth is the fact that the
the eightieth is the fact that the
the eighty-first is the fact that the
the eighty-second is the fact that the
the eighty-third is the fact that the
the eighty-fourth is the fact that the
the eighty-fifth is the fact that the
the eighty-sixth is the fact that the
the eighty-seventh is the fact that the
the eighty-eighth is the fact that the
the eighty-ninth is the fact that the
the ninetieth is the fact that the
the ninety-first is the fact that the
the ninety-second is the fact that the
the ninety-third is the fact that the
the ninety-fourth is the fact that the
the ninety-fifth is the fact that the
the ninety-sixth is the fact that the
the ninety-seventh is the fact that the
the ninety-eighth is the fact that the
the ninety-ninth is the fact that the
the hundredth is the fact that the

25

Kuyular Kalesi'ne varmak üzere olan Mançu ve Nayman, ormanlık alanda ilerliyorlardı. Önlerinden giden Kara Cübbeliler, hareketsiz halde yatan asıllarla birlikte tepeliği tırmanıyorlardı.

"Ne dersin Mançu, sence Ağan, Oğuz'u öldürebilmiş midir?" diye sordu Nayman.

Mançu gülümseyerek, başını olumsuz bir tavırla salladı.

"Oğuz Kağan, Ağan ve Karanlık Ülke'nin savaşçılarına, bu toprakların gördüğü en büyük hezimetlerden birini yaşattı. İtbarakları ve vahşi kabilelerden kurulu birlikleri yerle bir eden savaşçıların obasına tek başına girip, Oğuz'u öldürmesi imkânsız. Ben o obada doğup büyüdüm ve pusat kullanmayı öğrendim. Sayısız cenge girdim fakat bu diyarda Oğuz ve Börteçine gibi savaşan cengâverlere hiç rastlamadım. Onlar farklılar Nayman, asla hafife alınmayacak yiğitler. Ağan'm emrindeyken onlara sayısız pusular kurdum ama her seferinde kurtuldular."

"Ağan bir Erbörü ve Oğuz'u tek başına yakalayabi-

lirse onu parçalarına ayırabilir. Oğuz'u bu kadar güçlü yapan şey nedir? Sonuçta o da bir insan."

"Oğuz bir doğuşludur Nayman. Yani Gök Tanrı tarafından özel yetenekler bahşedilmiş, hepimizden farklı olandır. Gücü ve zekâsıyla, karşısındaki en kalabalık düşmanı bile yerle bir edebilir. Jack ve Sonya için Assad'm ne düşündüğünü bilmiyorum fakat ikimiz, eğer diyara hâkim olmak istiyorsak, Oğuz'a karşı çok dikkatli hareket etmeliyiz."

Mançu ve Nayman, kalenin girişine kadar sohbet ettiler. Asıllar, Kara Cübbeliler tarafından götürüldükten sonra iki savaşçı, büyük kuyunun olduğu salona çıktılar. Assad içeride, tahünda oturuyordu. Geldiklerini görünce gülümseyerek yanlarına gelip, "Hoş geldiniz, diyardan ne haberler getirdiniz?" dedi.

"Efendim, Ravnos, Ventruve ve Sarah öldüler," dedi Mançu. "Jack ve Sonya kaleye getirildiler fakat Ağan, Oğuz Kağan'ı öldürmek için Ötüken'e doğru gitti. Çaplan onu takip edeceğini söyledi ve bizi yanınıza gönderdi."

"Çaplan, kartalıyla bana haber gönderdi. Ağan'm, Oğuz tarafından öldürüldüğünü öğrendim ayrıca Doran, Ağan'm pençeleri altında can vermiş. Sanırım bu senin için oldukça güzel bir haber Mançu?"

Mançu'nun bir anda gözleri parladı. Düşmanı olan herkes birer birer yok oluyordu.

"Bu aldığım en güzel haberlerden biri efendim. Demek, o da Oktar Bey gibi Tamu'ya gitti."

Assad, içeriye giren dört Kara Cübbeli'ye baktı. Önünde diz çöktüler ve başlarını öne eğdiler. İçlerinden biri, "Hepsi zindandalar efendim. Kan Emenler aç, Erbörüler ise az miktarda verilen kurtboğan ile güçsüz dü-rümdalar. Hazırlıkları yapmaya başlayalım mı?" dedi. Assad, tahtına doğru gitti ve küçük bir sandıktan, baş-parmağı uzunluğundaki şişeyi aldı. İçindeki kurumuş ve siyahlaşmış kana bakıp, "Alplerin, istediğimiz şeyi buldular ve zarar görmeden buraya getirdiler Mançu. Bu gece sen ve Nayman için yeni bir hayatın başlangıcı olacak. Hepsini zindandan çıkarın ve Çığlık Kulesi'ne götürün." dedi. Mançu ve Nayman, oldukça heyecanlı bir bekleyişin içindeydiler. İki doğaüstü ulusun en güç-lüleri olabilmek için can atıyorlardı.

Kara Cübbeliler salondan çıkıp, hızla zindanların olduğu kata indiler. Riksos, Jack, Sony a, Agenor ve Runi Hura'yı alıp, Assad'm söylediği kuleye çıkarttılar. Üç Kan Emen, üçgen oluşturacak biçimde diz çöktürüldü. Önlerine demirden kaplar koyuldu. İki Erbörü ise yan yana kollarından tavana asıldılar. Altlarına iki tane gü-müş kap koydular ve efendilerini beklemeye başladılar.

Assad, üzerine parlak ve gece kadar siyah bir cübbe alıp, kendini bekleyen iki savaşçıya, "Hadi gidelim, yeni bir geleceğe ilk adımlarınızı atmanızın zamanı geldi. Nayman, Mançu, hazır mısınız?" dedi. İkisi de kararlı ve heyecanlı bir şekilde başlarını salladılar. Assad önde, Nayman ve Mançu hemen ardında hızlı adımlarla Çığlık Kulesi'ne çıktılar.

Nayman ve Mançu, kuyağlarını çıkarıp, pusatlarını bıraktılar. İlk olarak Nayman için ayin başlayacaktı. Nayman, diz çöktürülmüş asıllarm ortasına geçti ve beklemeye başladı. Büyük bir çember oluşturan onlarca Kara Cübbeli, sağa sola hafif sallanmalarla birlikte ürkütücü, inlemeyi andıran sesler çıkarmaya başladılar. Assad, eline aldığı büyük bıçakla, Kan Emenler'in etrafında dolaşmaya başladı. Jack, olan bitenin farkındaydı ama bir türlü gücünü toplayıp ayağa kalkamıyordu. Riksos, gözleri kapalı olan Sonya'ya, hemen ardından, bakışlarını üzerine dikmiş olan Jack'e baktı.

Kara Cübbeliler'in sesleri yükselmeye başlıyordu. Riksos, "Jack! Buradan kurtulmalıyız, bir şeyler yap!" dedi fakat Jack'in umudu tamamen tükenmişti. Bir şeyler yapmasını bekleyen arkadaşına umutsuzca, "Bizim zamanımız doldu dostum. Bu, bizim sonumuz olacak, kurtulmamız imkânsız. Seninle Eski Dünya'da beraber kılıç sallayıp, fetihler yapük. Azazel'e karşı başkaldırdığım gün bana ilk desteği veren şendin. Senin gibi biriyle kılıç salladığım için çok mutluyum dostum." dedi. Tam bu sırada, Sonya'mın başını havaya kaldıran Assad, bıçağını kadın vampirin boğazına sapladı ve kanını önündeki kaba boşalttı. Kara Cübbeliler'den biri taşı Nayman'a uzattı. O da hemen kafasına dikti. Kısa bir süre sonra alev almaya başlayan Sonya, küle dönüşüp yok oldu.

Assad, Riksos'un arkasına geçtiğinde, Jack, yaptıkları hataları ve düşmanla savaşmak yerine birbirleriyle

uğraşmalarını düşünüyordu. Ravnos, Ventrue ve Lamia ile en baştan bir anlaşma yapsaydı, bugün her şey çok farklı olabilirdi. Jack, Sonya gibi Riksos'un da gözlerinin önünde yok oluşunu izledi. Sıra kendine geldiğinde Assad, Jack'in başını kaldırıp, bıçağı boğazına dayadı ve pis bir gülümsemeyle, "Elveda Jack!" dedi ve onu da alevler arasında cehenneme gönderdi.

Nayman, üç tas kanı da içtikten sonra merak dolu gözlerle Assad'a baktı. Çevresindeki Kara Cübbeliler'in ürkütücü sesleri bir anda durmuştu. Assad, elindeki bıçağı Nayman'm kalbine soktu ve hızla geriye çekildi. Yere yığılan Nayman, çığlıklar içinde kıvranmaya başladı. Kuleyi saran güçlü bir rüzgâr ve karanlığın içinde, Nayman'm içine giren sayısız gölge vardı.

Bir süre sonra rüzgâr kesildi ama Nayman hâlâ hareketsiz halde yerde yatıyordu. Herkes sessizce olacakları bekliyordu. Nayman'm parmakları oynamaya başladığında Kara Cübbeliler, duvarın dibine kadar geriye çekildiler. İnanılmaz bir haykırısla, kor gibi parlayan kızıl gözleriyle uyanan Nayman, ayağa kalktı. Assad'ın kalbine sapladığı bıçağı küçük bir dikenmiş gibi rahatlıkla çıkarıp yere fırlattı. Mançu, olanları korku ve hayretle izliyordu. Nayman, kısa bir süre etrafa baktıktan sonra Assad'a doğru gitti ve tam önünde durdu. Gülümseyerek, "Kendimi hiç böyle hissetmemiştim. İçimdeki karanlığın gücünü bedenimin her yerinde hissediyorum. Onların tüm geçmişlerini izledim. Büyük Savaş'ı ve neler yaptıklarını biliyorum. Anıları ve sakladıkları

tüm gizemler artık kafamın içindeler. Diş etlerim ve tırnaklarım geriliyor. Çok açım Assad!"dedi.

"Sana, açlığını gidermen için insanlarla dolu bir oda hazırladık," dedi Assad. "Tadını çıkar Nayman!"

Nayman, ona yol gösterecek olan Kara Cübbeli ile gitti. Sıra Mançu'ya gelmişti. Kollarından tavana asılmış iki Erbörü'nün karşısına geçti. Kurbanların tek kollarını çözdükten sonra bileklerini kesip, içine mavi bir sıvı damlattı. Kalın bir iple de kesiğin biraz gerisinden sert bir düğüm attı.

Döktüğü iksirin sadece ellerine etki etmesini istiyordu. Elindeki küçük şişedeki kan tortularını ateşte ısıtıp, sıcak suyla karıştıran Assad, Mançu'ya içmesini söyledi. Savaşçı, kanın karıştığı suyu içtiği anda Gölge İblisin, iksirin etkisiyle pençeleri çıkan Agenor ve Runi Hura'nın ellerini hızla Mançu'nun göğsüne batırdı.

Mançu, göğsüne giren iki Erbörü pençesiyle yere yığıldı. Assad, Agenor ve Runi Hura'nın da boğazlarını keserek son nefeslerini vermelerini sağladı. Mançu, göğsündeki yarıklardan süzülen kanların arasında, kara taşların üzerinde hareketsiz bir halde yatıyordu. Agenor ve Runi Hura'nın altlarına konulan iki gümüş kaptaki az miktardaki kanı, Mançu'nun gözlerine damlattı.

Kısa bir süre sonra tüm kaleyi inleyen, ormanlık alandan bile duyulacak bir kükremeye Mançu uyandı ve dönüşmeye başladı. Bir İtbarak'm iki katı büyüklüğünde, Tamu'nun harını gözlerinde barındıran, güçlü, kömür karası bir canavara dönüştü. Boğazından gelen

hırıltılar bile yamndakilerin göğsünü titretmeye yetiyordu. Mançu arkasını döndü ve kulenin bir duvarını kırıp aşağıya atladı. Kara Cübbelilerden biri, "Efendim, peşinden gidelim mi?" dedi. Assad, Mançu'nun karanlığın içine kükreyerek dalışını izledikten sonra, "Hayır, geri dönecek, değişime uğrayan yeni bedenini tanımalı ve gücünün farkına varmalı," dedi.

Ertesi sabah Assad'ın huzuruna çıkan Nayman ve Mançu, hallerinden oldukça memnun görünüyordı.

"Nayman, yüzük kullanmana gerek yok," dedi Assad. "Sen en güçlüsün ve tek atasın. Güneşte yürüeyebilen eşsiz bir Kan Emen'sin. Mançu, sen ise Erbörüler'in ve İtbaraklar'ın atasının kanını damarlarında taşıyan yeni efendilerisin. Hiçbiri senin kadar güçlü ve hızlı olmazlar. Sen de Nayman gibi istediğin bir insanı pençe darbelerle bir Erbörü'ye dönüştürebilirsin. Karanlık Ülke'ye gitmek ve bizim olan tahtı almak için artık hazırız."

26

Tunguzlar'ın lideri Olcaytu, Oğuz Ata'dan gelen mesajı okuyordu. Savaşçılarının ne kadar güçlü olduğunu ve neler yapabileceklerinin farkındaydı. Diyarın en iyi iki ordusu karşı karşıya gelirse bu Çin ve Yüeciler'in işine yarardı. Yıllardır aynı düşmanlara karşı savaştıkları için aralarındaki barışın devam etmesi gerektiğini düşünüyordu. Olcaytu, muhafızlarından birini çağırdı ve yazdığı mesajı, Yış'a götürmelerini emretti.

Birkaç gün sonra Olcaytu'nun mesajı Yış'a ulaşmıştı. Tunguzlar'ın, Oğuz'un Kağanlığı'nı tanımasından sonra obaya gelen bir diğer haber herkesin moralini biraz daha bozmuştu. Yüeciler, Usunlar'a karşı galip gelmişti ve İpek Yolu'nun kontrolünü elinde tutuyorlardı. Beyler ve Oğuz Kağan, acilen otağda toplandılar. Ulu Türük, savaş naraları atan beyleri izliyor, devleti bir uçuruma sürüklemelerinden korkuyordu.

Oğuz Kağan, büyük çadırdan içeri girdiğinde, sağ ve sol yana dizilmiş beyler ayağa kalkıp, kağanlarını selamladılar. Yerine geçip oturan Oğuz, diğer beylere de oturmalarını söyledikten sonra Yüeciler hakkındaki fi-

kirlerini sordu. Oğuz Kağan'ın yanı başında Ulu Bilge oturuyordu, diğer yanında ise Turşkan ve Börteçine bulunuyordu.

Beylerin hep bir ağızdan söylediği tek şey savaştı. Oğuz Ata ise güçlü bir devlet ve ordu sistemi getirmeden yeni bir sefere sıcak bakmıyordu. Urum ve Donghu fetihlerinde yeterince alp kaybetmişti. Karanlık Ülke ile yapılan savaşta çok sayıda genç yiğidi toprağa vermişti. Oğuz Ata, elini havaya kaldırıp beylerini susturdu ve konuşmaya başladı.

"Hım Devleti'nin güçlü beyleri, bilirim, içiniz fetih ateşiyle yanıp tutuşur. Fakat şunu da unutmayın, Yüeciler ile girilecek bir cenkte, yeni güçlenmeye ve sayı olarak artmaya başlayan ordumuzdan çok fazla sayıda yiğidi toprağa veririz. Usunlar, Yüeciler'e karşı dayanamadılar ve yenildiler. Topraklarım bırakıp, daha geriye çekilmek zorunda kaldılar. Beklemeli ve güçlenmeliyiz. Yüeciler'e karşı alınacak bir mağlubiyet bizim paramparça olup, dört bir yana dağılmamıza neden olur. Düşmanlarımız da bunu beklemektedir. Tek yumruk olmuş bir Türk Devleti, onlar için kurt sürüsüdür fakat dağılırsak, hepimizi tek tek yok ederler. Tek kalmış, sürüşüz bir kurt, ölmeye mahkûmdur. Bunu sakın unutmayın!"

Her zaman cenk için hemen alplerin hazırlanması için emirler yağdıran kağanlarından böyle bir konuşma beklemeyen beyler, uğultulu bir şekilde aralarında konuşmaya başladılar. Çadırdakilerin sesi Ulu Bilge'nin

sözüyle kesildi. "Beyim, bu konu hakkındaki düşüncelerimi beylere anlatmak isterim!" dedi. Oğuz Kağan, başını sallayarak, "Buyur Ulu Bilge." dedi. Oğuz Kağan'ın aygucisi, bakışlarını beylere çevirip, konuşmaya başladı.

"Hun'un yiğit beyleri, düşmanı bir an önce alt etmek istediğinizi bilirim fakat Kağanımız'm da söylediği gibi şu anki durumumuzda, kış öncesinde yapılacak böyle bir sefer, bizi uçuruma sürükleyebilir. Her şey halkımız ve soyumuzun rahatça at sürüp, avlanacağı, hüküm süreceği topraklar içindir. Yüeciler tarafından bize bir barış anlaşması teklif edildi. Bunu değerlendirip, gücümüzü topladıktan sonra tek seferde onları alt edebilir ve bu topraklardan ilelebet silebiliriz. Bunu yapmak zorundayız. Dibimizdeki Çin Tang'ı, kalabalık ordusuyla kılıçlarını bilemiş, tökezlememizi beklemektedir. Tunguzlar, bizleri henüz yeni tanımıştır. Nayman'ı destekleyen Moğol kabileleri dışındakiler, bizimle barış içinde yaşamak isterler. Kırgız savaşçılarsa, kağanımızı ve devletimizi dost saymışlardır. Kan akmadan geçirilecek her yıl, bizim kuvvetlenmemiz demektir. İpek Yolu, Yüeciler'in kontrolünde bulunmakta. Ticaretin sağlıklı işlemesi için bu süreye ihtiyacımız vardır. Ben Han'ımızın kararına sonuna kadar katılmaktayım."

Beyler, Ulu Bilge'nin sözlerinden sonra biraz yatışsalar da yine de cenk için kendi aralarında konuşmaya başladılar. Oğuz Kağan daha fazla dayanamadı. Çatık kaşları, delici bakışlarıyla beylerine bakıp, gür sesiyle son kararı verdi. "Yüeciler'le barış anlaşması yapılacak-

tır! Gücümüzü toplayana kadar savunmada kalacağız. Acuna hâkim olmak istiyorsak aceleci davranmamalı ve akıllı hareket etmeliyiz. Karar verilmiştir beylerim!"

O gece toytan çıkan barış anlaşması kararı birçok beyi huzursuz etse de, bu Hun Devleti için gerekli olan bir şeydi. Toy dağıldıktan sonra dışarıya çıkan Turşkan, sabah rahibin söylediği yerde bulduğu sandığın içinden çıkan yüzüğü kuşağının altından çıkarıp Ay'a doğru tuttu ve inceledi. Etrafına bakı, kimsecikler yoktu. Ormanlık alana doğru gidip, yüzüğü parmağına taktı.

Gerçekten rahibin söylediği gibi ona büyük bir güç verecek miydi, merak ediyordu. İlk başta tepeliğe doğru koşmaya başladı, normal hızda giderken kendini zorladı ve bir anda ağaçların yanından rüzgâr gibi geçtiğini fark etti. Ayakları sanki toprağı basmıyor, bir kuş gibi havada uçuyordu. En tepeye vardığında şaşkın gözlerle arkasına, kısa sürede aldığı mesafeye baktı. Ölen rahip doğru söylüyordu. Sağ tarafındaki büyük kayayı gözüne kestirdi. Beli yüksekliğindeki geniş taşı kaldırmak için parmaklarını altına soktu.

Turşkan, başlarda zorlandı fakat sonrasında, içinde hissettiğı bir güçle kayayı on beş adım ilerisine fırlattı. Genç savaşçı, yaptığı bu imkânsız şeyi görünce gülümsemeye başladı. Yere oturup, başını gökyüzüne dikti. Neler oluyordu? Bu yüzük, ona nasıl böyle güç verebiliyordu?

Heyecanlanmıştı ve aklına gelen ilk şey, "İtbaraklar"-ın kellelerini alan, diyardaki en namlı savaşçı olacağı

gündü. Kendi ordusu olan bir bey olarak obada alkışlarla karşılanan, Oğuz Ata'nın göz bebeği olan Turşkan!" İçi kıpır kıpırdı ama ölen rahip ona, yüzüğü sadece doğaüstüyle savaşıırken takması söylemişti. Turşkan, kısa bir süre düşündü ve yüzüğün gücüyle rakiplerini yenmenin korkakça bir davranış olacağını düşündü. Parmağından çıkarıp, kuşağına geri soktu. Canavarlarla karşılaşacağı güne kadar da takmamaya ant içti.

Turşkan, ormanlık alandan obaya döndüğünde, atlarıyla kağanın otağına doğru gelen on alp gördü. Ellerinde iki kılıç vardı. Hemen arkalarından çadıra girdi. Yiğit henüz söze başlamamıştı. Oğuz Ata, erin elinde tuttuğu iki ay kılıcına bakıyordu. Ayağa kalktı ve pusatları aldı.

Genç savaşçı, "Beyim, Yeminli Ordu'nun tamamı katledilmiş. Cesetleri akbabalar tarafından yenilmiş. Gittiğimizde binlerce kuyag ve pusatı, ovaya yayılmış bir halde bulduk. Bu iki kılıcı da, savaşçıların biraz daha ilerisinde birbirine yakın noktalarda gördük. Ay kılıçlarını bildiğimiz için size getirdik. Anlaşılan komutanları Ravnos ve Ventrue de ölmüşler."

Oğuz Kağan, kılıçları Ulu Türuk'e verdi. Alpe bakıp, "Peki saldıranlar kimlermiş?" dedi.

"Beyim, düşman her kimse hiç kayıp vermemiş olmalı. Yeminli Ordu'nun savaşçılarının zırhları dışında başka ne bir pusat ne de kuyag vardı. Düşmana ait bir sancak da bulamadık."

Oğuz Kağan, bunu yapanların İtbaraklar ya da Do-

ran'ı katleden Ağan olduğunu düşünüyordu. Obalarına saldıran Kan Emenler de olabilirdi.

"Beyim, anlaşılan Karanlık Ülke'nin iblisleri Yeminli Ordu'yu katletmişler," dedi Ulu Türük. "Bu aralar daha dikkatli olmalıyız. Ağan şeytanı, Kitana denen büyücü kadının emrindeydi. Onu bulmak için muhakkak bu topraklara geleceklerdir. Her zaman hazırlıklı olmalıyız."

Oğuz Ata, alpi gönderdikten sonra Turşkan'ı da yanına alıp dostu Börteçine ve Sungur Bey'in yanına gitti. Nöbetçi sayısını artırmalarını ve oba etrafında bir çember oluşturacak şekilde araziye yayılmalarını söyledi.

Urum topraklarında, Karanlık ile yapılan ilk savaşın hezimetini kaldıramayacak olan Kitana'nın, Ötüken bozkırlarına da bir ordu daha göndereceğinden şüpheleniyorlardı.

Çaplan'ın da Kuyular Kalesi'ne gelmesiyle, Karanlık Ülke'ye hareket etmek için hazırlanan Assad ve yanındakiler, taht salonundaki büyük kuyunun etrafında, Tamu'nun iblislerinin işlemeleriyle süslü, gümüşten sandalyelerde oturuyorlardı. Mançu, Nayan, Çaplan ve birlikleri, acunu yerle bir edecek ulusların başına geçeceklerdi. Kara Cübbelilerden biri büyük kapıyı açıp içeri girdi ve Assad'm önünde diz çöküp, "Hançer Dişliler'in lideri huzurunuza çıkmak için bekliyor efendim." dedi. Assad, eliyle içeri girmesini işaret etti. Yarım insan büyüklüğünde, nemli beyaz derisi, hançer gibi küçük, kavisli dişleri, kel ve vücuduna göre oldukça büyük kafası olan yaratık içeriye girdi. Katran karası küçük gözleri, uzun tırnakları ve suratına göre oldukça büyük olan salyalı ağızıyla ürktücü bir varlıktı. Küçük bir burna ve kavisli bir çeneye sahipti. Kamburunu çıkararak yürüyordu, üzerinde yırtık bir kumaştan, siyah bir cübbe vardı. Assad'm önünde eğildi ve konuşmaya başladı.

"Emirlerinizi yerine getirmek için hazırız efendim."

Hançer Dişliler küçük fakat oldukça yırtıcı yaratıklardı. Oğuz Ata ve Börteçine ile geçmişte karşılaşmışlar, çok sayıda kayıp vermişlerdi.

"Hun Devleti'nin en karanlık noktasına yerleşecek ve topraklarınıza adım atan herkesi öldüreceksiniz," dedi Assad. "Size savaşçılarım, kuşlarla haberler göndereceğim. Emrettiğim zamanlar dışında asla Oğuz Kağan'ın obasına saldırmayacaksınız fakat ormanlık alandaki tüm avları tüketecek ve tüccarların kervanlarına saldıracaksınız. Hun halkının ihtiyaç duyduğu şeyleri kesin ki, iç karışıklık çıksın. Anladın mı?"

"Çok iyi anlıyorum efendim. Emirlerinizi eksiksiz yerine getireceğiz. Size aralıksız haberler göndereceğiz, Oğuz Kağan'ı devamlı izleyeceğiz."

Hançer Dişli dışarı çıktıktan sonra Kara Karga'ya, yola çıkmak için Kara Cübbeliler'i hazırlamasını emretti. Assad, Mançu'ya dönüp, konuşmaya devam etti.

"Alplerini, birer Erbörü olmaları için ikna etmelisin. İki bin Erbörü, Karanlık Ülke topraklarına girdiğimizde, İtbaraklar'a büyük bir gözdağı vermemizde yardımcı olacaktır. İtbaraklar'ın bizim emrimize girmesi için savaşçıların istedikleri anda dönüşebiliyor olması, senin onların atası olduğunun da kanıtı olacaktır. Kitana, bizi asla kabul etmeyecektir fakat Çaplan'ın yardımıyla onun da işini bitireceğiz."

Mançu, dudaklarında beliren hafif bir tebessümle, "Onlar Ağan'ı gördükten sonra o güce kavuşmak için zaten can atıyorlar efendim. Sizin emrinizden başka gi-

debileceği hiçbir yeri olmayan savaşçılarım, bunu büyük bir zevkle kabul edeceklerdir," dedi.

"O zaman bir an önce git ve onları dönüştür," dedi Assad. "Yarın güneş batımıyla yola çıkacağız."

Mançu da salondan çıktıktan sonra Assad, Nayman'ın yanına geldi. Ayağa kalkan Moğol komutanı, "Emirlerinizi bekliyorum efendim," dedi.

"Yola çıktıktan sonra obana gideceğiz," dedi Assad. "Emrine girmek için hazırda bekleyen üç bin Moğol savaşçısını ve ailelerini de yanımıza alıp, yola koyulacağız. Birliğindeki Kan Emen'e dönüşmüş adamların, sahip oldukları gücü halkına anlatacaklar ve bize katılmaları için yardımcı olacaklar."

Nayman da salondan çıktıktan sonra Assad, köşede duran büyük, yuvarlak tahta masanın üzerine oyulmuş diyarm haritasına kahkahalar atarak bakı. Belinden çıkardığı yılanbaşlı hançerle avucunu kesti ve acunun kabartmasının üzerine akıtmaya başladı, içindeki, kan dökmek için bekleyen şeytanın acımasızlığı, panldayan gözlerinde görülebiliyordu. Derinlerden gelen nefret dolu kelimeler, dudaklarından dökölüverdi. "Irmaklarınız kızıla çalacak. Rüzgârlarınız ölüm kokacak. Çok güvendiğiniz, kahramanlık şarkılan yazdığınız savaşçılarınız, fırtına kadar hızlı, üstün türlerin karşısmda kum taneleri gibi dağılıp yok olacaklar. Yavaş yavaş çadırlarınızın içine bile sızacak olan kargaşanın tam orta yerinde, kellelerinizi almak için hazırda bekleyeceğiz!" dedi ve hançeri, masanın tam ortasına sert bir hamleyle vurdu.

Mançu, birer Erbörü olmak için can atan alplerinin hepsini dönüştürüyordu. Nayman Noyan ise, Mançu'nun iki bin kişiden oluşacak Erbörü ordusunu düşündükçe, karşısında, sadece kendi ulusunun durabileceği bir ölüm rüzgârı olduklarını düşünüyordu. Mançu, yerde acı içinde kıvranan savaşçıların arasından Nayman'a doğru geldi.

"Gelecek bizim olacak dostum," dedi Mançu. "Dağlar adımızla yankılanıp, ırmaklar düşmanlarımızın kanıyla çağlayacak!"

Nayman gülümsedi ve ellerini arkasına bağlayıp, yavaş adımlarla yürümeye başladı. Mançu da dostunun yanında yürüyordu.

Nayman, "Yarın günbatımında yola çıkacağız fakat bu bizim en tepeye oturacağımız günün başlangıcı olmayı da bilir. Unutma, İtbaraklar'm topraklarına gireceğiz ve adamların henüz güçlerini bile tam keşfedemeden dönüşüp, Kitana'nın ordularına meydan okuyacaklar. Kitana'nın insanlardan oluşan ölümlü birliklerinin bir önemi yok. Kaç kişi olurlarsa olsunlar, üç bin kişilik bir Moğol birliğine karşı asla galip gelemeyiz. Diyelim ki bunların hepsini hallettik, ya Kitana? Çaplan, Assad'ın söylediği kadar iyi bir büyücü mü? Assad, kolayca asılları durdurabilecek güçte. Kara Cübbeliler de oldukça güçlüler ama Karanlık Ülke'nin kraliçesi, hiçbirimizin karşı koyamayacağı bir büyüyle saldırırsa, geleceğimiz başlamadan biter."

"Doğru dersin fakat Assad'ın bunların hepsini dü-

şündüğüne eminim. Bu kadar güçlü bir ordu karşısında Kitana muhakkak anlaşma yapacaktır. Her şeye rağmen, şansımızın da yaver gitmesi gerekiyor."

İki ulusun ataları, yola çıkmadan önceki son sohbetlerini yaptılar. Ertesi sabah, Kuyular Kalesi'nde oldukça hummalı devam eden bir hazırlık vardı. Hançer Dişliler, Hun topraklarına doğru yola çıkmışlardı.

Gün batımında Assad, Çaplan, Mançu, Nayman, iki bin kişilik Erbörü birliği, Moğol Kan Emenler ve bin beş yüz Kara Cübbeli yola çıktılar. Günler boyu süren yolculuktan sonra ilk olarak Nayman'ın obasına vardılar. Mançu'nun birliğinin de ailelerinin yaşadığı topraklarda, Moğol komutan kendini izleyecek üç bin Moğol savaşçıyı ve ailelerini alarak Karanlık Ülke'ye doğru yola çıktılar. Nayman, kendini desteklemeyen diğer kabilelere tehdit dolu mesajlarını göndermeyi de ihmal etmedi.

Gecenin karanlığında ilerleyen Kuyular Kalesi'nin ordusunu fark eden başka bir ulus vardı. Karanlık Ülke'ye yakın bir noktada yaşayan ve kendilerine Ağaç Erleri diyen bu kabilenin gözcüleri, ağaç tepelerinden fark edilmeden Assad'ı izliyorlardı.

Ağaç Erleri, gece kadar kara uzun elbiseler giyen, çok iyi pusat kullanan ve ağaç tepelerinde yaşayan bir halktı. Lanetin kol gezdiği topraklarda kendilerini yüksek ağaç tepelerinde rahatlıkla koruyabiliyorlardı. Kadınları da erkekleri gibi savaşçı ve iyi avcılardı. Dalların üzerinde yerde yürür gibi rahatlıkla hareket edip,

koşabiliyorlardı. Sık tabiatın içinde sessizce gezinip, düşmanlarını kolaylıkla alt edebiliyorlardı.

Ağaç Erleri'nin gözcülerinin takibinde Karanlık Ülke'nin topraklarına giren Assad ve ardmdakiler oldukça heyecanlıydılar. İtbarak gözcüleri, oldukça büyük bir ordunun kendilerine yaklaştığını kraliçelerine bildirdiler. Kitana, taht salonunda aldığı bu haberle kadehini öfkeyle duvara fırlattı. "Bize karşı kim ordu gönderebilir? Gelenler kim, Hunlar mı?" dedi.

"Hayır kraliçem, sancak taşıyorlar," dedi Tyr. "Moğol ve Hun savaşçılarımnkine benzeyen zırhlar giymiş binler ve kara cübbelere bürünmüş bir birlik var. Kadın ve çocuklardan oluşan büyük bir kalabalık da arkalarından geliyor. Ne yapmamızı emredersiniz kraliçem?"

"Kadın ve çocuklar varsa, savaş için gelmedikleri belli ama tüm İtbaraklar'ın surların önünde hazır olmalarını söyle. Ölümlüler ordusu ise pusatlarını kuşanıp, sizin önünüzde kalabalık bir hat oluştursunlar."

Tyr, hızla salondan dışarı çıktı. Kitana, yere kadar uzanan beyaz, kolları altın işlemelerle bezenmiş cübbesini giydi. Üzerinde, bir yıldız kadar parlak açık sarı elbisesi vardı. Güneş Taşı ve esasını yanma alıp, koşar adımlarla dışarı çıktı.

İtbaraklar ve insan ordusu, kraliçeleri gelmeden çok önce savunma hatlarını oluşturmuşlardı. Kitana, savaşçılarının arasından geçip, en öne çıktı. Kendinden emin bir şekilde surlarına doğru ilerleyen kalabalığa bakıyordu.

Assad, Kitana'nın ordularına yaklaştıkları anda elini havaya kaldırdı ve ardmdakileri durdurdu. Kitana, Tyr ve Zankona ile beraber, iki tarafın arasındaki boşluğın tam ortasına doğru ilerledi. Karşı tarafın liderinin kim olduğunu merak ediyordu. İki canavarıyla meydanın tam ortasında durdu. Assad, Kitana'nın kendilerini beklediğini görünce, "Hadi dostlarım, hakkımız olan tahtı almaya gidelim." dedi. Nayman ve Mançu ile yürümeye başladılar. Kitana, gelenlerin kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yüzlerini tanımıyordu.

Assad, Kitana'ya on adım kala durdu. Mançu ve Nayman, kraliçenin yanında dikilen İtbaraklar'a bakıyorlardı.

Kitana, "Kimsin? Topraklarıma girdiysen ya ölmek ya da biat etmek için gelmişsin demektir," dedi.

Assad gülümseyerek, küçümser gözlerle Kitana'nın arkasındaki orduya baktı. "Ben Assad, yeryüzüne ayak basmış olan ilk Gölge İblisi ve arkadaki şehrin gerçek sahibiyim. Nayman, Kan Emenler'in, Mançu ise Loras'ın kanını damarlarında taşıyan, Erbörü ve İtbaraklar'm atasıdır. Ordum iki bin Erbörü, bin beş yüz Kara Cübbeli ve üç bin Moğol'dan oluşmakta. Yani anlayacağın, bir aptallık edip saldırmaya kalkarsanız, kazanma şansınız oldukça düşük." dedi.

Tyr ve Zankona, Loras'm adını duyduklarında birbirlerine baktılar. Arkalardan İtbaraklar'm hırıltılı konuşmaları geliyordu. Kitana öfkelenmeye başlamıştı.

"Acunda gezen sadece beş Erbörü vardır. Onlar da

benim emrimdeler. Kan Emenler'in asılları ise Azazel'in komutanlarıdır."

"Doğru dersin, bu topraklarda gezen ilk Erbörüler sana bağlıydılar ama hepsi öldü. Üçünü ben, ikisini ise Hunlar öldürdü. Ayrıca, Azazel'in komutanlarının da canlarına kıyan ve hepsinin gücünü Nayman'a aktaran da benim."

Kitana, adamlarının hepsinin öldüğünü ilk kez duyuyordu. Dmitry ve sürüsü, halen diyarda Ağan'ı arıyorlardı. Bu sırada, Assad'm orduları arasından gece karası zırhı ve kan kırmızısı peleriniyle çıkan Çaplan görüldü. Uzun, gümüşten, ucunda ejderha başı olan, ateş işlemeli asasıyla yaklaşmaya başladı. Kitana, onun öldüğünü sanıyordu.

"Kara Karga sen... nasıl olur? Rahiplerin senin keleni uçurduğunu gözlerimle gördüm!"

"O sadece bir yansımaydı Kitana. Sen hep böyleydin. Beceriksiz ve en küçük göz aldatmacalarını bile büyük bir büyü zanneden bir aptaldın!"

Kitana, hiddetle asasını yere vurduğunda İtbaraklar saldırı pozisyonu aldılar. Çaplan'm gümüş asasının ucundaki ejderhanın gözleri kırmızı renkte parlamaya başladığında ayı kapatacak kadar çok sayıda vahşi kuş, gökyüzünde cıgıllıklar atarak uçmaya başladılar. "Durun! Buna hiç gerek yok." dedi Assad ve kafasını arkaya çevirip, ordudan on alpi çağırdı. Tyr ve Kranyus'a bakıp, "Hangi tarafta olduğunuzu seçmelisiniz. Atanızın mı yoksa ulusunuza ihanet edenlerin kanını taşıyan

Kitana'nın mı yanında olacaksınız? Erbörüler, gösterin kendinizi!"

On alp kuyaglarını çıkarıp, pusatlarını yere attılar ve dönüşmeye başladılar. Hepsi İtbaraklar kadar büyük, kara ve güçlü birer canavara dönüştüler. Assad, ellerini iki yana açıp, "İtbaraklar, onlar sizinle aynı soydan. Şimdi bir ulus olup yükselmeyi mi seçiyorsunuz? Yoksa bir köle olup, Urum topraklarında ölen kardeşleriniz ve ordunuz gibi bu büyücünün emrinde, Oğuz Kağan'm sizi katledeceği günün gelmesini mi beklemek istiyorsunuz?" dedi. Tyr, Mançu'nun gözlerine baktı. Kor gibi parlayan bakışlarında, o büyük gücü gördü. Bu kadar adamı, atalarından başka kimse Erbörü'ye dönüştüremezdi.

"İtbaraklar, komutanınız olarak Assad'm tarafına geçmenizi emrediyorum!" dedi Tyr. "Dokuz Kız Kardeş, dönüşümlerimiz tamamlanmadan atamızı öldürdüler. Bizleri köleleri haline getirdiler. Gelecek, bu adamın pençelerindeki kudrette durmaktadır!"

Tyr'm sözünden sonra kara surların önündeki İtbaraklar, Assad'm saflarına doğru harekete geçtiler. Kranyus ve Tyr, Mançu'nun önüne gidip, diz çöktüler.

"Bundan sonra, ben ve liderliğini yaptığım İtbarak ulusu emrinizdedir efendi Mançu!" dedi Tyr.

Surların önündeki insanlardan oluşan Karanlık Ülke'nin ordusu ne yapacağına karar veremiyordu. Teker teker koca duvarın önünden ayrılmaya başladılar. Kitana, olanları şaşkınlıkla izliyordu. Öfkeyle asasını yere

vurup, "Hepinizi yakıp kavuracağım hainler!" dediği anda Assad, bir anda Kitana'ya doğru fırladı. Tüm bedeni katran karası bir renk almıştı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki Kitana, Çaplan'a dikkat kesilmişken onu fark edemedi bile.

Assad, Kitana'nın elindeki asayı yere düşürdü ve onu boğazından tutup havaya kaldırdı. Son çare olarak cebindeki Güneş Taşını eline alan Kitana, bir anda Assad'm vücuduna alevler saldı. Assad kahkaha atarak, "Ben zaten ateşin içinden geliyorum. Beni, taşın alevleriyle mi öldüreceksin?" dedi ve Kitana'nın boynunu kırdı. Büyücünün cansız bedeni yere düştüğünde herkes şaşkın gözlerle, eski kraliçelerinin cesedine bakıyordu. Assad, kılıcım kınından çekip, ani bir hareketle Kitana'nın kellesini uçurdu. Etrafında, kendini izleyen binlerce savaşıya yüksek sesle, "Ben Assad! Gölge İblisi ve Karanlık Ükle'nin yeni efendisiyim. Bana biat eden, acunu ele geçirmemde saflarımda yer alan ödüllendirilecektir. İhanet etmek gibi bir hataya düşen ve toprakları terk etmek isteyenler yok edilecektir. Bundan sonra İtbaraklar, Erbörüler, Kan Emenler, Kara Cübbeliler ve diyarm dört bir yanından gelen halklar iç içe yaşayacaklar, emrim altında bir olacaklardır!" dedi.

Assad, önünde koca bir koridor oluşturan binlerin arasından karanlığın şehrine doğru yürümeye başladı. Surların önüne geldiğinde, İtbaraklar tüm kapıları ardına kadar açıp, önünde diz çöktüler. Balığın sokaklarını adımladığı sırada gözüne Kitana'nın heykeli takıldı.

Assad, ilk iş olarak Kitana'mın koca heykelini İtbaraklar'a yıktırdı ve Karanlık Ülke'nin sancağını, siyah kumaş üzerine kızıl yılan işlemesi olan bayrağıyla değiştirdi.

Günler birbirini kovaladı ve Assad, tam olarak ne yapacağına karar verdi. Mançu ve Nayman'ı taht salonuna çağırttı. Karşısında dikilen iki güçlü savaşçıya yeni planlarını anlattı.

"Nayman, dönüştüreceğin yüz adam, söylediğim şehirlere, aralıklı saldırılarda bulunacaklar. Emir almadan asla insan içine karışmayacaklar. Başlarında olacaksın ve kalabalıkları kargaşaya sürükleyecek korku efsanelerinin yayılmasını sağlayacaksın. Mançu, ilk olarak kendine bir eş seçmelisin. Senin gibi uzun bir ömrü olacak Eşbörüler'in atasının kim olacağına karar vermelisin. Tek hakkın var. Bunu yaptığında senin ve onun soyundan olanlar, kendi uluslarını devam ettirebilecek, yeni nesiller doğabilecekler. Bunu hemen halletmelisin. Sonrasında adamlarını alıp, bozkıra geri döneceksin ve Olcaytu'nun güvenini kazanacaksın. Sana haber gönderdiğimde onların akıllarına girip, ayaklanma çıkarttıracaksın. Hunlar bir kurt sürüsü gibi çok güçlü ve birbirlerine bağlılar. Onları bölersek, bir daha toparlanamazlar."

İki savaşçı da son emirlerini aldıktan sonra salondan ayrıldılar. Bu sırada tüm diyarda Ağan'ı arayan fakat bulamayan Dmitry, sürüsüyle beraber kara surların önünde bekliyordu. Mançu, Assad'm yanından ayrıl-

diktan sonra en yakın adamı Tyr ile dışarı çıktı.

Dmitry'nin, Kitana'nın öldüğünden haberi yoktu. Mançu ve Tyr karşısına çıktığından anlamsız gözlerle tanımadığı adama ve Tyr'a baktı. Kitana'nın heykeli yıkılmış, tanımadığı binlerce insan şehirde dolaşıyordu.

"Bu adam da kim Tyr? Kraliçe nerede?" diye sordu Dmitry.

"O, Efendi Mançu! Bizim ve Erbörüler'in atası. Artık Efendi Assad'm emrindeyiz. Atamıza ihanet eden Dokuz Kız Kardeş'in soyundan gelen Kitana öldü. Diz çök ve ona biat et Dmitry!"

Dmitry'nin arkasındaki sürüde bulunanlar önce birbirlerine baktılar, sonra da diz çöktüler. Çevrelerinde toplanan İtbaraklar, tehditkâr hırlamalarla Dmitry'i süzüyorlardı. Mançu, kan kırmızısına dönen gözlerini, karşısında diz çökmeyen iri canavara dikti.

"Ya biat edersin ya da geberirsin! Efendin olarak sana diz çökmeni emrediyorum! Hemen!"

Dmitry, geriye doğru çekildi ve kükremeye başladı. Bu bir meydan okumaydı. Mançu, Tyr'a bakıp, "Dmitry şenindir, istediğini yapabilirsin." dedi.

Tyr, Dmitry'nin karşısına çıktığında herkes, sürekli birbiriyle çatışan bu iki canavardan hangisinin kazanaacağını merak ediyordu. Tyr en güçlü olandı fakat ona karşı böyle bir şeye kalkışacak tek yaratık da Dmitry'di.

İki canavar, tüm güçleriyle birbirlerine saldırdılar. Art arda kılıç kadar keskin pençelerini savurarak savaşıyorlardı. Bu sırada Mançu, İtbaraklar'dan birine Simon,

Kranyus ve Zankona'yı da getirmelerini emretti. Tyr çok güçlüydü ve diğerlerinden daha iriydi. Bir süre sonra Dmitry, Tyr'm kudreti karşısında dayanamadı ve aldığı ağır darbelerle kanlar içinde yere düştü. Tyr, Mançu'nun gözlerine baktı. Efendisinden aldığı "Öldür!" işaretiyle Dmitry'in kellesini kopardı ve yok etti.

Karşılaşmayı kazanan Tyr, tüm ulusuna meydan okurcasına, kudretini göstermek için tüm gücüyle kükrete başladı. Bu sırada, Mançu'nun emriyle gelen Zankona, Simon ve Kranyus, efendilerinin önünde diz çöktüler.

"Aramızda hâlâ, Kitana'ya karşı içinde sadakat barındıranlar varmış," dedi Mançu. "Uluslarına yapılan hainliği bir türlü anlamayanların aramızda yeri yoktur. Aramızda olmayacakların da nefes almalarına gerek yoktur." dedi ve dönüşmeye başladı. Mançu, İtbaraklar'm iki katı büyüklüğünde, devasa bir canavara dönüştü. Simon ve Kranyus'a attığı pençelerle iki yaratığı da yere devirdi. Zankona'yı tutup havaya kaldırdı ve pençesini göğsüne sokup kalbini söktü. Yerden kalkmaya çalışan Simon ve Kranyus'a tekrar dönen Mançu, ikisinin de kellesini uçurdu.

Bu, tüm ulusuna, asla merhametinin olmadığını ve ihaneti asla affetmeyeceğinin göstergesiydi. Tüm İtbaraklar önünde eğilip, gücünü kabul ettiklerini bir kere daha gösterdiler. Kitana'nın yönetiminden sonra ortalığı karıştırabilecek tek canavar bile kalmamıştı. Tyr, durumdan oldukça memnundu.

Assad'm emriyle Karanlık Ülke, sinsi planlarıyla bir hastalık gibi yeryüzüne yayılmaya başladı. Eskisinden daha güçlü ve ne yaptığını bilen efendileriyle, ulusları böldükten sonra tek seferde acunun dört bir yanında katliamlar yapacaklardı.

Günler geceleri, haftalar ayları kovalarken Oğuz Kağan'm Akay Hatun'dan üç oğlu dünyaya geldi. İsimleri, kamların duaları eşliğinde babaları tarafından Gök, Dağ ve Deniz koyuldu. Kağan'm yeni doğan oğulları için günlerce kutlamalar yapıldı. Diyarın dört bir yanındaki beyler, Oğuz'a hediyeler getirip, Yış'daki sevince ortak oldular.

Oğuz Ata, kendi töresinin her karış toprağında bilinmesini ve uygulanmasını istiyordu. İlk başta topraklarında kalan Kara Han tarafından barındırılmış olan şamanlar sürgün edildi.

Oğuz, bundan sonra topraklarında kamların, bak-sıların ve ozanların barındırılmasını istiyordu. Bilge kamları en yakınında tutuyor ve hükmündeki her karış toprağa alplerini gönderip, tek tanrı inancını kabul etmeyen obaları cezalandırıyordu.

Oğuz, orduya da yeni bir düzen getirdi. Onluk, Yüz-lük ve Binlik sistemi getirerek ilk düzenli Hun ordusunu oluşturdu. Alplerini yeni savaş taktikleriyle eğitti ve Kartal Savaşçılarına büyük önem verdi. Cenksiz geçen

yıllarda Çin üzerine akınlar yapan Kartal Savaşçıları çok iyi gizlenip, az sayıda savaşçıyla büyük saldırılar yaparak Tang'ın huzurunu bozuyor ve Hunlar'a karşı ani bir saldırı hazırlığı yapmalarının önüne geçiyorlardı. Çin Tangı, Kartal Savaşçılarından o kadar bıkmıştı ki, kellelerine ödül bile koydurmuştu.

Oğuz Ata, her geçen gün diyara kendi töresini benimsetip, putperestlerle savaşırken, Nayman ise adamlarıyla birlikte Avrupa topraklarında katliamlara başlamıştı. Acımasız doksan Kan Emen'i ile birlikte Venedik yakınlarında, ormanlık alanda bekleyen Nayman, yeni planını adamlarına anlatmaya başladı.

"Beşiniz, her gece Venedik'te insanların yüreklerine korku salacak katliamlar yapacaksınız. Ceset sayısını az tutun fakat ölüm şekilleri, gören her gözü dehşete düşürsün. Kesinlikle muhafızlarla mücadeleye girmeyin ve gözlerden uzak yaşayın. Ben diğerleriyle birlikte yoluma devam edeceğim. Göreviniz bittiğinde, size haber göndereceğim. Venedik, kalabalık ve zengin tüccarlarla dolu bir yerdir. Bu geceden itibaren, Venedik'in sularına bir miktar kan damlatabilirsiniz. Hadi gidin!"

Nayman ve seksen beş adamı Vendik'ten uzaklaşırken beş Kan Emen, şehrin sokaklarında dolaşmaya başladılar. İnsanların neler yaptığını ve en çok nerelerde yoğun olarak yaşadıklarını anlamaya çalışıyorlardı. Kendilerine gözlerden ırak, gündüzleri rahatlıkla güneş ışığundan korunabilecekleri bir ev bulmalıydılar.

Vampirler, ilk geceyi şehri keşfetmekle geçirdikten

sonra buldukları, şehrin dışına yakın harabe bir eve gittiler. Bu ev oldukça geniş ve kimsenin uğramadığı bir noktadaydı. Tüm günü yeni yerlerinde dinlenerek geçirdikten sonra gün batımıyla birlikte sokaklara dağıldılar. Gözlerine kestirdikleri insanları takip edip, gözlerden ırak bir noktada vahşice öldürüyorlardı. Gün ışımadan önce de, hızlarını kullanarak cesetleri sokak direklerine, at arabalarının arkalarına, dükkan önlerine bırakıyorlardı.

Birkaç gün boyunca bu tür katliamlara şahit olan Venedik halkı yeterince korkmaya başlamıştı. Ravnos, Ventrue ve Lamia'ya evini açan, Azazel'e hizmet eden birliğin üyesi olan büyücü Candi, durumdan şüphelenmeye başlamıştı. Dostlarının öldüğünden haberi yoktu.

Bu tür katliamları vampirlerin yapabileceğini biliyordu. Evinde, birlikten olan dostlarını çağırdı ve hemen bir toplantı yaptılar. Şehirlerinde Kan Emenler vardı ve bunlar Ravnos'un adamları değillerdi. Candi, onları evine çekmenin bir yolunu bulmaları gerektiğini söyledi.

Birliktekiler, şehrin önde gelen tüccarlarından oluşuyordu. Kan Emenler'in insanların yoğun olduğu noktalara geleceklerini biliyorlardı. Bu yüzden Candi'nin evinde bir ziyafet düzenlemeye, şehirdeki tüm dostlarını da davet etmeye karar verdiler.

İki gün sonra Candi'nin evinde yapılacak olan ziyafetten şehrin neredeyse tamamının haberi vardı. Tabi Kan Emenler'de bu durumdan haberdardılar. Kalabalık

bir davetli gurubunun katıldığı yemek, gün batımıyla başladı. Beş Kan Emen, Candi'nin evinin yakınlarında dolaşıyorlardı fakat Candi'nin bir büyücü olduğunu bilmedikleri için tılsımlı topraklara adım attıklarının farkında bile değillerdi.

Candi, kalabalıktan sıyrılıp, evinin bahçesine çıktı. Karanlığı kısa bir süre süzdükten sonra bahçe kapısını açtı ve ağaçlık alana doğru yürümeye başladı. Kan Emenler, kendi ayağıyla gelen kurbanı sessizce takip ediyorlardı. Candi, aralarından birinin kendisine doğru yaklaştığını hissettiği anda avucundaki ateş kırmızısı taşı kavradı ve Kan Emen'e doğru tuttu. Üzerine zıplar-ken havada alev alan vampir, acı çığlıklar arasında küle döndü.

Pusuya düştüklerini fark eden diğer dört vampir, kaçmak için harekete geçtikleri anda birliğin avcıları tarafından etrafları çevrildi. Candi, aralarından birini kendine hedef seçti ve belindeki büyülü bıçağı Kan Emen'e fırlattı. Sırtından vurulan iblis, çimlerin üzerine serili-verdi.

Bıçak, Candi'nin yaptığı büyülü sulardan birine batırılmıştı ve doğaüstü her canlıyı bayıltarak etkisiz hale getirebiliyordu. Pusat bedenden çıkana kadar hareket-siz kalmasını sağlıyordu. Avcılar, geriye kalan üçünün peşine düştüler fakat yakalayamadılar. Geniş arazide kaçabilecekleri çok fazla yön vardı. Candi, yakaladıkları Kan Emen'i kimseye fark ettirmeden evinin altındaki mahzene götürmelerini söyledi.

Nayman'm adamları Venedik topraklarında başarısız bir saldırı yaptığı sırada Mançu ise Karanlık Ülke için maden çıkaran ve işleyen kölelerin arasında geziyordu. Demircilerin ve altın ustalarının olduğu yere girdiğinde koca alanda bir pırlanta gibi gözüne çarpan Ahuva isimli kadın köleyi gördü. İtbaraklar'm Altay obalarına yaptığı saldırılar sonucu buraya getirilmiş bir hizmetkârdı. Mançu, adamlarına kadını odasına getirmelerini emretti.

Mançu, kölelerin arasında bir süre daha gezdikten sonra ormanlık alandan gelen İtbarak sürüsünden diyardaki son haberleri aldıktan sonra odasına gitti. Kapıyı açtığında, ipek gibi gece karası uzun saçları, zeytin gibi küçük gözleri ve bir fındık kadar küçük burnuyla güzeller güzeli Ahuva'yı karşısında buldu. Orta boylarda, atletik yapılı bir kadındı. Üzerindeki kirli beyaz elbise bile pürüzsüz teninde ay kadar parlak duruyor gibiydi. Ürkmüş bir ceylan gibi Mançu'ya bakan kadına Erbörüler'in efendisi eliyle bir sandalye göstererek oturmasını söyledi.

Kadının karşısına bir tahta sandalye koyup oturan Mançu, "Adın ne? Ailen var mı?" dedi. Ahuva, Mançu'nun nasıl bir yaratık olduğunu biliyordu. Dmitry ve diğerlerini herkesin önünde katlederken, o da uzaktan bu vahşeti izleyenler arasındaydı. Titrek bir sesle, "Adım Ahuva. Obam İtbaraklar tarafından katledildi. Geriye kalan birkaç akrabamsa Kitana'nım hışmına uğradı." dedi.

Mançu, kadınla bir süre sohbet ettikten sonra asıl isteğini söyledi.

"Obanı katleden ulusum, Kitana'nın emrindeydi. Şimdi ise tamamen bana bağlılar. Soyumun devam etmesi için bir Eşbörü seçmem gerekiyor. Seni ilk gördüğüm anda bunun sen olacağına karar verdim Ahuva. Bu, Kan Emenler'inki gibi bir lanet değil, aksine büyük bir armağandır. Türümden olan her kadının atası olacak ve benimle birlikte en güçlü olacaksın. Bir kraliçe olmak istemez misin?"

Mançu ve Ahuva uzun süre konuştular. Bir köle olarak taşların arasında yok olmak istemeyen Ahuva, Mançu'nun teklifini kabul etti. Tamamen korumasız ve kimsesizdi. Mançu, Assad'a Eşbörüler'in ilki olacak kadını bulduğunu söyledi ve iki gün sonra tüm Karanlık Ülke'nin huzurunda sonsuza kadar birlikteliklerini ilan ettiler. Ahuva, Mançu tarafından ilk gece dönüştürüldü ve günün ilk ışıklarıyla yeni hayatına gözlerim açtı.

Ahuva artık bir kraliçeydi ve türünü oluşturmak için Eşbörü olabilecek kadınları seçerek dönüştürmeye başladı. Bu sırada, Venedik'de yakalanan Kan Emen, Azazel'e hizmet eden birlik tarafından sorgulanmış ve tüm asılların öldürüldüğü öğrenilmişti. Candi bu durumu hazmedemiyor, bir türlü kabullenmek istemiyordu. Vampir üzerinde her türlü işkenceyi denemişti fakat adamın cevapları hiç değişmemişti.

Candi ve dostları, Azazel'in komutanlarını öldürenleri yok etmek için bir birlik oluşturmaya karar verdiler.

Bunun için zamana ihtiyaçları vardı fakat intikamlarını almak için en iyi savaşçılardan kurulu bir avcı gurubu oluşturmalıydılar.

16 Yıl Sonra...

Yıllar birbirini kovalamış, Oğuz Kağan'm devlet ve ordu sistemi oturmıştu. Tüm topraklarına Oğuz Töresi'ni belleten güçlü kağan, büyüyüp, her biri pusat kullanmada oldukça ustaladışmış oğullarıyla bizzat ilgilenmişti. Turşkan, Çin birlikleri üzerine defalarca akınlar yapmış deneyimli bir savaşçı olmuştu. Kıpçak, sarı uzun saçları, gök gibi mavi gözleri, cenk alanındaki yırtıcı bir hayvan gibi acımasız ve hızlı oluşu nedeniyle akır Börü olarak namlanmıştı.

Kağan'm altı küçük oğlu ise büyümüş ve genç birer savaşçı olmuşlardı. Assad'm gönderdiğı Hançer Dişliler, Oğuz Kağan'm topraklarında yıllardır gizlice yaşamayı başarabilmişlerdi. Hun ahalisi, neredeyse tükenmiş olan hayvan sayısı nedeniyle, uzaklara ava gitmek zorunda kalmışlardı. Bu yamyam cüceler hakkında, Oğuz'un kulağına birkaç haber gelmiş olsa da, huzurlu gidişati bozmamak adına fazla dillendirmeden, için aslını araştırmaları için bir birlik göndermişti.

Geçen yıllar içerisinde Ay Hatun hastalanmış ve umağı varmıştı. Karanlık Ülke'nin topraklarında canını kurtaran Kurtga Bey ise anasından birkaç yıl sonra gözlerini hayata yummuştu. Anasının ve ihtiyaç, bilge

dostunun yokluğunu uzun bir süre yüreğinde taşıyan Oğuz, onlar için her gece Gök Tanrı'ya dua etmişti.

Karanlık Ülke'de ise Mançu'nun Ahuva'dan iki oğlu ve bir kızı olmuştu. Anne ve babası gibi birer ata olacak çocuklarından erkek olanlara Aykan ve Tamay, kıza ise Ayıntap isimlerini vermişlerdi.

Assad'm emriyle diyara geri dönüp Tunguzlar'm arasına sızan Mançu, hem Kırgızlar'ı hem de Tunguzlar'ı hareketlendirmeye başlamıştı. Kırgızlar, çevredeki bazı beyliklere saldırmaya başlamıştı ve Oğuz'un adı altında birleşen beyler arasında dağlımlar yaşanmaya başlamıştı.

Durum bu haldeyken Tunguzlar, bunu kendileri için bir fırsat olarak görüyordu. Tunguz Ham'nın akima giren Mançu, Oğuz'dan asla yapamayacağı şeyleri istemesi için akıllar sunuyor, diyarın en güçlü birliklerinden birinin zihnine bir zehir gibi giriyordu.

Tunguzlar'm Han'ı Olcaytu, otağında oturduğu sırada Mançu içeriye girdi. Selamını verdikten sonra yanı başına oturdu. Olcaytu, gözlerini, bilemekle meşgul olduğu kılıcından kaldırmadan, "Bana yeni haberler mi getirdin Mançu?" dedi. Ata Erbörü, Olcaytu'nun akımın karışık olduğunun farkındaydı.

"Yeni haberlerim yok beyim fakat savaşçıları huzursuz eden bir durum var."

Olcaytu, meraklı gözlerle Mançu'ya baktı. Acuna sahip olmak isteyen fakat bir türlü harekete geçmeyen bir handı. Dağınık kabileleri ve obaları, büyük bir zafer

kazanmadan emrine sokamayacağım ve tek çatı altında toplayamayacağını biliyordu.

"Savaşçılarım neden huzursuzlardır?"

"Oğuz ve ordusu yüzünden beyim. Tüm Türk beylerini çatısı altında birleştirdi ve gün geçtikçe daha da güçleniyorlar. Yanı başımızda gittikçe kuvvetlenen bir kurt sürüsü varken neden hiçbir şey yapmadan beklediklerini sorgularlar. Bozkırm en iyi savaşçılar olarak kimsenin önünde başlarını eğmek istemezler."

Olcaytu öfkelenmiş bir halde, "Ben savaşçılarımın başını kimsenin önünde eğdirmedim, eğdirmem de! Bu saçma düşünceleri ordumda kim yayar Mançu?" dedi. Mançu, Olcaytu'nun öfkesini kullanmanın zamanının geldiğini anlıyordu.

"Beyim, bunları kimse uydurmamaktadır. Türk Beyleri arasında çıkan küçük karışıklıklar ve dibimizdeki topraklarda bozulan düzen, onları huzursuz etmekte. Ayrıca sizin emrinizde acuna sahip olabilmek için canlarını ortaya koymaya hazırlar. Hepsinin kılıç ve ok kullanmada diyarın en iyilerinden olduklarını bilirsiniz. Kalabalığımız ve gelecekteki zaferler için inançlıyız. Neden bu topraklarda sıkışıp kalalım ki? Siz korkusuz bir savaşçı ve büyük bir hansınız beyim. Ağzınızdan çıkacak tek bir emirle otağınızın önünde binler, pusatlarını çekmiş bir halde can vermek için hazırda bekler."

Olcaytu, Mançu'nun sözlerinden sonra bilediği kılıcına baktı. Parlak çelikten yansıyan gözlerini izledi. Olabilir miydi? Tunguzlar'ın cihana hükmetme zamanı

gelmiş miydi? Mançu'ya baktı.

"Kara Han'dan sonra o toprakları terk ettin. Nayan köpeğinin topraklarından geçtin ve bana katıldın. Yıllardır yanmadasın ve Çinli birliklere, bozkırın başıboş uğrularına karşı sayısız zafer kazandın. Yıış'da bir hain olarak anılsan da, senin neden devletinin emrinden çıktığını anladım. Oğuz, orgine oturduğunda yıllardır üzerinde dalgalanan sancağımı bıraktın. Sana göre ihanet eden hep Oğuz'du. Açıkçası, senin yerinde olsam ben ne karar verirdim bilemem ama bana hiç ihanet etmedin. Hatta sayende orduya yeni bir düzen getirdim, çok sayıda savaşçıyı emrime getirdin, biat ettirdin. Senin gibi yıllardır bozkırda savaşan bir cengâverin sözleri benim için çok değerlidir. Oğuz gibi ben de sancağımı en tepeye taşımak, ucu bucağı görünmeyen topraklara hâkim olmak isterim fakat ordusu çok kalabalık. Beyler, tüm alpelerini emrine gönderdiler. Onlarla gireceğimiz bir cenkte, erlerinden kaybettiklerinin yerine diyarın dört bir yanından yenileri gelecektir. Sayı olarak eksilmeyen bir düşmanla karşı karşıya kalacağız."

Mançu, Olcaytu'nun içinde yanan fetih arzusunu harlayabildiği için mutluydu.

"Beyim, ben de ordunuz da sizin emrinizde harekete geçtiğimiz anda karşımızda kimsenin duramayacağına kalpten inanmaktayız. Oğuz'un beyleri kendi aralarında sürtüşmektedirler. Hiçbiri böyle bir savaşa tüm birliklerini göndermez. Bence şimdi tam zamanıdır. Onlara kimin daha büyük ve güçlü olduğunu gösterme-

liyiz. Bizler Dongular değiliz beyim. Başımızda korkak ve başka devletin maşası olmuş bir Han yok. Adını tüm diyarın duyduğu korkusuz bir savaşçı Han var!"

Olcaytu, Mançu'yu süzdükten sonra hiçbir şey demeden ayağa kalktı ve otağından çıktı. Muhafızları, yanı başlarında hiçbir şey söylemeden durup, obayı izleyen beylerine baktılar. Çevredekiler, Olcaytu'nun ne yaptığını merak ediyorlardı. Mançu hemen yanma geldi ve başparmağıyla, katran karası zırhlarıyla uzakta talim yapan savaşçıları gösterdi.

"Onlar birer aslan ve pençeleriyle düşmanın savunmasını parçalamak, dişleriyle önünde eğilmeyen her başı koparmak için can atarlar." dedi.

"Bilirim Mançu," dedi Olcaytu. "Bunu uzun zamandır da düşünürüm. Onların gözlerinde bu inancı görüyorum. Onları zincirlerinden çözmenin zamanı gelmiştir. Komutanlardan birini otağıma gönder Mançu. Yış'a yollayacağım bir mesajım var!"

Mançu gülümseyerek, "Emredersiniz beyim, hemen gönderiyorum." dedi ve uzaklaştı. Günler sonra Mançu'nun haince planlarından habersiz otağında oğulları, aygucisi, Börteçine ve Sungur Bey ile oturan Oğuz Ata'nın huzurlu devam eden Hun yönetimi, alplerinden birinin, Tunguzlar'ın komutanlarından birinin kendisini görmek istediğini söylemesiyle son buldu. Oğuz Ata, savaşçının içeri alınmasını emretti. Kahverengi deri kuyağı, omuzlarında siyah bir ayı postu ve uzun sakalıyla otağa giren Tunguz savaşçısı selam verdi.

"Hoş geldin komutan/' dedi Oğuz Kağan. "Beyinden ne haber getirdin? Seni dinliyorum."

"Hoş bulduk Oğuz Bey, beyim atınızı istemektedir. Topraklarıma geri döndüğümde, kısırağınız yanımda olmazsa ordusunu çekip, üzerinize yürüyecektir."

Otağın içinde bulunan herkes şaşkın gözlerle birbirine bakıyordu. Beylerin arasındaki karışıklığın duyulduğu ortadaydı.

"Atımı alabilirsin," dedi Oğuz Kağan. "Beyine selamlarımı iletisin, çıkabilirsin."

Çadırdakiler, Oğuz Kağan'a hayret dolu gözlerle bakıyorlardı. Atını neden gönderdiğine kimse anlam veremiyordu.

"Birliklerimizin yarısının topraklarımızdaki bu hesaplaşmayı bitirmek için yolda olduklarını bilmektedirler. Bizi gafil avlamak için can atıyorlar. Merak etmeyin, o atı da, topraklarını da alacağım!" dedi Oğuz Ata.

Toyun beyleri, yaşanan bu son olaydan sonra daha da huzursuzlanmaya başladılar. Hun toprakları, beylerin karşılıklı yaptıkları sayısız saldırı haberiyle çalkalanıyordu. Bu olayın üzerinden henüz bir hafta geçmişti, Tunguz komutanı tekrar obanın girişinde görüldü. Oğuz Ata'nın huzuruna tekrar çıktı ve bu sefer eskisinden daha da saygısız bir şekilde, Akay Hatun'u ve Kalgan topraklarını istedi. Oğuz Kağan ve Börteçine göz göze geldiler. Oğuz'un evlatları, Tunguz Savaşçısının kellesini koparmamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Oğuz Kağan yumruklarını sıkıp ayağa kalktı.

"Atımı istediniz verdim. Şimdi kalkmış benden hatunumu ve ulusumun topraklarını istersiniz. Sizler, gücünü toplamak için bekleyen kurdun ölmek üzere olduğunu sanırsınız! Topraklarımda hain diye anılan Mançu köpeğini, beyinizin en yakın adamı yaparak zaten bize en büyük ihaneti işlediniz. Sungur Bey, komutanın adamlarının kellelerini bir çuvala koyun, beyine benden bir armağan olarak götürsün!" dediği anda Tunguz savaşçısı geriye doğru adım atmaya yeltendi ama Gün Han aniden ayağa kalkıp, kılıcını boğazına dayadı.

"Babamın sözleri bitmeden tek adım atarsan, o çuvalda senin de kellen yerini alır!"

Sungur Bey hızla çadırdan dışarı çıktı ve alplere, on Tunguz Savaşçısı'nın kellelerini uçurmalarını emretti. Otağda ise Oğuz Kağan sözlerine devam ediyordu.

"Halkınızın, savaşçılarınızın benimle savaşmak zorunda kalması, haini dibine kadar sokan beyinizin suçudur. Ne yaptığını bilmeyen Olcaytu, yok oluşunuzu ayağınıza kadar çağırılmış oldu. Ona de ki, dağlarınızı kara bulutlar gibi kaplayacak, ovalarınıza fırtına gibi esip, ölüm getirecek bir orduyla geliyorum!"

Diyyarın en iyi savaşçıları diye anılan iki ulus karşı karşıya geleceklerdi. Bu, insanlığın işiteceği en büyük savaşlardan biri olacak, toprak kana doycaktı. Tunguz savaşçısı çadırdan çıkarılıp atma bindirildi ve adamlarının kelleleri bir çuval içinde verildi. Hızla topraklarına doğru yol alan savaşçıyı izleyen Turşkan, Börteçine'ye, "Bu anı o kadar uzun zamandır bekliyordum ki Börteçi-

ne ağam, pusatımı bilemekten bıkmıştım." dedi.

Börteçine, yetiştirdiği yiğit Turşkan'a göğsü kabara-
rak bakıyordu.

"Bizi yenebileceklerini düşünüyorlar. Kalabalık ve
iyi pusat kullanan acımasız savaşçılarına güveniyor-
lar. Tunguzlar'ın, Hun ordusunun kılıçlarının tadına
bakmadıkça rahat durmayacakları belliydi. Kardeşlerine
birliklerini hazırlamalarını söyle. Tankut Bey ve Kartal
Savaşçıları da yakında burada olacaklar. Çin birlikleri-
ne büyük darbeler indirdiler. Hazır Ejderha'nın dişleri-
ni çekmişken, diğerlerinin işini bir an önce bitirmeliyiz.
Bu, ya ebede kadar var oluşumuzun ya da tamamen yok
oluşumuzun ilk adımı olacak."

Hunlar, yüz elli bin savaşçıdan oluşan koca bir or-
duyla Tunguz topraklarına doğru yola koyulmaya ha-
zırdı. Huzursuzlanan ve bu karışıklığın son bulmasını
bekleyen beylerin hepsi, ellerinde ne kadar alp varsa
göndermişlerdi. Oğuz Ata'nın oğulları Ay Han, Gün
Han, Yıldız Han, Gök Han, Deniz Han, Dağ Han, Kıp-
çak Han ve Turşkan Han büyük cenk için hazırlardı.
Tankut Bey, tarkanlar ve Kartal Savaşçıları, Tunguzlara
gereken dersi vermek için can atıyorlardı. Gökkurtlar ve
Sungur Bey, her zamanki gibi en önden saldırmak için
sabırsızlanıyorlardı.

Oğuz Kağan, karşısındaki yüz elli bin çelik bilek-
li alpe baktı. Gökbörü, gece rüyasına girmiş ve ona,
"Acun, pusatının adaletini beklemektedir Oğuz! Kalk,
kalk ki karanlık aydınlığa kavuşsun!" deyip, Tanrı Da-

ğı'na doğru gitmişti. Kulaklarında Gökbörü'nün uluma sesiyle uyanmış, zamanın geldiğine karar vermişti.

Oğuz Ata, "Alplerim, ulusum, aslanlarım, bozkurtlarım! Ayak bastığımız toprak, adımlarımızla sallanacak, ovalar ve dağlar, kılıç seslerimizle yankılanıp, titrecekler! Güneş tuğumuz, Gök otağımızdır. Gök Tanrı yâr ve yardımcımız olsun!" dedi.

Yüz elli bin alp, kılıçlarını kalkanlarına vurmaya başladığında, şimşekler çakıyor gibi gökyüzü inledi. Oğuz Ata'nın ismini bağırarak tekrarladıkça, demire inen çekiç gibi Oğuz'un adı toprağı dövüyordu...

Oğuz Ata'nın üzerlerine geldiğini öğrenen Mançu ise hızla birliğinin yanma gitti. En yakın adamlarına, eğer cenk anında Tunguz birliklerinin düştüğünü fark ederlerse, adamları Karanlık Ülke'ye doğru geri çekmeleri gerektiğini tembihledi. Mançu, Oğuz'un burada kazanacağı bir zaferden sonra asla durmayacağını, yönünü Yüeciler'e ya da Çin'e doğru çevireceğini tahmin edebiliyordu. Assad'm, bu yaşananların hepsinden haberi vardı. Kara Cübbeliler'den birini, Hançer Dişliler'e göndermeye karar verdi. Oğuz ve ordusunun takip edilmesini, ummadıkları anda saldırmalarını emreden bir haber gönderecekti. Mançu'nun karısı Ahuva ise dişi kurtlarla Tunguz topraklarına gitmek istiyordu. Oğuz'un çelik bir kalkan gibi güçlü olan ordusunun ancak bu şekilde yok edilebileceğine inanıyordu.

"Oğuz uzun zamandır güç topluyordu," dedi Assad. "Tıpkı bizim gibi ordusunu genişletti, hükmünü tüm topraklarına iyice belletti. Eskiden diyardan topladığı ve belli bir düzeni olmayan alpleriyle Urum ve Donghu'yu fetheden, Karanlık Ülke'nin İtbaraklar'mı

yok eden Oğuz, yüz elli bin savaşçıdan oluşan düzenli ordusuyla acunu ele geçirmek için yola çıkıyor. Erbörü ve Eşbörüler, böyle bir ordunun önünde duramazlar. Daha kalabalık olmalısınız, bu da şu an mümkün değil. Hançer Dişliler, onları yeterince rahatsız edeceklerdir."

Karanlık Ülke hamlelerini yaparken güneyde ise çok daha farklı bir anlaşma yapılıyordu. Keşmir Ülkesi'nin Beyi Yağma Han, Oğuz Kağan ve ordusunun tekrar harekete geçmesinden oldukça korkmuştu. Topraklarına siper olan koca dağlar, aşılması güç, engebeli bataklıklar ve küçük göllerle dolu arazi, sarayında rahat oturmasına yetmiyordu.

Yağma Han, iki bin adamıyla topraklarında yaşayan ve babasının yaptığı anlaşmaya halen sadık kalan Tepegözler ile görüşmeye gidiyordu. Her ay bu canavarlara uçsuz bucaksız denizlerden kilolarca balık, yüzlerce hayvan ve bin köle gönderiyordu. Tepegözler, insan yiyerek beslenirlerdi fakat balık ve hayvanlar da onlar için çeşitlilik oluşturuyordu. Dört metre boyunda soluk, nemli bir tene, geniş omuzlara ve dizlerine kadar sarkan güçlü kollara sahip bu canavarlar, koca kayaları yerinden kaldırıp fırlatabilecek kadar güçlülerdi. Yuvarlak kel kafaları, yüzlerine göre oldukça geniş olan keskin dişlere sahip ağızları, geniş burunları ve almlarında koca bir gözü olan yaratıklardı. İnsanların dilini rahatlıkla konuşabiliyor ve beş yüz yıl kadar yaşayabiliyorlardı.

Yağma Han, iki bin savaşçısı ile dik yamaca tırman-

dı. Karşısında gördüğü şey, onu ve adamlarını dehşete düşürmüştü. İnsan ve hayvan kemiklerinden yapılmış, devasa boyutlarda, gün ışığı altında karlı bir dağ gibi parlayan sarayı gördüler. Yağma Han, buraya girmenin akıllıca olmadığını biliyordu.

Savaşçılarını beklemelerini emredip, saraya doğru yaklaştı. Etrafa baktıktan sonra 'Ayut, dışarı çık! Ben Yağma Han!' diye bağırdı. Kısa bir süre sonra Ayut adlı, Tepegözlerin hükümdarı dışarı çıktı. Yanında, iki dev daha vardı. Yürüdüklerinde, toprak Yağma Hanın ayakları altından kayıyor gibi oluyordu. Sallantıyı bacaklarında ve tüm bedeninde hissediyordu.

Yağma Han orta boylarda, esmer, büyük kara gözleri olan, küçük dudaklı ve zayıf bir adamdı. Henüz yirmili yaşlarda, seyrek sakallı ve uzun burunluydu. Hayatı boyunca devleti adına bir tek başarısı olmamıştı. Bir Tepegöz ile konuşmak, ömrü boyunca yaptığı en büyük başarı olacaktı.

Tepegöz'ün vücudunun üst kısmı çıplaktı. Alt kısmı ise kölelere yaptırılan zırhla kaplıydı. Ayut, burnundan sert bir nefes verdi.

"Topraklarıma neden geldin? Baban, ölmeden önce buraya asla adım atamaman gerektiğini sana söylemedi mi?" dedi.

"Burası da, ülkem de büyük bir tehlikeyle karşı karşıya Ayut. Hun Kağan'ı, fetih için tekrar diyara çıkı. Hedefi bütün acuna hâkim olmak ve eminim buraya da gelecek."

Ayut, göğü titreten bir kahkaha attı.

"Beni bunun için mi rahatsız ettin? Bu sarayda benim gibi elli Tepegöz var. Acundaki hiçbir kuvvet bu toprakları fethedemez. Binlerden oluşan kaç orduyu yumruklarımın altında ezdim bilir misin?"

"Kızıl başlı devler de güçlüydü ama İtbaraklar onları yendiler. Köle devler, insanlığa yıllar boyunca hizmet ettiler ama nesilleri neredeyse tükendi. Ya siz Ayut, Tepegözler, Oğuz'a karşı kazanabilir misiniz? Oğuz, Urum topraklarında on İtbarak'ı devirdi."

Ayut ansızın sinirlenip yumruğunu yere vurdu. Yağma Han ve adamları dengelerini kaybedip yere düştüler.

"Yağma Han, beni, seni yemem için zorluyorsun. Onlar benim türümün zayıflarıydı. Ben en güçlüsüyüm. Oğuz Kağan aptalca bir şeye kalkışır da topraklanma gelirse, son gününü yaşar. Şimdi adamlarını da al ve sarayına dön! Her ay istediklerimi gönderdiğin sürece anlaşmamıza sadık kalacağım. Sarayım bu tepede olduğu sürece, dağların diğer yamacına kimse geçemez!"

Yağma Han, Ayut'un sözlerinden sonra savaşçılarını da alıp tepeden aşağı indi ve sarayına doğru yola çıktı. Tepegöz'ün sözleri içini rahatlatırsa da nedenini bilmediği bir korku içini kaplıyordu.

Oğuz Ata, günler süren hazırlık ve sonrasındaki yorucu yolculuktan sonra Tunguz topraklarına girmişti. Bir gece alplerini dinlendirdikten sonra gün ışııyla birlikte saldırmayı düşünüyordu. Kıpçak Han, kardeşlerinin yanından ayrılıp, Oğuz Ata'nın otağına girdi. Oğlunu gülümseyerek karşılayan güçlü kağan, oturması için eliyle işaret etti. Kıpçak'ın çatık kaşlarını ve asık suratını görünce, "Ne oldu oğul? Seni öfkeliendiren şey de nedir? Birliğinde bir sorun mu var?" dedi.

Çakır Börü, gök mavisi gözlerini yerden kaldırıp, dişlerini sıkarak, "Baba, bu gece önden ani bir saldırı yapmama izin ver. Onları neye uğradıklarını şaşırtayım," dedi.

Oğuz Ata, oğlunu cenk için bu kadar istekli görünce, "Kıpçak, sen çok iyi bir savaşçısın. Sakın ola cenk meydanında öfkene ve hırsına yenilip, istemediğim bir şey yapmayasın. Taktiğe uygun hareket etmeyi ve sabretmeyi öğrenmelisin. Gelecekte büyük bir han olacaksın. Karanlık Ülke'yi yıktığımız an, öyle bir halde olmalısın ki anayurda döndüğümde adaletinden şüphem olmamalı.

Bu kadar çabuk karar veren ve duygularıyla hareket eden bir han olursan gözüm arkada kalır oğul! Bunu sakın unutmayasın. Şimdi git ve yarınki etin arpışma için iyice dinlen. Kendini toparla ki gün doğumuyla birlikte akır Börü'nn pusatı önünde düşman dikilenlesin!" dedi.

Kıpçak, babasının sözlerini duyunca sabırsızca davranığını fark etti. Birliğinden önce kardeşlerinin yanına gitti. Sekiz güçlü oğul, sanki ertesı gün cenk etmeyeceklermiş gibi suratlarından glmsemeı asla düşürmeden sohbet ettiler. Sabah birbirlerine sarılıp, birliklerini başına döndüler.

Güneşin diıarı aydınlatmasıyla birlikte yüz elli bin alp ile Oğuz Ata'yı gören Olcaytu, Hunlar'ın kendilerini tamamen yok etmek için geldiklerini anlamıştı. Kartal Savaşıları ve Gökkurtlar, kanatlarda yerlerini aldılar. elikten bir duvar gibi duran Hun savaşıları, önlerine çıkacak her şeyi bir fırtına gibi süpürmeye hazırlardı. Süvariler, cenk alanına yıldırım gibi dalmak için sabırsızlanıyorlardı. Bulutlar kabarmaya, gittikçe kararmaya başlıyordu. Hafifçe atıştırmaya başlayan yağmurdan kaynaklanan toprak kokusuna, birkaç nefes sonra ölüm kokusu da karışacaktı. Oğuz Ata, düşman saflarında yerini almış olan Mançu'yu fark ettiğinde, hücum öncesi konuşmaya gerek duymadan çevresindeki alplere işaret verdi. Tuğ üflendiğinde, göğsü titreten o ürkütücü ses yükseldi. Davullar ardı sıra çalmaya başladıkça alpler, saldırmak için can atıyorlardı.

Tunguz Savaşçıları, kılıçlarını ellerinde döndürerek, diyarın en iyi cengâverleri olduklarını kanıtlamak için düşmanlarının hücumu geçmelerini bekliyordı. On bin okçu, Isıklı Oklar'ı gökyüzüne bıraktığında çelikten koca bir dalga gibi düşmanın üzerine akan Hunlar, Tunguzlar ile amansız bir mücadeleye giriştiler. Kartal Savaşçıları ve Gökkurtlar, düşman saflarını ok yağmuruna tutup, uzaklaşıyorlardı. Süvariler, Oğuz Ata'nın oğullarının peşinden korkusuzca düşmanın tam ortasına girdiler. Çevreden dolaşan Börteçine ve Sungur Bey'in atlıları, hızla büyük bir hilal yaptılar.

Cenk çok çetin geçiyordu, Orhun Irmağı, Tunguz ve Hun savaşçılarının kanlarıyla kızıla boyanmıştı. Günlerce süren savaşın kopma anı yaklaşıyordu. Her iki taraftan da binlerce kayıp vardı.

Cenk etmekten tükenmek üzere olan savaşçılar, kan kokan havada, kızıla boyanmış Orhun Irmağının kenarında son darbelerini vurmak için çarpışmaya başladılar. Mançu ve birliği, oldukça azalmış Tunguz ordusundan hemen ayrıldılar. Mağlup olacakları belliydi ve Oğuz'un, koca bir derya gibi tepeliklerden yaklaşan erleri savaş alanına hücum ediyorlardı.

Gittikçe azalan Tunguz birlikleri, dağlık bölgelere kaçmak için harekete geçmek üzereyken tepelikten aşağı, on bin eriyle beraber hep bir ağızdan uluyarak inen Kıpçak görüldü. Çıkardıkları sestten dolayı bir anda afallayan ve hızla üzerlerine gelen beklenmedik ordu karşısında neye uğradığını şaşırان Tunguzlar, safları

bozmaya başladılar. Gün Han ve Turşkan Han, hızla kardeşlerinin yardığı savunmaya daldılar.

Tunguzlar çözülmüştü ve Olcaytu, Börteçine'nin çift kılıcı altında can vermişti. Zafer, Oğuz Ata'nındı. Cenk meydanmda galip gelen Oğuz Ata, tüm Moğol, Kazak ve Kırgız beylerine emrine girmeleri, ordusunda saf tutmaları için haber gönderdi. Gelecek cevaba kadar Moğol topraklarında dinlenme kararı aldı. Bu sırada alpleri toparlanmış, gelecek habere göre de yeni bir yol haritası çizmiş olacaktı.

Onuncu gün sonunda tüm beyler ve obalar, Oğuz Ata'ya bağılılıklarını bildiren mesajlarının yanında birliklerini, ordusunda saf tutması için göndermişlerdi. Oğuz Kağan tahta oturduğunda, kendisine biat etmeyen Çin'in kuzeyindeki Çürçet Kağanı'nın üzerine doğru harekete geçti. Çürçet toprakları, değerli taşları ve zenginliğiyle meşhur olan kuzey Çin ülkesiydi. Oğuz Ata, kendine biat etmeyen düşmanına acımadı ve Tatar halklarının da katılmasıyla daha da büyüyen ordusuyla kısa zamanda bu toprakları fethetti.

Hun alpleri, gördükleri zenginlik karşısında büyülenmiş gibiydiler. Atlarla taşınamayacak kadar çok mal vardı. Oğuz Kağan, ele geçirdiğı ganimetleri topraklarına taşımak ve alpleri arasında bölüştürmek istiyordu fakat bu imkânsız görünüyordu.

Oğuz Ata'nın ordusunda Barmaklığ Coşun Bilğ adında genç bir savaşçı vardı. Oğuz Kağan otağında oturmuş, Börteçine, Ulu Türük ve Sungur Bey ile

ganimeti Ötüken'e nasıl taşıyacaklarını konuştukları sırada Barmaklığ içeri girdi. Selamını verdi ve konuşmaya başladı.

"Beyim, adım Barmaklığ Coşun Biliğ, obamda odunculuk yapmaktaydım. Eğer izin verirsiniz, bu kadar ganimeti yurdumuza götürmek için bir şey yapmak isterim. Bana beş gün ve üç alpi yardımcı olarak verirsiniz, bunu kolayca yapabilirim."

Oğuz Ata, genç alpi süzdükten sonra, "Peki, sana güveniyorum Barmaklığ, beşinci günün sonunda beni hayal kırıklığına uğratma." dedi. Barmaklığ, otağdan çıktıktan sonra hemen işe başladı. Üç yiğit de usta gence yardım etti ve geniş, iki atın çektiği tahtadan bir araba yaptılar.

Değerli taşları tahta arabaya yükledikten sonra atları yürütmeye başladılar. Oğuz Ata'nın karşısına çıkmadan önce defalarca denediler. Bu sırada Ulu Bilge ile otağında oturan Oğuz Kağan, Yüeciler hakkında konuşuyordu. "Ulu Türük, Yüeciler de bizim gibi geçen yılları daha da güçlenmek için kullandılar. Yüeci Hanı'ndan alınacak bir öcüm vardır ama bu güne kadar yaptığımız fetihlerden daha fazlasını istiyorum."

Ulu Türük, meraklı gözlerle Oğuz'u süzdü. Daha önce onu hiçbir düşmana karşı bu kadar öfkeli görmemişti. Gözlerinde, içinde yanan intikam ateşinin parlamasını görüyordu.

"Peki ne istersin beyim? Düşündüğün nedir?"

Oğuz Kağan, elindeki uzun bıçağı deri üzerine iş-

lenmiş haritadaki Yüeciler'in sarayının üzerine sapladı. Eliyle sağa sola çevirerek o noktayı oydu ve okunmaz bir hale getirdi.

"İşte bunu isterim Ulu Bilge! Yüeciler'i bu topraklardan tamamen silmeyi düşünürüm. Dışarıdaki alplere bir bak. Sadece Hun değil, diyarın dört bir yanındaki kardaşlarımız bizim sancağımız altında birleşmiş, yeri göğü titretmek için can atmaktadır. İki yüz bine yakın savaşçı, önüne gelen düşmanı, ateşten bir rüzgâr gibi silip, süpürmek istemektedir. Şimdi olmazsa, bir daha asla bu beladan kurtulamayız."

"Doğru dersin beyim fakat Yüeciler'e karşı savaştan galip çıksak bile bu diyarın sonuna kadar sürecek, yok edecek kalabalık bir birlik gerekmektedir. Böyle çetin bir işe kimi uygun görürsünüz?"

"Bunu düşündüm ama henüz karar vermedim. Aklimda bunu yapabilecek üç kişi vardır. Hataya ve pusulara kolay düşmeyecek biri olmalı. Yüeci topraklarına yolculuk öncesi bu konu hakkında bir karara varırız."

Bu sırada otağa giren nöbetçi alp, Barmaklığ'm, bahsettiği işi bitirdiğini ve kendisine göstermek istediğini bildirdi. Ulu Bilge, genç yiğidin ne yaptığını merak ediyordu. Oğuz Ata ile dışarı çıktılar. Barmaklığ, saygıyla kağanı selamladı ve ıslık çaldı. Çevrede toplanan erler, ne olduğunu merak ediyorlardı. İleriden, bir çadırın arkasından çıkan, iki atm çektiği, üzeri ganimetlerle dolu tahta araba geliyordu. Tekerlekleri oldukça yüksek ses çıkarsa da genç bu işi becermişti. Oğuz Kağan gence

gölümseyerek, "Barmaklığ, dediğin işi zamamnda yaptın, başardın. Bu tahta tekerlekli çecekler çok işimize yarayacaktır. Bunlar hareket ettikçe, sesi duyan herkes seni hatırlayacaktır. Bu yüzden bu tahta çeceklerin adı "Kank", senin adın da Kanglı olsun." dedi.

Kanklar sayesinde ganimetleri, alplerinin koruması altında topraklarma gönderen Oğuz Ata, birkaç gün sonra da Tahta Atlılar'm ziyaretıyla mutlu oldu. Hun Kağanına biat ettiklerini bildiren Kuzey Türk obası, Çürçet'i kanlarının son damlasına kadar koruyacaklarına ant içtiler. Yüksek bir yerde kurulu olan ve neredeyse yılın her mevsimi karlı olan bu diyarı, kurtların çektiği kızaklarıyla, atlı birliklerden daha hızlı hareket ederek düşmana aman vermeyeceklerdi.

Ordusunu tekrar harekete geçiren Oğuz Ata, Burkun ve Lurkun'da dinlenmeye karar verdiğinde onu bekleyen ve hiç tahmin etmediği bir tehlike vardı. Oğuz'u takip ettiren İnal Han, Hun ordusunu gafil avlamak için yola çıkmıştı...

Karanlık Ülke'nin topraklarında ise art arda doğan yeni Erbörü ve Eşbörüler için kutlamalar yapıliyordu. Assad, hepsine, özenle seçtiği adları koyuyordu. Nayan ve Kan Emenleri'nin Avrupa topraklarından gönderdiği ganimetler ve türlü mahsuller sayesinde Karanlık Ülke'nin halkı oldukça rahattı. Dağın zemininden çıkan altınlar ve değerli taşlar sayesinde şehirlerden en iyi çeliği ve atları alıyorlardı. Topraklarına hiçbir ordu girmiyor, çoğu devlet tarafından lanetli ilan edilen sınırlarına ayak basmaya kimse cüret edemiyordu.

Assad, eğlenen ve sevinç naraları atan ahaliyi surların üzerinden izlediği sırada Mançu yanma yaklaştı. "Efendim, Oğuz, Yüeci topraklarına doğru harekete geçmiş. Burkun ve Lurkun'da durmuş. Hançer Dişliler henüz saldırmamışlar."

Assad, şehrinin sokaklarını inleyen mutlu kalabalığa bakarak, "Sen ve Ahuva, onların atalarısınız. Bugün aşağıda olmanız gerekli, bunları ben düşünürüm Mançu. Hem, o bizim yararımıza olan işler yapıyor. Onu neden durdurayım ki?" dedi. Mançu şaşırmış bir halde, "Ya-

rarımıza mı efendim? Acuna hâkim olmak için diyarın tüm savaşçılarını peşine taktı ve gittikçe bize yaklaşıyor. Bir an önce neden işini bitirmiyoruz?" dedi. Assad gülümseyerek, "Her geçen gün birbirleriyle daha çetin savaşlar veriyorlar. Binlerce savaşçı yok olup gidiyor. Peki bunlar olmasa ve Karanlık Ülke'nin tüm orduları ile saldırıya kalktığımızda ne olacaktı biliyor musun? O düşmanların hepsi, insanlık için birleşip, yok edilmesi zor bir güç haline geleceklerdi. Azazel bu hatayı yaptı, Kitana ise düşmanlarını hafife aldı. Oğuz'un fethettiği topraklar Hun sancağı altında yaşayacaklar. Tek ordu ve kağan olacak. Eğer Oğuz yenilirse tüm topraklar kılıç sallayacak tek bir savaşçı bile toplayamadan yok olacak." dedi.

"Oğuz ve ordusu gün geçtikçe kalabalıklaşıyor," dedi Mançu. "Peki, onlara ne zaman saldıracağız. Kaç Erbörü'ye ve Kan Emen'e ihtiyacımız olacak?"

"Jack ile Kuyular Kalesi'ne geldiğinde, bir tolgadan bahsediliyordu, hatırlıyor musun? Şu Tepegözler'i emrine aldığı iddia edilen efsane. Bu büyük bir yalan, bazı masallar gerçek değildir Mançu. Çaplan, Hindu diyarında ve Tepegözler'in yerlerinin, Keşmir Ülkesi'ne yakın bir noktada olduğunu bildiren bir haber gönderdi. Oğuz ve ordularını, Tepegözler'e ezdireceğiz. Hem de bunu bizim için yaptıklarını bile bilmeyecekler. Nayman yakında burada olacak. Batı diyarıyla işimiz bitti. Onlar zaten zayıf ve iç hesaplaşmalar yüzünden asla ayağa kalkamayacak devletlerden oluşuyorlar. Nayman'ın

adamlarının saldığı kargaşı, şehirlerde yeterince korku uyandırdı. Nayman geldikten sonra doğru zamanı kararlaştırıp, Oğuz'u Tepegözler'in üzerine çekeceğiz."

"Peki, bunu nasıl yapacağız efendim?"

"Onu zamanı gelince anlatacağım. Şimdi git ve Ahuva ile birlikte ulusunuzla ilgilenin."

Assad, Mançu yanından ayrıldıktan sonra Kitana'dan aldığı Güneş Taşı'nı çıkardı ve hayranlıkla güzelliğini izledi. Nayman geldikten sonra Kan Emenler üzerinde bu taşın etkisini deneyecekti. Gerçekten vampirleri güneş ışığından koruyabiliyor muydu ya da büyük alev girdapları oluşturabiliyor muydu?

Avrupa topraklarında, Candi'nin emrinde birleşen elli kadar Kan Emen avcısının haberini alan Nayman ise seksen savaşçısıyla Venedik topraklarına varmıştı. Nayman adamlarına dönerek, "Hepinizin şehre girmesi dikkat çekecektir. Onunuz benimle gelecek. Geride kalanlar bu gece avlanmayacaklar. Ormanlığın içerisinde denk geldiğimiz çiftliğe gidin. Tek kişiyi sağ bırakmayın. Yarın gece geri döneceğiz." dedi.

Yetmiş Kan Emen, efendilerinin emriyle hızla ağaçların arasına dalıp, gecenin karanlığında gözden kayboldular.

Nayman, on adamıyla beraber yavaş adımlarla şehrin sokaklarında yürümeye başladı. Asyalı oldukları, görüntülerinden apaçık belli oluyordu. Ortalıkta dolaşan bu yabancılar, muhafızlar tarafından hemen fark edildiler. Nayman, etrafı süzdükten sonra, "Muhafızları

sessizce temizleyin, ben, adamlarımızı öldüren şu avcılarının evine bir ziyarette bulunayım," dedi ve ara sokaklardan birine daldı.

Muhafızların dikkati geride kalan on adamının üzerindeydi. Nayman, hızla Candi'nin evine doğru gitti. Adamlarını avlayan ölümlülerin kaldıkları yer, sessiz ve sakin görünüyordu. İçeriden birkaç adamın sesi gelse de ortalıkta başka kimse yoktu. Bahçenin tahta kapısını araladı ve küçük taşlardan yapılmış kısa yolda ilerleyip, kapıyı çaldı.

Kısa bir süre sonra uzun boylu, oldukça heybetli, sarışın bir adam kapıyı açtı. "Kimsiniz?" diye sordu. Nayman gülümseyerek, "Cellâdınız!" dedi ve adamın göğsüne elini sokarak havaya kaldırdı ve yere fırlattı. Kapıda kopan gürültüye koşan dört adam, yerde kanlar içinde yatan ve ölmek üzere olan arkadaşlarını görünce hemen kılıçlarına davrandılar.

Nayman, bir rüzgâr gibi hareket ediyordu. Adamlar pusatlarına davranmadan kellelerini uçurarak evin üst katına doğru ilerledi. İçeride başka erkek kalmamıştı fakat tam karşısına orta boylarda, başak sarısı saçlarıyla ve zeytin karası gözleriyle, sevimli bir surata sahip Candi dikildi. Candi, dostlarının katiliyle ilk kez karşılaşmıştı. "Demek adamının anlattığı Efendi Nayman sensin! Hangi aptal, bir büyücünün tılsımlı evine girecek kadar aklını yitirmiş olabilir ki?" dedi.

"Adamlarımı avlayan kadın sen olmalısın," dedi Nayman. "Büyülerin beni etkilemez. Bu yüzden bu sa-

vaşı kazanabileceğini kafandan çıkar ve sorularıma hızlı cevap verdikten sonra yaptığının bedelini bir an önce öde. Savaşçılarımın birini neden yakaladın? Şehirdeki katliamları durdurmak istesen onu da öldürürdün. Ne öğrenmek istedin?"

"Ravnos ve Ventrue'nin öldüğü doğru mu? Senin tek ata olduğunu söyledi. Bu nasıl olabilir?"

Nayman, rahat bir şekilde az ilerisindeki tahta sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu.

"Şu asıllardan bahsediyorsun. Korkaklardan oluşan, zamanı geçmiş canavarlar. Evet, hepsi öldüler. Hatta beni ilk dönüştüren de Jack adındaki Kan Emen'di. Ravnos ve Ventrue dostun olmalı. Onları küle çeviren Jack ve adamlarıydı. Geriye kalanlar ise benim bu güce ulaşmam için kurban edildiler. Sen ve bu avcılar, acun üzerinde bir Kan Emen imparatorluğu kurmak isterken, neden adamlarımı öldürmeye çalışıyorsunuz?"

"Onlar Azazel'in seçilmiş asıllarıydı. Babamızın çocukları, bizim güçlü savaşçılarımızda Binlerce yıldır soylar boyu aktarılan tekrardan dirilme hedefimiz yok oldu. Bunu yapan da sensin, bunun intikamını senden alacağız!"

"Asla gerçekleşmeyecek bir amaç uğruna savaşmayı bırakın ve bana katılın. Kan Emenler'in geleceği benim ellerimde. Gün geçtikçe güçlenen türüm, tüm dünyaya hakim olacak. Ne dersin büyücü?"

Candi, öfkeyle büyülü sözler söylemeye başladığı anda Nayman, Candi'nin hiçbir tılsımından etkilenme-

den kadını boğazından tutup havaya kaldırdı. Gözleri kan kırmızısına dönmüş bir halde, yüzünde beliren kara damarlarla oldukça ürkütücü görünüyordu. Candi, onun gücü karşısında şaşkın bir haldeydi ve boğulmak için debeleniyordu.

"Türünün peşini asla bırakmayacaklar," dedi Candi. "Ne olursa olsun, babamızın kanını taşıyan asılları öldürmenin bedelini ödeyeceksin!"

Nayman gülümseyerek, kadının boynunu kırdı ve ileri doğru bir çuval gibi fırlattı. Adamlarının öcünü alan Kan Emenler'in atası evden ayrılıp, ormanlık alana doğru ilerledi. Candi ve avcılarını bu kadar kolay yok edebileceğini sanmıyordu. Daha fazla düşmanla karşılaşacağını düşünmüştü fakat aklına takılan büyücünün sözleriydi. Ölen asılların dostları, türüne büyük bir darbe indirebilecek kadar kalabalık ve güçlüler miydi?

Burkun ve Lurkun'da dinlenen Oğuz Ata ve ordusu, onuncu günün sonunda hareket etmek için toparlanmaya başladılar. Börteçine ve Ulu Bilge, kamp alanında do-laştıkları sıra alplerden biri nefes nefese yanlarına geldi. Börteçine, "Ne oldu yiğit? Nedir bu halin?" dedi.

"Beyim, iki tepe geriden üzerimize gelen koca bir ordu var. İnal Han'ın sancağını taşıyorlar!"

Börteçine, koşarak Oğuz Ata'nın yanına gitti. Aniden otağına giren Börteçine'ye meraklı gözlerle bakan kağan, can dostunun sözleriyle yerinden fırladı. "İnal Han geliyor kardaşım, hemen savunma hattı oluşturmalıyız!"

Oğuz Ata, Kıpçak Han, Turşkan Han ve Gün Han'ı yanına çağırttı. Ordudan ayrılma kararını ve tepeliğin arkasına hızla hareket etmelerini emretti. Tankut ve Sungur Bey'e, okçu atlıları ile ormanlık alanın içinde ön saldırı yapmalarını söyledi.

Bir süre sonra acele toparlanmış Hun ordusu, ağaçların arasından gelen seslerle, İnal Han'ın yaklaştığını anladı. Sungur ve Tankut ilk saldırıyı yapmış olmalıy-

dılar. Ormanın içinden ok gibi fırlayan Hun atlı okçuları savunma hattının gerisine doğru çekildikleri anda coşmuş bir ırmak gibi tabiatın arasından fışkıran İnal Han'ın savaşçıları, tüm güçleriyle hücumla geçtiler.

Oğuz Kağan, alplerinin birer birer yere devirdiği düşman savaşçıları arasında atının üzerinde, süvarilerine hücum emri veren İnal Han'ı gördü. Hücum borusunu çaldıran Börteçine ile atlarına bindiler ve bir şimşek gibi İnal Han'a doğru at sürmeye başladılar. Borunun sesiyle tepeliklerin arkasından saldıran Turşkan, Kıpçak ve Gün, düşman ordusunu kısıp aldı. Cengi kaybettiğini gören İnal Han, çevrelerinde büyük bir çember oluşturmuş Hun savaşçılarından kaçabilecekleri bir nokta arıyordu.

Bu sırada, kendine doğru gelen Oğuz Ata ve Börteçine'yi gördü. Kılıcını çekip, kendisini savunmak için hazırda beklediği sırada Börteçine, sırtına isabet eden bir okla dengesini kaybedip atından düştü. Oğuz, güneşin altında parlayan ve tüm ordunun içinde belli olan Yafes'in Kılıcını havaya kaldırdı ve İnal Han'a doğru savurdu. Oğuz'un hamlesini pusatıyla durdursa da aldığı darbeyeyle yere düşen İnal Han, tekrar üzerine gelen heybetli Hun Kağanı'nı gördü.

İnal Han, ardına baktığında Hun savaşçıları tarafından zayıf otlar gibi biçilen adamlarını gördü. Kendine doğru gelen Oğuz'un sert hamlesini kesemedi ve boğazına aldığı darbeyeyle kanlar içinde yere serildi. Atından inen, kayın ağacı gibi sağlam duruşlu Oğuz, İnal

Han'ın başına gitti. Kılıcını havaya kaldırdı ve düşmanına indirdi. Çevresine bakındığında dostu Börteçine'yi göremeyen Oğuz Ata, zafer naraları atan adamlarının arasında kardasını arıyordu. Az ileride Sungur Bey'in sırtlandığı Börteçine'yi görünce koşarak yanlarına gitti.

Sırtına isabet eden okun omzuna yakın bir yerden saplandığını görünce, Gök Tanrı'ya şükretti. Yarası birkaç güne kapanabilirdi. Börteçine, telaşlı gözlerle kendine bakan Oğuz Ata'yı görünce gülümseyerek, "Korkma kardam, ben Börteçine'yim, öyle kolay kolay uçmağa varmam! İlk günden beri kurduğumuz, acuna sahip olma ülkümüzü yerine getirmeden gitmem." dedi. Oğuz ve alpler de gülmeye başladılar. Ulu Türuk, hemen kamları çağırđı ve Börteçine ile ilgilenmelerini emretti.

Beş gün daha dostu Börteçine'nin biraz daha iyileşmesini bekleyen Oğuz; Ata, sabahın ilk ışıklarıyla atını Yüeriler üzerine sürmeye karar verdi. Yola düşmeden önceki gece rüyasında yine Gökbörü'yü gördü. Karanlığın içinden kendine doğru geliyordu. Gök Yeleli Kurt, Oğuz'un tam önünde durup, "Karanlığı aydınlatacak bir kağan, onun devamı olacak bir oğul vardır." dedi ve kayboldu. Bu sırada tepelerden bir ışık parladı. Güneş gibi, atım sürdüğü toprak aydınlanıyordu. Bu, oğlu Gün Han'dı. Önünde durdu ve atını şaha kaldırdı. Elinde bir sancak taşıyordu fakat o kadar parlaktı ki göremiyordu. Gökbörü, tekrar Oğuz Ata'nın yaranda beliriverdi. "Ne yapman gerektiğini biliyorsun Oğuz!" dedi ve kayboldu.

Oğuz, uykusundan uyandığında henüz gün ışıma-
mıştı. Yatağından doğrulup kalktı ve kuyagım giydi.
Nöbetçi alplerinin dolaştığı kamp yerinde gezinmeye
başladı. Gördüğü rüyayı kamlara yorumlatmak için iler-
lediği sırada oğlu Gün Han koşarak yanına geldi. "Baba,
karanlıkta bir hareketlilik var." dediği anda bin beş yüz
Hançer Dişli kampa saldırıya geçti.

Ormanın içinden gelen çıtırtılardan kuşkulanan
Gün Han, birliğini erkenden kaldırmış ve saldırıya karşı
hazırda bekletmişti. Bunun sayesinde Hançer Dişliler,
katliama başlamadan önlerinde oluşturulan savunmaya
takılmışlardı. Sese uyanan tüm alpler, pusatlarını çekip,
vahşi cücelerle savaşmaya başladılar.

Bu yaratıklar çok hızlıydılar ve küçük oldukları için
de hamle yapıp kolayca kaçabilecekleri bir aralık bulu-
yorlardı. Börteçine, çift kılıcını çekip, Oğuz Ata'nın ya-
nına geldi.

"Kuyular Kalesi'nde öldürdüklerimiz mi?" dedi.

"Evet kardaşım! Topraklarımızda uzun süredir ya-
şadıklarının haberini alıyordum. Meğer ordumuzu da
izlerlermiş."

Oğuz Ata, alplerine yağları hazırlamalarını emret-
ti. Işıklı Oklar'ı kullanan adamlarına hazır olmalarını
söyledi. Gün Han, birliğine geri çekilin emri verdikten
sonra karşılarında okçuları gören Hançer Dişliler, Hun-
lar⁷m neden geri çekildiğini anlamaya çalışırken etrafla-
rından, kendilerine doğru fırlatılan yağ küplerini gör-
düler.

Alpler, binlerce ucu alevli oku, cücelerin üzerine ateşten bir yağmur gibi yağdırdılar. Alevlerin arasında can çekişen cücelerden geriye kalanlar hızla uzaklaştılar. Birliklerinin neredeyse yarısını kaybeden Hançer Dişliler, hızla Assad'ın topraklarına doğru gitmek için karanlığa karıştılar. Tankut, adamlarına takip etmelerini emredecekken Oğuz Ata, "Dur Tankut! Onların ne olduğunu biliyorum. Engabeli arazide o iblisleri asla yakalayamazsınız. Çok fazla yaralımız var, onlarla ilgilenin." dedi.

Alpler, kampa saldıran garip yaratıklar hakkında konuşuyorlardı. Bu iblisleri ilk kez görüyorlardı. Oğuz Ata, beyleri ve oğullarını otağında topladı. Yüceçiler'in üzerine bir an önce yürüme kararı aldılar. Hun savaşçıları arasında ağır yaralanan kimse yoktu. Gün Han'ın dikkati, binlerce erin hayatını kurtarmıştı.

Oğuz Ata, zaman kaybetmeden fetihlerine devam etmek istiyordu. Bu yüzden hemen yola koyuldu fakat geçtikleri yollar ve tepelikler yoğun kar yağışı almış olduğu için ilerlemek zordu. Oğuz Ata, etrafı tüm dikkatiyle süzerek ilerlediği sırada Tankut, kırsağına hız verip yanma geldi.

"Beyim, bazı birlikler kardan dolayı oldukça gerimizde kaldılar. Yetişmeleri için bekleyelim mi?" dedi.

Oğuz Ata'nın yay kışları çatıldı ve öfkelenmiş bir halde, "Daha önce de geride kaldılar. Alplerimi yavaşlattılar. Kar yüzünden nasıl geride kalabilirler? Onlara bir atlı gönder ve ordunun bir daha onları beklemeyeceği-

ni, bundan sonra adlarını Karluk koyduğumu söylesin." dedi.

Tankut, "Emredersiniz Bey'im." dedi ve adamlarından birini Karluklar'a gönderdi.

Yüeci üzerine hız kesmeden devam eden alpler, günlerce süren yolculuktan sonra Yüeci sarayı önünde durdular. Oğuz Ata'nın Yüeci üzerine yürüdüğüünün haberini alan Usunlar'm Han'ı Nandı Bey de, tekrar batıdan saldırıya geçti. Usunlar'm hücum ettiğini öğrenen Yüeci hükümdarı, bu savaşın kendileri için bir ölüm kalmı cengi olduğunu anlıyordu.

Ertesi gün, kendilerini çelikten bir derya gibi bekleyen Hun ordusunun karşısına çıkan Yüeciler, güçlü ve oldukça kalabalık bir savunma hattı oluşturmuşlardı. Oğuz Ata ordusunun en önünde, intikam almak için bekleyen bir kurt gibiydi. Gün Han'ı yanma çağırdı.

"Oğul, bu cenk Tunguzlar ile çarpışmamız kadar sert geçecek. Nandı Bey'in habercisi kampa ulaştı ve batıdan saldırdıklarını söyledi. Burada savaş kazanarak bile bugün emrine verdiğim otuz bin kişilik orduyla, bu topraklarda tek bir Yüeci kalmayana kadar devam edeceksin. Bu Çin artıklarını, diyarın çakallarını yok edeceksin."

"Emredersiniz beyim!"

Gün Han, çok iyi bir savaşçıydı. En önemlisi sabırlı ve öfkesine hâkim olabilen bir Han'dı. Oğuz Ata, rüyasında gördüğü Gök Börü'nün tavsiyesini dinlemiş, uzun bir süre düşündükten sonra bu görev için Gün Han'ı uygun görmüştü.

Bu sırada düşman saflarından kendilerine doğru gelen Yüeci Hükümdarı ve iki komutanını gördüler. Oğuz Ata, Börteçine ve Turşkan da onlara doğru ilerlediler. Yıllar sonra tekrar karşılaşan düşmanlar, birbirlerine nefret dolu gözlerle bakıyorlardı.

"İkinizi de elime ilk geçtiğinizde gebertmeliydim," dedi Yüeci Hükümdarı. "Böyle bir bela olacağınızı tahmin ediyordum ama olsun, çengin sonunda nasıl olsa çok özlediğiniz zindanlarıma geri gireceksiniz. Siz yavaş yavaş ölürken ben de alpsiz ve kağansız Hun topraklarının her köşesine sancağımı dikeceğim."

Oğuz Ata gülerek, "Bize boşuna diyarın bozkurtları denmediğini biliyordun. Ne olursa olsun sonunda intikamımızı alacağımızı daha önceden de duymuştun. Sana, bizi öldürmeni söylediğimde, aptal kibrine yenik düştün. Kara Han ile üzerimizden anlaşma yaptın. Bu korkaklığını gelecek her nesil bilecek ve adın, korkak han olarak anılacak. Sadece seni ve ordunu burada yenmeyeceğim. Yüeci ismini bu topraklardan sonsuza dek kazıyacağım. Bir daha asla dinlemeyeceksiniz!" dedi.

"Yok olacaksın Oğuz! Tunguzlar'm gazabından nasıl kurtulup, zaferle çıktığını bilmiyorum ama burada yok olacaksın!"

İki tarafta ordularının başına döndüğünde hiddet ve öfke içindeydi. Geçmiş düşmanlıkla geçen iki millet, tüm hesapları kapatmak için pusatlarına davranıyordu. Biat ettirmek, haraca bağlamak yoktu. Bu yok oluş ile var oluş arasında gerçekleşecek kanlı bir savaş olacaktı.

İki ordunun birbirine girmesiyle göğün gümbürtüsü gibi yükselen sesin ardından günlerce devam eden cenk, her iki tarafın da binlerce canı kaybetmesiyle devam ediyordu. İki taraf da tüm savaş taktiklerini uyguluyor, bir adım öne geçebilmek için tüm yolları deniyorlardı. Bir aym sonunda kazanan taraf hâlâ belli olmamıştı.

Toprak kana doymuş, savaşçılar bu zorlu cenkte yeterince bitap düşmüşlerdi. Oğuz Ata ve Ulu Bilge, Yüeci şehrine sızabilmenin bir yolunu arıyorlardı fakat bulamıyorlardı. Yüeciler hem surların önünde hem de gerisinde oldukça güçlü savunmalar oluşturmuşlardı.

Batıdan yüklenen Nandı Bey ise, birliklerinin neredeyse tamamını Hun saldırısına karşı çeken Yüeciler karşısında art arda zaferler kazanıyordu. Yüeci Hükümdarının sağ kolu ve ordularının komutanı Rothan, batıda yaşadıkları mağlubiyetleri beyine aktarıyordu.

Yüeci Han'ı, çift taraflı saldırı karşısında kendini kısıpaca alınmış gibi hissediyordu. Batıya ordu gönderebilmesi için savaşçılarınun şehirden ayrılması gerekiyordu. Bu yüzden de normalden çok daha uzun süre açık kalacak girişlerden ani bir Hun saldırısı yemesi işten bile değildi. Hükümdar bir karar vermeliydi. Komutanına baktı.

"Ne yapmamızı öneriyorsun Rothan? Batıyı kaybediyoruz. Böyle giderse bu şehirde rehin kalacağız. Bir süre sonra erzaklarımız da tükenecek. Üç ya da beş ay, ne fark eder. En sonunda açlıkla boğuşmaya başlayacağız. Oğuz, buradan asla gitmeyecektir. Onu yok etme-

den Hun ordusu asla geri çekilmeyecektir. Nandı Bey'in üzerine büyük bir birlik gönderip, eli kılıç tutan her eri şehre çağırtmalıyız."

"Beyim, şehri savunabilsek de dediğiniz gibi en sonunda bunca savaşçının doyduğu şehrin ambarları boşalacak ve açlıkla boğuşacağız. Batıya gidecek olan ordunun şehirden çıkması şarttır. Bu tehlikeyi göze almalıyız. Eğer bir saldırı yer ve Hun savaşçıları şehrimize girerse onları burada boğarız! Tüm gücümüzle yine topraklarımızı savunuruz Han'ım!"

Yüeciler, orduyu şehrin kapılarından çıkarmaya karar verdiğinde Oğuz Ata'nın ordusu, her çıkışı en az on bin alple gözlüyordu. Bir gece yarısı, Yüeci şehrinin kapılarından birinin açıldığını gören Kıpçak Han, birliğine hazır olmalarını ve Oğuz Ata'ya haber vermelerini emretti. Binlerce Yüeci savaşçısı balıktan çıkarken Çakır Börü, okçularına saldırı emri verdi. Ay ve Yıldız Han, birlikleriyle direk girişe saldırdılar.

Kısa sürede karşılarında otuz binden fazla Hun savaşçısını gören Yüeciler, daha fazla dayanamadılar. Oğuz Ata'ya ulaşan Kıpçak Han'ın haberiyle birlikte tüm orduyu şehre gönderen Oğuz Kağan, "Hepsini yok edin! Atanızı, kardaşlarımızı yıllar boyu bu topraklarda katleden köpeklere acımayın aslanlarım!" diye son emrini verdi.

Yüeci birlikleri teker teker düşerken, Komutan Rotan, yanma aldığı kalabalık ordusuyla şehrin diğer tarafından kaçtı. Yüeci hükümdarı, göğsüne aldığı bir okla

ölürken, her geçen an, şehrin dört bir yanında Hun sancakları yükseliyordu.

Gün Han, Oğuz Ata'nın kendine verdiği otuz bin korkusuz alple, Komutan Rothan'm peşinden gitti. Nandı Bey de batıdan ilerliyordu. Geçmişin intikamını almanın zevkiyle önüne gelen Yüeci'yi yok eden Usun ordusu yorulmak bilmeden devam ediyordu.

Oğuz Kağan, oğullarını ve Sungur Bey'i zafer sonrasındaki dördüncü gece fethettikleri Yüeci sarayına, huzuruna çağırdı. Oğuz tüm heybetiyle ellerini arkasına bağlamış bir halde dikiliyordu. Ulu Bilge ve Börteçine iki yanında duruyorlardı. Yedi oğlu Dağ, Deniz, Yıldız, Gök, Ay, Kıpçak ve Turşkan, babalarının önünde saygıyla selamlarını verdikten sonra Türkler'i tek yumruk yapıp, acuna meydan okuyan kağanlarının ağzından çıkacak emirleri bekliyorlardı. Hemen arkalarından Sungur Bey'de hızla büyük salona girip selamını verdi ve Turşkan'm yanında durdu. Oğuz Kağan, oğullarıyla gurur duyuyordu ve onlara baktıkça gözleri parlıyordu.

"Oğullarım, dostumdan öte bana kardeşlik yapan Sungur Bey, yeni bir taktikle fetihlerimize devam edeceğiz. Tatar, Kırgız ve Moğol kardeşlerimiz, bizlere binlerden oluşan birlikler göndermektedir. Kardeşiniz Gün Han, Yüeci'nin kökünü kazımak için diyarda at koşturmaktadır. Sungur Bey, emrine vereceğim yirmi bin alple, cenk sonrası kaçan ve gizlenen, bu topraklarda saklanmış olan Yüeci savaşçılarının peşine düşeceksin. Tüm Yüeci toprakları sana emanettir. İpek yolu üzerin-

deki tüm hanlar araştırılmalı. Bağlantıda oldukları tüccarlar yakalanıp cezalandırılmalı ve Gök Tanrı inancına dönmeyenler, bedelini en ağır şekilde ödemelidir. Bu akrep yuvası en küçük deliğine kadar temizlenmelidir. Size gelince oğullarım, Endican'a gidecek ve o topraklarda bize biat etmeyi kabul etmeyen her noktaya sancağımızı dikeceksiniz. Emrinize elli bin alp vereceğim. Size verdiğim emri yerine getirdiğinizde Moğol topraklarında tekrar birleşeceğiz. Ben de dostlarımla Taşkent ve Buhara üzerine yürüyeceğim. Biat etmediğini, sürekli aşağılayıcı bir tavırla bize bildiren hükümdarlarına gereken cezayı vermeye gideceğim! Acunu önümüzde diz çöktürme ülkümüzde ve Karanlık Ülke'yi yok etme yolunda bizi kimse durduramayacak. Sapkın ve putperestler için bizler Tanrı'nın gazabı olacağız. Bu kutlu yolda Gök Tanrı yanımızda olsun, acuna!"

Oğuz Kağan, Yafes'in Kılıcı'm havaya kaldırdığında, oğulları ve dostları da pusatlarını çekip, "Acuna!" diye haykırdılar. Hun ordusu dörde bölünerek, Asya'nın tek hâkimi olma yolunda ilerliyordu. Çin Tang'ı ise korkudan koca taşlardan yaptırdığı sonu görünmez duvarın ardında kendini güvende hissetse de, iç karışıklıklar yüzünden zor zamanlar geçiriyordu.

Karanlık Ülke'nin Efendisi Assad, taht salonunda Mançu ile birlikte oturmuş, Oğuz'un son fethi hakkında konuşurken Hindu diyarından dönmüş olan Çaplan içeriye girdi. Efendisine selamını verdikten sonra büyük, dikkdörtgen mermer masanın başındaki Assad'ın soluna oturdu.

"Anlat Çaplan," dedi Assad. "Keşmir Ülkesi'nde son durumlar nedir? Hükümdarları nasıl biri?"

"Efendim, ülkede bir ayaklanma ya da Hun ordusuna karşı bir korku yok. Oldukça kalabalık bir savaşçı birliğine sahipler ve cenklerde filleri, gergedanları ezici bir güç olarak kullanıyorlar. Başlarındaki Yağma Han, tutarlı ve zeki bir hükümdar değil. Hatta Oğuz'dan korkan tek kişi o. Daha önce hiç cenk etmemiş ve babasının adı altında ezilmiş zoraki bir han. En büyük güvencesi, aşılması güç dağların, bataklıkların ve sularla kaplı ovaların ardında oturmasıdır. Tabi bunlardan önce Tepegözler, onun en büyük kozu. Her ay, kölelerden oluşan kalabalık guruplar, sonu görünmez deryalardan çıkarılan balıklar ve besledikleri hayvanlar devlere gönderili-

yor. Bu bir haraç gibi. Devler, bunun karşılığında ülkesini koruyorlar."

"Peki, Oğuz o toprakları aşabilir mi? Tepegözler'i gördün mü?"

"Sanmıyorum efendim. Hun ordusu yüz binlerden oluşuyor olabilir ama hepsi o kayalıklarda ve bataklıklarda can vereceklerdir. Hunlar'm devleri geçmeleri imkânsız. Onlar gördüm, kemikten saraylarını ve büyüklüklerini inceledim. Oğuz, bu savaşı asla kazanamaz!"

Assad'm gözleri parlıyordu. Ellerini şaklatarak, "Güzel!" dedi ve Mançu'ya döndü.

"Keşmir Ülkesi'ne gitmene gerek kalmadı. Kara Karga gelirken oradaki savaşçıların zırhlarından yeterince getirmiş. Oğuz'un Taşkent'ten sonra yönünü bize çevirmemesi için on Erbörü'yü hemen Ötüken'e gönder. Sen ve iki yüz Erbörü, Yüeci topraklarına sızın ve Sungur Bey'in kellesini alın. Yanına iki bin ölümlüden oluşan bir birlik de al. Görevi tamamladıktan sonra Oğuz'a, döndüğü zaman onu ve ordusunu dehşete düşürecek büyük bir armağan bırakın. İstedığınız kadar alp katletmekte serbestsiniz. Kazıklara oturtulmuş kellelerden bir orman oluşturun!"

Mançu başını sallayarak, "Emredersiniz efendim!" dedi. Üçünün konuşması, adamlarıyla birlikte Avrupa topraklarından dönen Nayman'm içeriye girmesiyle bölündü. Nayman da Mançu'nun yanındaki sandalyeye oturdu. Assad, ona da son haberleri sorduğunda Nayman küçük bir kahkaha attıktan sonra konuşmaya başladı.

"Batının savaşçıları ve halkı korku içinde. Birçok yerde çıkan iç isyanların yanı sıra geceleri de bizim katliamlarımıza maruz kalan topraklarda, bize karşı bir ordu oluşturulması imkânsız. Ayrıca, Oğuz'un yok edilmesinin ardından biat isteğimizi kolayca kabul edecek birçok kral ve sarayda görevli yönetici var. Kuzey toprakları, Mançu'nun soyundan yeterince korkmuş. İtbaraklar dendiğı zaman herkesin kanı donuyor."

Mançu gülümseyerek başını salladı.

"Nayman, adamlarından iki yüzünü Endican'a hareket eden Oğuz'un oğullarına gönder," dedi Assad. "Hedefleri sadece o yedi oğul olacak. Oldukça kalabalık bir orduyla ilerlemekteler, iki yüz Kan Emen onlara saldırırsa intihar etmiş olur. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Sınırlarını bilmeliler."

"Anlıyorum efendim. Bu işi kolayca halledeceklerdir. İsterseniz başlarında ben de gidebilirim"

"Hayır, seninle burada yapmamız gereken önemli işler var."

Karanlık Ülke, planlarını hemen uygulamak için hızla hazırlanmaya başladı. Üç gün sonra Mançu, Erbürlüleri ve ölümlüler ordusuyla Yüeci topraklarına, Nayman'ın Kan Emenleri'ni Taşkent'e doğru yola çıktılar. Assad ise Nayman ve bir Kan Emen ile dağın tepesindeki, geçmişte Kitana'nın beş Erbürlü'yü belirlediğı Dolunay Tapmağı'na çıktılar. Assad'ın elinde Güneş Taşı vardı. Kan Emen'e üzeri açık tapmağın tam göbeğinde durmasını söylediler.

"Uzun yıllar boyunca Kara Kitap'ı okudum/' dedi Assad. "Güneş Taşı'nın gerçekten işe yarayıp yaramadığını anlamalıyız. Jack ve diğerleri bu tılsımın parçalarından yapılmış yüzüklerle gün ışığında yürüyebiliyorlardı."

Nayman, karşısında tedirgin gözlerle çok kısa zaman sonra doğacak olan güneşin yükseleceği tepeliğe bakan adamını süzdü.

"Neden onlar gibi bunu parçalara ayırıp, birer yüzüğe dönüştürmüyoruz?" diye sordu Nayman.

"Bu taşın işe yaradığından şüpheleniyorum. O yüzükler Azazel tarafından verildi. Peki neden ordunun tamamına vermedi? İnsanlığın savaştaki en büyük üstünlüğü gün ışığında tüm vampir birliklerinin gizlendiği yerlere baskın yapmaktı. Uzun bir süre boyunca böyle kazandılar. Sonra Öküz Başlılar ve Kızıl Saçlı Devler ile fetihlerine devam edebildiler. O büyük şeytan, neden bu kadar büyük bir zaafı olan türü yeryüzüne bıraktı? O yüzükleri buradaki adamların üzerinde denedim ve hiçbir işe yaramadılar. Sen bir insanken onu parmağına taktığında gün ışığında yürüyebiliyordun fakat hepsi öldüğünde sanki yüzüklerin de etkisi bir anda yok oluverdi."

Nayman'ın aklı karışmaya başlıyordu. Acaba yüzükler ve asıllar arasında bir bağ mı vardı?

Assad, avucundaki parlak kehribar rengi taşı Kan Emen'e doğru tuttu ve Karanlık Kitap'da yazan cümleleri okumaya başladı. Taş parıldamaya başlıyordu. Aynı

zamanda da doğmak üzere olan güneş, gökyüzünün karalığını maviye çalıyordu. Assad sözleri bitirdiğinde Güneş Taşı'ndan bir ışık, Kan Emen'e doğru vurdu ve taş tekrar eski haline döndü.

Kan Emen hiçbir şey hissetmemişti ve tedirgin bir halde tepelere doğru bakıyordu. Günün ilk ışıkları kendini gösterdiğinde, vampir daha da heyecanlanmaya başladı. Arkasındaki duvardan, ışığın hızla kendine doğru yaklaştığı belli oluyordu.

Gün ışığı, Kan Emen'e değdiği anda yakmaya başladı. Adam çığlıklar içinde kaçacak yer arıyordu. Aşağıya atlayıp, mağaralardan birine girmek için en uca doğru koştuğu sırada tüm bedeni bir ateş topuna döndü. Küle dönüşüp yok olan savaşçısını izleyen Nayman, "Neden işe yaramıyor? Efsaneler yalan mı söylüyor? Jack ve Ravnos'un tek amacı bu taşı ele geçirmektir. Güneşten etkilenmeyen bir ordu oluşturabilmek için İtbaraklar'la bile savaşmaya hazırlardı." dedi.

"Bu taşın etkisi, asıllar yaşadıkça var oluyordu. Bu kadar uzun bir hayata sahip bir türün, gün ışığı gibi bir lanetle sınırlandırılması bana mantıklı gelmiyor. Eninde sonunda bunu çözeceğim. O zamana kadar adamların sadece karanlıkta güçlü olacaklar Nayman."

Karanlık Ülke'den ayrılan Mançu, Erborüler'i ve iki bin insan ordusu, günler sonra Yüeci topraklarına, tabiatı kullanarak gizlice girdiler. Her yer Hun alpi kaynıyordu. Yüeci sarayına yakın bir noktada duran Mançu, türünden iki adamını, kaç Hun savaşçısı olduğunu

öğrenmeleri için gözlem yapmaya gönderdi.

Hava kararmak üzereyken dönen iki adamı, beş bine yakın alpin sarayın etrafında olduğunu söyledi. Kalabalık birliğin, sokaklarda ve meydanda bulunduğunu söylediler.

"Ben ve elli Erbörü saraya doğru saldıracağız," dedi Mançu. "Diğerleriniz ve ölümlüler ordusu kalabalık olan tarafa saldıracaksınız. İlk hedefiniz okçular olmalı. Onları hallederseniz, diğerlerini halletmeniz çok daha kolay olacaktır. Sungur'un canını aldıktan sonra size katılacağız. Dönüşün, içindeki canavara zincir vurmayın, kimseye acımayın ve nefes alan her şeyi yok edin. Bu şehrin her yanını Sungur ve alplerinin kelleleriyle süsleyeceğiz. Oğuz bu topraklara geldiğinde en büyük kâbusunu yaşamalı. Hata yapanı kendi ellerimle öldürürüm. Buradan mağlup ayrılırsak Karanlık Ülke'nin topraklarına tek başıma dönerim. Umarım ne demek istediğimi iyi anlamışsınızdır!"

İki yüz Erbörü üzerlerindeki cübbeleri çıkarıp, dönüşmeye başladılar. İnsanlardan oluşan iki bin kişilik savaşçı birliği ise saldırmak için pusatlarını çıkardılar. Canavarların hareketiyle hücumu geçmeye hazırlardı. Mançu, Yüeci sokaklarına gönderdiği adamlarından sonra elli savaşçısıyla hızla saraya saldırıya geçti.

Üzerlerine bir anda saldıran canavarlara karşı savunma hattı oluşturmaya çalışan alpler, Erbörüler'in pençeleri altında acı dolu haykırışlarla can veriyorlardı. Mançu ve on adamı duvardan tırmanarak okçu birliğine

ulaştılar ve tek atış yapamadan hepsini katlettiler. şehir-
den yükselen acı dolu sesler geceyi inletiyordu.

Sungur Bey, ani gelişen bu saldırının ne olduğunu
görmek için hızla pencerenin kenarına geldiğinde katle-
dilen alplerini gördü. Zırhı üzerinde olan yiğit savaşçı
pusatını alıp kapıya koştuğı sırada Mançu aniden içeri
girdi, kapıyı kapattı ve gülümseyerek, "Sonunda karşı-
laştık Sungur! Diyara nam salan adının abartıdan ibaret
olduğunu duydum. Bakalım doğru muymuş?" dedi.

"Mançu iblisi," dedi Sungur Bey. "Tunguz safların-
da kılıcımın tadına bakmaktan son anda kurtuldun. Bir-
likte yıllarca pusat salladığın beyin Ağan gibi korkak,
hain ve onursuz bir adamsın. Onun sonunu biliyor
olmalısın. Senin için de son değişmeyecek!"

"Dışarıdan gelen seslere kulak ver Sungur. Acı çığ-
lıklar sana hiçbir şey anlatmıyor mu? Bu kahramanlık
havalarından vazgeç artık. Kaybedeceksiniz, gün ge-
çtikçe güçlenen Karanlık Ülke'nin ve güçlü ulusumun
karşısında mağlup olacaksınız. Beni dinle, bize katıl ve
acuna hükmedecek olan orduların başında ol. Ölümlü-
lerin senin gibi bir öndere ihtiyacı var. Sana gücümden
sunmaya hazırım. Birlikte olursak karşımızda kimse du-
ramaz!"

"Sen, asla geçekleşmeyecek bir hayalin peşinden
koşuyorsun. Putperest ve sapkınların köpeği olmak seni
mutlu ediyor olabilir. Ben Gök Tann'ın yolunda sava-
şırım. Hun ordusu kapınıza dayandığında, tüm dişleri-
nizi bir köpek gibi sökeceğiz, siz acılar içinde kıvranır-

ken pençelerinizi keseceğiz. O sefil kellelerinizi vermek için yalvaracaksınız ama önce senin ruhunu Tamu'ya göndereceğim!"

Sungur Bey, sözünü bitirdiği anda pusatını Mançu'ya savurdu fakat Erbörüler'in atası bu hamleden çok rahat kurtuldu. Mançu gülümseyerek geriye doğru gitti ve tahta masanın üzerindeki kılıcı alıp, "Seninle aynı şartlarda savaşıcağım Sungur! Pençe ve dişler yok!" dedi.

İki düşman birbirlerine pusatlarını savururken sayıları hayli azalan alpler, son çarpışmalarını yapıyorlardı. Erbörüler ve Mançu'nun ölümlüler ordusu savaşı kazanmışlardı. Binlerce Hun erinin cansız bedeni toprağın, taşların üzerini kaplıyordu. Yüeci kanıyla sulanan şehir bu sefer Hun savaşçılarının kanıyla kızıl bir çağlayana dönmüştü.

Sarayda ise Mançu'nun canavar gücüyle art arda salladığı pusaün güçlü darbelerine daha fazla karşı koyamayan Sungur Bey, göğsünden ve kolundan aldığı derin darbelerle yere düştü. Kılıcını bırakmayan Sungur, tekrar ayağa kalkmak istediği sırada Mançu'nun attığı sert tekmeyle yere düştü. Mançu dişlerini sıkarak, "Neden bu kadar kendine güveniyorsun Sungur? Oğuz'un sana verdiği adamları Yüeci topraklarında ava çıkarıp, kendine sadece beş bine yakın alp ayırmak da nedir? Bu nasıl bir ahmaklıktır? Aptal olduğun bir yana, vazgeçmek nedir bilmiyorsun öyle değil mi Sungur? Pusatını bırak artık, bu gece son çarpışmanı yaptığını sen de bili-

yorsun. Suratıma bak ve bana yalvar. Seni öldürmemem için tüm gücünle haykır!" dedi.

Sungur, "Yalvarmak, gebermiş beyin ve fazla uzun bir hayatı olmayacak senin gibi onursuz olarak ölmem demektir. Adım, hep bir kahraman olarak hatırlanacak. Sen ise hainlik masallarındaki iğrenilen isim olarak kalacaksın." dedi ve son bir güçle dizlerinin üzerine doğrulup, kılıcını salladı fakat Mançu, aniden pusatını Sungur Bey'in boynuna indirdi ve kellesini uçurdu.

Sungur Bey'in yere düşen cansız bedeni ve taşlar üzerinde yuvarlanan kellesine bakan Mançu, kazanmasına rağmen mutsuzdu. Bir kere olsun aman dileyememiş ve asla gücünün büyüklüğünü kabul ettirememişti. Düşmanın onurlu duruşundan vazgeçmeyişi onu çileden çıkarıyordu. Korkusuz ve asla pes etmeyen yürekleri, ona kazanmanın zevkini yaşattırmıyordu.

Öfkeyle saraydan dışarı çıktığında, Erbörüler'in ve ölümlüler birliğinin kendisini beklediğini gördü. Az sayıda kayıp vermişlerdi. Mançu kükrercesine, "Alplerin mızraklarını şehrin dört bir yanma diken, tepelerine kellelerini oturtun. Sarayın en yüksek burcuna da Sungur'unkini koyun ve Hun bayraklarını indirip, Karanlık Ülke'nin sancağını çekin!" dedi.

Sungur Bey, Yüeci topraklarında beş bin alp ile son nefesini verdiğinde çevrede kaçak Yüeci savaşçısı arayan binlerce Hun eri, olanlardan bihaberdi. Endican'a varan Oğuz'un oğulları ise kuşatmayı başlatmışlardı. Günlerdir süren çetin savaşın sonunda henüz kazanan

belli değildi. İki taraf da hemen hemen aynı sayıda savaşçı kaybetmişlerdi. Bu çengin uzun süreceği belliydi ve Turşkan, kardeşlerini toplayarak yeni savaş taktikleri üzerinde konuşmaya başladılar. Bu sırada, Nayman'ın iki yüz Kan Emen'i, Hun kampına yakın bir noktadan olanları izliyorlardı.

Bu savaşın ortasına dalıp, iki ateş arasında kalmak delilik olurdu. Doğru zamanı kollamak için beklemeye karar verdiler. Nayman'a çengin son durumunu ve ne yaptıklarını aralıklarla vampirlerden birini göndererek haber vermeye başladılar.

Yüeciler'i aralıksız kovalayan ve kaçan savaşçılardan neredeyse yarısını temizleyen Gün Han ise yılmadan, yorulmadan yoluna devam ediyordu. Babasının verdiği emri hakkıyla yerine getirmek, atasına ve onlara cenk etme konusunda her şeyi öğreten Börteçine'ye her türlü kötülüğü yapan yılandan tüm intikamını almak istiyordu.

Oğuz Kağan ise Taşkent yakınlarına varmak üzereydi. En son kendilerine katılan Kırgız ve Moğol savaşçılarıyla yüz elli bine yakın çelik bilekliden oluşan ordusuyla kendinden emin bir halde ilerliyordu. Taşkent, Semerkand ve Buhara'da ise korku hâkimdi. Ahali ve HanlarT, Hunlar'ın kalabalık ve diyarın en iyi cengâverlerinden oluşan birliği karşısında savunma yapmaktan başka çareleri olmadığını düşünüyorlardı.

Oğuz Kağan, gün batmaya başladığında, önünde ilerleyen Gök Börü'nün durduğunu gördü. Alplerine

kamp kurmaları için emir verdikten sonra atından indi. Börteçine, bu kadar yakın bir mesafe kalmışken neden durduklarına bir anlam vermeye çalışıyordu. Gök Börü'nün kendisine bakıp, uluduktan sonra koca taşların arasından tepeliğe doğru gittiğini gören Oğuz Ata, yavaş adımlarla onu izlemek için harekete geçti. Bu sırada Ulu Bilge, Oğuz Ata'ya yaklaşıp, "Beraber gidelim beyim. Zamanı geldi." dedi. Oğuz, Ulu Türük'ün konuşmasından hiçbir şey anlamamıştı.

"Neyin zamanı geldi Ulu Bilge?"

"Gittiğimizde göreceksiniz beyim. O kılıcı taşıyan Hakan'ın sahip olması gereken diğer şeye kavuşacaksınız." Ulu Türük, Tankut'a seslendi. Güçlü ve genç tarkan, aygucinin yanma koşarak geldi. Ulu Türük, "Orduya göz kulak olasin. Börteçine beyin, bizi merak edip peşimizden gelmek isterse ona engel ol. Bunun, beyimizin kesin emri olduğunu söyle," dedi.

Tankut, düşmana bu kadar yakın bir noktada, Ulu Bilge ve Oğuz Ata'nın neden böylesine tehlikeli bir yolculuk seçtiklerine anlam veremiyordu. "Beyim, gecenin karanlığına gizlenmiş iblisler ya da düşmanlar olabilir. Güvenliğiniz için bir birlik de sizinle gelsin." dedi. Ulu Bilge, elini kaldırarak susmasını istedi ve kayalıkların önünde kendisini bekleyen Oğuz Ata'nın yanma gitti.

İkili karanlığın içinde gözden kaybolduğunda, Börteçine bir kurt gibi olanları uzaktan izliyordu. Tankut'un yanma çatık kaşları ve öfkeden gerilmiş suratıyla gelen diyarın en namlı tarkanı, "Nereye gittiler? Bu topraklar-

da onları nasıl alıpsız gönderirsin Tankut?" dedi.

Tankut, Oğuz Ata'nın kesin emri olduğunu söylediğinde Börteçine gitmekten vazgeçti ama içi içine sığmıyordu. Canlarının tehlikede olduğunu, her an bir pusuya düşebileceklerini düşünüyordu. Kampta, alplerin arasına karıştıktan kısa bir süre sonra karanlığın içine, kandaşını izlemek için girdi.

Oğuz Ata ve Ulu Türük ise tepeliği tırmanmaya devam diyorlardı. Önlerinde ilerleyen Gök Börü, büyük kayanın yanından geçip, kendine doğru gelen İkiliyi zirvede karşıladı. Ulu Türük'ün ihtiyar bedeni, dik yamacı tırmanırken oldukça yorulmuştu. Nefes nefese kalan yaşlı adam bir taşta oturdu ve soluklanmaya başladı. Oğuz Ata etrafta gezinip, kollarını iki yana açarak, "Gök Börü nerede Ulu Bilge? Bizi neden buraya getirdi?" dedi.

Ulu Türük, ellerini dizlerine koyarak kalktı ve Hakan'ın yanına gidip, "Sana ait olan diğer mükemmelliğe sahip olmak istiyorsanız beyim, ismini tekrarlamaksınız. Hissederek, onu göklerden beklemelisiniz. O, acunda gördüğünüz tüm türlerinden en güzeli ve heybetli olanıdır. Başınızı göğe dikin ve adını, içten tekrarlayın, Tulpar!" dedi.

Oğuz Ata, Ulu Bilge'nin söylediklerini uygulamak için başını göğe kaldırdı. İçinden, adı tekrarlıyordu fakat hiçbir şey olmuyordu. Bakışlarını yere indirdiğinde Gök Börü'nün hemen önünde dikildiğini gördü. Göz göze geldiklerinde zihninde onun sesini duymaya başladı.

"Sen bir doğuşlusun Oğuz! Soyunun atası, Yafes'in Kılıcı ile acuna adalet ve inanç getirecek olansın. Ben sana nasıl yol gösterdiysem, Tulpar da senin kanadın ve gözün olacak. Karanlık gecelerde, diyarı gözetleyen bir kartal olmana yardım edecek."

Oğuz, bir anlığına gözlerini kapattı ve verdiği sakin solukta, Tulpar'm ismini söyledi. Bir anda tepelerinde uçan koca bir hayvan gördüler. Oğuz Ata, pusatını kavradığında Ulu Törük, "O, iblislerin hizmetkârlarından biri değildir beyim, Tulpar'dır. Sizin için gelmektedir!" dedi. Oğuz Ata, koca kanatlarıyla normal bir attan iki kat daha büyük, uzun yeleli, gece karası atın az ilerisinde inip, kendine doğru geldiğini gördü. Siyah kısa tüyleri ay ışığında parlıyor, uzun yeleleri adeta rüzgârla dans ediyordu. Asil yürüyüşlü ve geniş göğüslü kısarak, oldukça güçlü görünüyordu.

Yavaş adımlarla tam önlerinde durdu. Kömür karası gözleriyle Oğuz Ata'ya bakıyordu. Ulu Bilge, "İşte sizin gecenin karanlığındaki kanatlarınız, diyardaki gözleriniz beyim. Ona dokunabilirsiniz, üzerine binip, gün doğana kadar göklerin kartalı olup, uçabilirsiniz. İçinizden, adını her seslendiğinizde gelecektir fakat gün ışığında kanatları yanar ve uçamaz hale gelir. Bu, dikkat etmeniz gereken en önemli şeydir beyim."

Oğuz Ata, Tulpar'm başını sevdikten sonra devasa büyüklükteki uzun, kaim tüylerden oluşan geniş kanatlarına dokundu. Gördüğü şey karşısında büyülenen Oğuz Ata, "Böyle bir güzelliği yaratan ve bana bağış-

layan Gök Tanrı'ya şükürler olsun! Karanlığın içindeki kartal olmak için sabırsızlanıyorum." dedi.

Ulu Bilge gülümseyerek eliyle atın sırtını gösterip, "Buyurun beyim, Tulpar emrinizde olacaktır. Gün doğmadan önce onu bırakırsanız, kendisi için en güvenli yere gidecektir." dedi.

Oğuz Ata, Tulpar'ın üzerine zıpladı. Heybetli at, başım sallayıp yelelerini savurduktan sonra arkasını döndü ve görkemli kanatlarını açarak bir iki adımdan sonra gökyüzüne doğru yükseldi. Börteçine, tepeliğe yeni vardığında gördüğü manzara karşısında olduğu yerde donakaldı. Oğuz, kanatlı bir atm tepesinde gökyüzüne doğru gidiyordu. Karanlığa karışıp gözden kaybolduktan sonra, "Ulu Bilge! Bu gördüklerim doğru mudur yoksa aklımı mı kaybediyorum?" dedi.

Ulu Türük, parmağıyla sessiz olmasını işaret edip, "O atm adı Tulpar ve beyimizin emrindedir. Her gece onun için gelecek, gün doğmadan da gidecektir. Bu büyük bir sırdır Börteçine beyim. Bunu sakın unutmayasınız!" dedi. Börteçine, ayguciyi başıyla onayladıktan sonra ihtiyar adamla beraber kamp alanına geri döndüler.

Gökyüzünde Tulpar ile süzülen Oğuz Ata ise diyara gökten bakmanın heyecanını yaşıyordu. Tulpar'm her kanat çırpışında çıkan sert sesle daha da hızlanıyorlardı. O gece saldıracağı Taşkent, Semerkand ve Buhara balıklarındaki hazırlıkları izledi. Düşmanının sadece savunma yapacağını, hangi noktaları zayıf bıraktığını teker teker inceledi.

Düşman sayısının, alplerinden az olduğunu fark etti. Şehirlerde, pusat kullanan her er kişinin cenk için hazırlandığını görüyordu. Karşısında cesur bir ordunun olmadığını fark etti. Tulpar ile aynı tepenin üzerine indikten sonra ongunun başını sevdi ve tekrar gökyüzüne yükselip, gözden kayboluşunu izledi. Kamp alanına döndükten sonra hızla otağına giden Oğuz Ata, düşmanın yaptığı hazırlıkları tekrar gözünde canlandırdı. Çadırının önünde bekleyen alplere, Börteçine ve Tankut'u çağırma larını emretti.

Kampın içinden kendilerine seslenildiğini gören iki cesur savaşçı hızla otağa gittiler. İçeri girdiklerinde Oğuz Ata, düşünceli bir halde yavaş adımlarla yürüyordu. Dostları selamlarını verdikten sonra Oğuz'un konuşmasını beklediler. Bu sırada içeriye Ulu Bilge girdi.

"Savunmaları oldukça güçsüz, karşımıza çıkıp, bir meydan cengi etmeyeceklerdir," dedi Oğuz Ata. "Görünüşe göre şehrin duvarları arkasında gizlenip, ölümün ayaklarına gelmesini bekleyecekler. Taşkent, daha fazla savaşçı içerisinde barındırmakta, burası düşerse, arkası çok kolay gelir. Düşmanın gözü, benim ve kalabalık ordumun üzerindeyken, siz, balığın batı duvarından girmeye çalışacaksınız."

Börteçine, dostunun bu kadar kesin konuşmasının nedenini biliyordu. Ulu Türük ile göz göze geldiler ve konuşmaya başladı. "Şehri dört bir yandan ateşe verebiliriz. Onlar ne olduğunu anlamaya çalıştığı sırada, yirmi bin okçuyla surları aralıksız ok yağmuruna tutup, duvarlara tırmanabiliriz."

Dördü kendi aralarında son taktikler hakkında uzun süre konuştuktan sonra Börteçine'nin fikrini uygulamaya karar verdiler. Şafak söktüğünde diyarın gördüğü en büyük orduyla düşmanın önünde beliren Oğuz Ata, karşısında dikilebilecek cesaretle bir birlik bile göremiyordu. Alplerine döndü ve kılıcını havaya kaldırdı.

"Bozkurtlarım, aslanlarım! Karşınızda pusat çekebilecek cesaretle tek er bile yoktur! Sizin tunç yüreğinizin, çelik bileklerinizin namını duyan her korkak gibi onlar da koca taşlarının ardına gizlenmektedir. Acuna hükmetmemize, titrek bedenleriyle ördükleri duvarlar engel olamayacak! Gök Tanrı yâr ve yardımcımız olsun!"

Borular ötmeye başladığında, davullarda tüm güm-bürtüsüyle, duvarların arkasında bekleyen düşman birliklerinin yüreklerini hoplatıyordu. Alplerin, çalan davullarla kılıçlarını kalkanlarına vurmaları tüm şehrin ve Han'ının kulaklarında çınlıyor, sarayının tüm odalarında bir ölüm şarkısı gibi yankılanıyordu. Oğuz Ata'nın emriyle oklarını fırlatmaya hazır bekleyen alpler, gelen ilk emirle yayalarını bıraktıklarında şehrin üzerine yok oluşu getiren kara bir bulut yaklaşmaya başladı. Ayaklarını yere sertçe vurarak yürüyen cengâverlerin dövdüğü toprağın titreşimi şehrin içinden hissediliyordu.

Börteçine ve Tankut ise bin aple, şehrin batı tarafından saldırmaya hazırlanıyorlardı. Yağları duvarlara fırlattıktan sonra harekete geçeceklerdi...

Peşlerini bir türlü bırakmayan Gün Han ve ordusundan kurtulmak için yeni bir yol bulmaya çalışan Komutan Rothan, çareyi, Yüeciler'i ikiye bölmekte buldu. Kalabalık olan birliğiyle İskitler tarafına doğru kaçan Rothan, az sayıdaki birlikleri Gün Han'ın önüne bir yem olarak bıraktı.

Gün Han, küçük birlikler halindeki Yüeciler'i de öldürdükten sonra uzun süre başka kaçak var mı diye diyarda gezdi fakat düşmanlarına dair tek bir iz bulamadı. Tarım Havzası'm olduğu gibi eline geçiren Hunlar, gün geçtikçe daha da büyüyorlardı. Babasının verdiği emri yerine getiren ve Yüeciler'i tamamen topraklardan gönderen Gün Han, Moğol bozkırlarına doğru harekete geçti.

Sungur Bey ve alplerini katleden Mançu ise Ötüken bozkırına yaklaşmak üzereydi. Yüeci topraklarına saldırıda kullandığı ölümlülerden oluşan birliği ve Erbörü'lerden büyük bir kısmını Karanlık Ülke'ye geri gönderdi. Türünden on savaşçı ile dikkat çekmeden ilerleyen Mançu, ormanlık alanda, adamlarına Keşmir savaşçıların zırhlarını giymesini emretti. Çaplan, Hindu diyarından dönerken zırhların yanında Keşmir savaşçılarına

ait oklar ve pusatlar da getirmişti. Saldırı için gecenin karanlığını beklemeleri gerekiyordu.

Yarımındaki savaşçılar bu büyük obanın eski alpleriydiler. Düşük bir ihtimal de olsa tanınabilirlerdi. Güneş batmaya başladığında, Mançu, adamlarına son konuşmasını yaptı.

"Dönüşmeniz yasak, oklarınızla birkaç alp ve masmus öldürün. Size doğru gelen erlerden birkaçını yere serin. Aranızdan ikisi, geride tolgalarını düşürmüş gibi bıraksın. Anladınız mı? Keşmir Ülkesi'nin savaşçıları olduklarınıza kesin olarak inanmalılar!"

Mançu'nun adamları, hızla obaya doğru gittiler. Karanlığın içinde gizlenerek obanın en dışındaki çadırın arkasına geçtiler. Kendilerine yaklaşan iki alpin aniden karşısına çıkıp öldürdükten sonra aralarından dördü oklarını çekip, ilerideki erleri vurdular. Pusatlarını çeken Erbörüler, yere yığılan cengâverleri gören şaşkın ahaliye doğru saldırıp, önlerine gelen herkesi kadın, çocuk, yaşlı ayırt etmeden kılıçtan geçirmeye başladılar.

Bu sırada kalabalık bir ok yağmuruyla üzerlerine gelen alpleri gördüklerinde geri çekilip kaçmaya başladılar. Mançu'nun emrettiği gibi ikisi tolgalarını farklı noktalara fırlattı. Hun savaşçıları peşlerinden tüm hızlarıyla ilerleseler de, Erbörüler karanlığa girdikleri andan itibaren canavar hızlarını kullanarak çoktan gözden kayboldular. Mançu, adamlarının döndüğünü görünce, "Tamam mı? Dediklerimin hepsini yaptınız mı?" dedi. Adamlarından biri, "Beyim, dediğiniz gibi birkaç alp

ve ahaliden insanlar öldürdük. Dönüşte de tolgalarını kayalıkların oraya attık. Bizi, zırhlarımızla apaçık gördüler. Keşmir'in savaşçıları olduğumuza kesinlikle inanmışlardır." dedi.

Mançu gülümseyerek atına atladı ve adamlarına, "Eve dönüyoruz, birazdan alpler burayı sararlar. Vakit geçirmeden yola çıkalım." dedi. Mançu, Hunlar'ın hedefini güneye çevirttiğine emin bir şekilde Karanlık Ülke'ye yol alırken Çaplan, Keşmir Ülkesi'nde, sarayın önünde dikiliyordu.

Kendine doğru yaklaşan iki savaşçı ona kim olduğunu sorduklarında, Yağma Han'ın huzuruna çıkmak istediğini söyledi. Elindeki küçük deri parçasını ere uzattı ve hükümdarlarına göstermesini istedi. Adam içeriye gittiğinde Kara Karga'nın heyecan dolu bekleyişi başladı. Yağma Han'ın dibine kadar sokulup, onu Hunlar'a karşı meydan okutmaya zorlamalıydı. Aksi halde Hun tarafından gelecek tehditkâr bir mesaj, ne yapacağını bilmeyen Han'ın yanlış bir karar vermesine neden olabilirdi.

Uzun bir süre sarayın kapısında bekletilen Çaplan'ın bekleyişi, savaşının dışarıya bir adım attıktan sonra eliyle kendisini çağırmasıyla son buldu. Dış kapıdan girdikten sonra dört adam tarafından üzeri aranan Kara Karga, kendine eşlik eden altı kişiyle görkemli sarayın beyaz mermerli koridorlarında yürümeye başladı. Her tarafta küçük havuzlar ve gösterişli çiçek bahçeleri vardı.

Sarayın içerisindeki yolculuğu boyunca dört kere aranan Çaplan, Yağma Han'a bir kapı mesafede tekrar durduruldu. Elindeki gümüş, ejderha başlı asayı vermesi söylendi. Kara Karga'nın, Yağma Han'a bu kadar yaklaştıktan sonra bu fırsatı kaçırmak gibi bir niyeti yoktu. Elindekini hemen verip, içeri girmek için hazırlandı.

Devasa büyüklükteki altın işlemeli kapılar Çaplan için açıldı ve geniş taht salonuna girdi, içeride Han ve beş savaşçı, tahtının gerisinde ise iki muhafız vardı. Çaplan, hızlı adımlarla Yağma Han'a doğru gitti. Önünde diz çöküp selam verdi.

"Hoş Geldin yabancı," dedi Yağma Han. "Kendini tanı ve gönderdiğin bu deride yazan şeyler hakkında ne bildiğini anlat."

"Adım Çaplan, Han'ım. Bozkırın rüzgârlarında sağa sola savrulan bir gezginim. Ülkem, acunun her karış toprağı, sancağı gökyüzüdür. Kimseye bağlı olmadan yaşar giderim fakat kimsenin de bilmediğı sırları bilirim!"

Yağma Han'ın yanındaki beş komutanı, Çaplan'a kuşkuyla gözlerle bakıyordu. Aralarındaki en kıdemli ve yaşça büyük olanı Arun, "Bizim bilmediğimiz sırları nasıl bilirsin? Diyarın dört bir yanında habercilerimizin bile görmeyip, işitmediklerini nerenden öğrenirsin?" dedi. Arun uzun boylu, kırklarında, atletik yapılı, esmer ve kel bir adamdı. Göğsüne kadar inen ak düşmüş sakalları, iri kara gözleri ve kaim kaşları vardı. Konuşmasından ve kendine güvenen dik duruşundan birçok cen-

ge girip, zaferle çıktığı belliydi. Kalın ve kemerli burnu, sarkık mora çalan dudakları, kulaklarındaki küçük, yuvarlak altın küpeleriyle görüntüsü unutulmayacak bir savaşçıydı. Üzerinde kükreyen aslan başı bulunan gri bir zırhı, kızıl pelerini ve parmağında, gösterişli siyah bir yüzük vardı. Çaplan, gülümseyerek Arun'a baktı.

"Sizin habercileriniz en fazla kapı arkalarından fısıltılar işitirler. Benim dostlarımsa karanlığa gizlenenleri izler, alevlerin arasındaki sessiz çılgınlıkları duyarlar."

Yağma Han, esrarengiz adama elindeki deriyi uzatarak, "İtbaraklar hakkında ne biliyorsun? Neredeler ve hedeflerinde topraklarım var mı? Oğuz Kağan hakkında söyleyeceğin önemli şey nedir?" dedi. Kara Karga, kendinden emin ve sakın bir ses tonuyla, "İtbaraklar, acun üzerine büyük bir saldırı yapmayı planlıyorlar. Erbörü ve Eşbörüler, yani şekil değiştirenler de onların safındalar. İtbaraklar kadar güçlü fakat şehirlerde insanların arasında fark edilmeyecek kadar da görünmezler. Oğuz Kağan, karşılarındaki en büyük engellerden birisi fakat Hun Beyi, Karanlık topraklar yerine Keşmir Ülkesine doğru hareket etmek için hazırlanmaya karar verdi. Yakında, Tepegözlerinizi büyük bir cenk bekliyor olacak!"

Yağma Han, tahtından bir anda doğrulup ayağa kalktı ve Çaplan'ın tam önünde durdu.

"Sen nasıl bir büyücüsün de bunların hepsini biliyorsun?"

"Başta da dediğim gibi Han'ım. Ben, görünmeyenlerden haberdar olanım. Size bu savaşta yardım edebili-

rim. Eğer beni emrinize kabul ederseniz, tüm gücümle size destek veririm."

"Bize neden destek vereceksin ki? Bir devletin ve bağlı olduğun bir ulusun olmadığını söyledin. Sen di-yarda rahatça gezebilirsin. Bir ailen ve kaybetmekten korkacağın dostların yok. Bu savaş seni neden bu kadar ilgilendiriyor ve neden biz?"

"Bu savaşı, Oğuz ve ordusu Keşmir'e karşı kay-bedecek. Tepegözler'i asla yenemez ve g cl  ordunuz karşısında duramazlar fakat Karanlık Ordu, devleri yok edebilir. Büyük Savaş'ta, İtbaraklar, Tepegözler'in soyundan olan Kızıl Saçlı Devler'i yok ettiler. İşte asıl önemli olan şey de bundan sonra ne olacağı. Oğuz'un fethettiği tüm topraklar, en g cl n n bir anda sahip-leneceği büyük bir ganimet olacak. Dostlarımla sizin yanınızda olursam, Oğuz'a karşı kazanacağınız zaferin sonrasında diyarı avucunuzun içine sunmaya hazırım, iblisin hizmetk rları acunu ele geçirirlerse, benim gibi yurtsuz bir adam bile bu topraklarda yaşayamaz. Köleleri olarak hepimiz yok oluruz ama yanınızda sa-vaşmama izin verirseniz, gizli g  lerimle onları büyük bir bozguna uğratabiliriz."

Arun,  aplan ne kadar konuşursa konuşsun ona güvenmiyordu. Tekinsiz bir tipi vardı ve bunca şeyi bi-len bir adam kendileri için büyük bir tehlike olabilirdi. Genç Yağma Han ise komutanıyla aynı fikirde değildi. Kara Karga'n m söyledikleri ilgisini çekmişti.

Yağma Han, "Sarayda kalmana izin veriyorum fa-

kat." dediği anda Komutan Arun söze girdi. "Efendim, bu çok tehlikeli olabilir, henüz onu tanımıyoruz bile!" dedi. Yağma Han kaşlarmı çatarak, "Bir daha sözümü kesmeye cüret edersen kafanı kestiririm Arun." dedi ve devam etti.

"Sarayımda kalabilirsin Çaplan fakat üzerinde pu-sat gören tek bir adamım bile olursa acımadan canını alırım. Gireceğin ve y r yebileceğin yerler sınırlı olacak. Her gün bana bildiğin sırları anlatacak, diyar hakkında bilgi vereceksin. Asan, savaş kapımızı  alana kadar sana verilmeyecek. O zamana kadar güvenimi kazanabilirsen en yakınımda olursun ve seni akımın alamayacağı kadar altına boğarım." dedi.

 aplan, verilen karardan memnundu. Komutan Arun'un gözlerinin daima üzerinde olacağını biliyordu. Bu yüzden çok dikkatli davranması gerektiğinin farkındaydı.

Uzun bir yolculuktan sonra Nandı Bey'in obasına varan Gün Han, dostları Usunlar tarafından oldukça sıcak karşılandı. Yüeci belasını, Usunlar'ın da katkısıyla daha çabuk def etmişlerdi. Nandı Bey'in otağına giden Gün Han, Usun Bey'ine selam verdikten sonra karşısına oturdu.

"Hoş geldiniz Gün Bey'im. Obama şeref verdiniz," dedi Nandı Bey.

"Hoş bulduk Nandı Bey'im. Bir süre topraklarınızda dinlendikten sonra tekrar geldiğim yönde ilerleyip son kez, geride Yüeci artığı kaldı mı diye bakacağım."

"O Yüeci köpeklerini sonunda başımızdan def ettik. Baban Oğuz Han, acunu dize getirmek için ilk seferine çıktığında henüz küçük bir çocuktun. O gün, Hun Devleti'ne biat eden ilk beylerden biriyimdir. Onun, köpekleri bu topraklardan def etmek için vahşi bir kurt gibi tüm acuna meydan okuduğu ilk haberini hatırlıyorum. O gün, hepimizi tek yumruk haline getirebilecek bir yığidin harekete geçtiğini anlamıştım."

Gün Han, sağ elini sol göğsüne götürüp, "Sizin gibi dostlarımız sayesinde gücümüze güç katarız Nandı Bey'im." dedi.

"Karanlık Ülke konusunda Oğuz Bey'im ne düşünür?" dedi Usun Beyi. "İtbarak denen iblislerin kuzeyde tekrar katliamlara başladıklarını ve batıdaki uzak topraklarda da canavar söylentilerinin gittikçe arttığını daha çok duyar olduk. Taşkent, Buhara ve Semerkand'dan sonraki hedefi nedir?"

"Oldukça büyük ve güçlü bir ordumuz varken bir an önce iblisi yuvasında boğmak ister. Moğol, Kırgız, Altay ve Kazak halklarının da bize katılmasıyla durdurulamaz, çelikten bir yumruk olduk. Çin, her zamankinden daha da korkmaktadır. Bırakın bir saldırı yapmayı, ordusuna ve halkına, koca taşlardan duvarlar ördürüyor. Bu durum, karanlığın kalbine kılıcımızı sokmamız için en uygun zamandır."

"Ordum olduğu gibi Hun'un yüce Kağanı'nın emrindedir. Her zaman cenk alanında yanı başınızda pusatlarımızı sallamaya hazırız."

İkilinin konuşması bittikten sonra Gün Han otağdan ayrıldı ve ordusunun başına döndü. Üç gün dinleneceklerini ve kamp kurmalarını emretti.

Akay Hatun ise o gece yaşadıkları ani saldırıdan sonra Oğuz Han'a bir mesaj gönderdi. Haberci, tüm fethedilen toprakları aşır, beyinin yerini bulmak için diyarda dörtnala koşturdu. Yış'a saldıran Mançu ve on adamı ise Karanlık Ülke'nin görkemli şehrinin girişinde birer kahraman gibi karşılandılar.

Ölüler ordusu, Mançu'nun ismini haykırarak ritim tutarken Erbörü ve Eşbörüler ise atalarının yürüdüğü

yolda sağı sollu diz çöküp selama durdular. Türünün oluşturduğu bu yolun sonunda onu Eşbörüler'in ilki Ahuva ve sağ kolu Tyr bekliyordu. Mançu, gülümseyerek karışma yaklaştı ve sarıldı. Alkışların arasında, kalabalığa doğru dönüp, elini havaya kaldırdı ve herkesi susturdu. Tyr, güçlü kükremesiyle tüm İtbaraklar'ı Mançu'nun önünde hizaya sokup, diz çöktürdü. Olanları Assad ve Nayman Noyan, gerideki dağın hemen önündeki surların tepesinden izliyorlardı.

Mançu'nun göz bebekleri kan kırmızısına döndü. Sesinde ise öldürdüğü ismin gururu hissediliyordu. "Erbörüler, Eşbörüler, İtbaraklar ve ölümlüler! Oğuz'un Kağan olma yolundaki en büyük destekçisi, yakın dostu, onu Yüeci zindanlarından kurtaran Gökkurtlar'm beylelerinden Sungur Bey ve beş bin alpi, adamlarımın pençeleri altında acı çığlıklar içinde öldürüldüler. Börteçine'nin en yakın adamı ve yenilmez Gökkurt birliğinin namı isminin kellesi, şu anda Yüeci sarayının en yüksek burcunda, bir mızrağa takılmış halde duruyor. Gücümüzü, onlara cesetlerden oluşan bir orman bırakarak kanıtladık. Karanlık Ülke'nin orduları karşısında hiçbir şanslarının olmadığını gün geçtikçe daha çok anlayacaklar. Bizler, acunun en güçlü varlıkları ve birlikleriyiz. Efendi Assad'ın önderliğinde, bu toprakların dört bir yanına sancağımızı dikeceğiz. Koca dünya önümüzde diz çöküp aman dileyecek, kölemiz olacak ve bizlere, bu amaç için çarpışan cesur savaşçılara hizmet edecekler! Korkulan biziz ve o gün geldiğinde ırmakları, coşkuyla akan

nehirleri, koca deryaları kızıla boyayıp, ölümle çağlatacağız!"

Kalabalık, Mançu'nun konuşmasından sonra daha da coşkun bir halde ismini haykırdı. Mançu, karısı Ahuva'yı da alıp, sevgi gösterileri arasında dağa doğru ilerledi. Ahuva odasına çıktıktan sonra Mançu, Assad'ın yanına gitti. Nayman ile surların tepesinden şehri izlediklerini gördü. Arkalarından yaklaşıp, selamını verdi. Assad gülümseyerek, "Mançu, benim güçlü Erbörüm, hoş geldin." dedi ve sarıldı. Omuzlarına sert bir şekilde vurduktan sonra surun taşlarına yaslandı. Nayman ile de selamlaşmasını bekledikten sonra, "Seni dinliyorum, o topraklarda neler yapün? Gerçi, aşağıdaki konuşmandan oldukça başarılı saldırılar yaptığın zaten anlaşılmakta ama detaylarıyla anlat!" dedi.

"Efendim, Sungur Bey ve beş bin alpini öldürdük. Hepsinin kellelerini mızraklara dikip, Oğuz'a büyük bir armağan bıraktık. Ardından Oğuz'un anayurduna, emrettiğiniz gibi Keşmir savaşçılarının kuyaglarını giyerek saldırdık. Adamlarım çok sayıda ok kullandılar ve tolgalarından ikisini, obaya yakın bir yerde bıraktılar. Şüphe duyacakları tek bir aksilik bile yaşanmadı."

Assad, her zamanki kendini beğenmiş tavrıyla kısa bir alkış yaptı. Gülümseyerek, "Ölümlüler, emirlerini istediğin gibi yerine getirebiliyorlar mı?" dedi.

"Evet efendim! Her emrime tamı tamına uydular ve çok cesurca savaştilar."

Assad, ellerini arkasına bağladı ve Karanlığın Şeh-

ri'ne baktı. Sağında Erbörü Mançu, solunda Ata Kan Emen Nayman dikiliyordu.

"Acunu neden ele geçirmek isterim bilir misiniz? Karanlık Ülke'nin topraklarında geçireceğimiz uzun ömrümüzde rahat bir şekilde yaşayabilirdik. Bize saldıracak her orduyu da def edebilirdik. Bunun bir nedeni var. Tarihe, gerçek olarak geçmek! İtbaraklar ile Kan Emenlerin eski asılları, yani Jack, Ravnos ve dostları, neden birer efsane olarak anıldılar, unutuldular biliyor musunuz? Ya da Kızıl Başlı Devler, Öküz Başlılar, Teppegözler, neden birer korku masallarına sıkıştırıldılar? Kaybettikleri için! Savaşta kaybeden taraf başta gerçek olur. Üzerinden yıllar geçer, birer anı olarak kalırlar. Soylar büyüyüp öldükçe masal olurlar. En sonunda, belki acunu ele geçirebilecek güçte olan savaşçılar, çadırda sıcak yatağında uyumaya çalışan küçük bir çocuk için iki cümlelik efsaneye sıkıştırılırlar. Ne kadar aşağılayıcı bir durum öyle değil mi? İnsanlar her zaman unuturlar. En büyük felaketleri, geçmişlerini, aklınıza gelebilecek her ölümü! Bizler, asla birer efsane olmayacağız! Bu şehir ve toprakları kanla sulamak için can atan bu ordu, yeryüzündeki en büyük gerçek olacak. Sancağımız ve isimlerimiz hiç unutulmayacak çünkü biz kazanacağız!"...

36

Gün Han'ın ordusu toparlanmış, yola koyulmak için hazır bir halde beylerinin gelmesini bekliyordu. Gün Han, Nandı Bey ile alplerine doğru yavaş adımlarla sohbet ederek ilerliyordu.

"Yolunuz açık olsun Gün Bey'im," dedi Nandı Bey. "Gök Tanrı yâr ve yardımcınız olsun. Karanlık Ülke'ye yapacağımız saldırı için haberlerinizi dört gözle bekleriz. Oğuz Bey'ime, kendisi ve ordusu için duacı olduğumu, tek emriyle tüm savaşçılarımla birlikte yıldırım gibi yanında olacağımı iletin. Dostumu görmeyeli uzun zaman oldu."

"Tabi Nandı Bey'im, büyük bir mutlulukla sözlerinizi iletirim. İyi ağırlamanız için de sağ olun. Obanızda bulunmak bizim için şerefti. Usunlu kardaşlarımm ve sizin yolunuz da açık olsun, Gök Tanrı yanınızda olsun."

Gün Han atına atlayıp, ordusuna hareket emri verdi. Yüeci topraklarındaki kaçak avına devam ederek yoluna devam ediyordu. Denk geldiği Hun birliklerine son durumu sorarak, hanlara ve şehirlere uğrayarak ilerliyordu. Günler sonra Yüeci sarayına yaklaştığı sırada balığın tepesinde uçuşup duran kalabalık akbaba

sürüsünü fark etti. Durumdan kuşkulandı fakat söz konusu olan Sungur Bey'di. Öyle kolay kolay yenilecek ve alınmış bir toprağı, kalabalık ordusuyla kaybedecek bir savaşçı değildi.

Aklından bu düşünceleri atmak istiyordu fakat şehre ilk adım attığında sokakları saran ceset kokusu ve ölüm sessizliği onu oldukça telaşlandırdı. Hızla atını saraya doğru sürerken, yollarda katledilmiş başsız bedenler görmeye başladı. Ahalinin dışında alplerin de cansız, parçalanmış vücutlarını gördü.

Sarayın kaim duvarının ardına geçtiğinde ise gördüğü manzara karşısında dili tutulacaktı. Ardındaki savaşçıları, böyle bir katliamı kimin yaptığını merak ediyorlardı. Gün Han, mızraklara takılmış binlerce başın arasından tek başına yürümeye başladı. Adamlarına beklemelerini söyleyip, sarayın kapısına geldi. Elleri titriyordu. Bedeni buz gibi olmuştu.

Sarayın merdivenlerindeki cesetlerin arasından taht salonuna çıktı. Bir anlığına Sungur Bey'in kurtulduğunu düşünse de büyük balkona çıktığında burcun üzerinde Sungur Bey'in başını gördü. Yanında, siyah bez üzerine işlenmiş kıvırmalı bir yılan olan sancak dalgalanıyordu. Hızla oraya doğru yöneldi.

Sancağı dikildiği taşın dibine sıkıştırılmış deri parçasını aldı. Şöyle yazıyordu;

"Ben Mançu! Sana, ömrün boyunca ödemen gereken bedellerin en hafifini gösteren bir armağan bırakıyorum Oğuz! Karanlık Ülke'nin önünde diz çökmez,

bize biat etmezseniz, tüm soyunu, bundan daha kötü bir gelecek bekliyor!"

Gün Han, öfkeyle deriyi sıkıp, dizlerinin üzerine çöktü ve bağırdı. Taşları yumrukluyor, dişlerini sıkıyor, lanetler okuyordu. Karanlık Ülke'nin sancağını çıkarıp aşağıya fırlattı. Hızla saraydan çıkıp, adamlarına tüm şehri yakmalarını emretti. Alpler, şehrin mahzenlerindeki yağları çıkarıp her yana saçtılar. Ardından binlerce ucu alevli ok, kayan bir yıldız gibi gökyüzünde süzülerek şehre düştü.

Büyük bir parlamadan sonra cayır cayır yanan şehre bakan Gün Han'ın gözlerinde, intikamın alevleri vardı, içindeki öfke, yanan koca balıkla asla karşılaştırılamayacak kadar büyüktü. Sert bir sesle Moğol topraklarına hareket edeceklerini söyleyip atma atladı ve asık suratıyla, ağzından tek bir cümle bile çıkmadan yola koyuldu.

Ötüken'den çıkan haberci ise diyarda dolaşp, Hun birliklerinden Oğuz Ata'nın nerede olduğunu öğrenmiş, haberi beylerine ulaştırmıştı. Oğuz Ata, hatunu tarafından gönderilen mesajı okuduktan sonra deriyi fırlattı. Otağdaki dostu Börteçine, Tankut ve Ulu Bilge, ne olduğunu merak ediyorlardı. Kuşatma sürüyordu fakat defalarca içeri sızmayı denemelerine rağmen zafer kazanamamışlardı.

"Yağma Han'ın adamları ana yurdumuza saldırmışlar," dedi Oğuz Ata. "Alplerimizden ve ahaliden bir kaçını öldürmüşler."

Börteçine ellerini açarak, "Yağma Han mı? Eminler

mi kardafım? Çünkü onlar böyle bir şeyi yapmaya asla cesaret edemezler," dedi.

"Oklar onlara aйтmış. Saldırganların nasıl giyindiklerini de görmüşler. Adamlar kaçarken tolgalarından ikisini, obanın dışındaki kayalık alanda düşürmüşler."

Ulu Bilge düşünceli bir halde uzun beyaz sakalını düzeltti. Yerde takılı kalan bakışlarını beyine çevirdi. "Beyim, kuşatma uzun sürse de daha fazla dayanamazlar. Yıklmak üzereler. Eğer Tankut ve on bin alpi anayurda gönderirsek, bu Cehennem'den çıkana kadar gözümüz arkada kalmaz. Buradan sonra Moğol topraklarında oğullarınız ve birlikleriyle buluştuktan sonra Sungur Bey'e de haber gönderip, Keşmir üzerine yürüyebiliriz. Karanlık Topraklara, Yağma Han'a gereken cezayı verdikten sonra yürürüz."

Börteçine ve Oğuz Ata'ya bu fikir oldukça uygun gelmişti.

"Beyim, anayurda döndükten sonra eğer uygun görürseniz, Keşmir'e gözdağı vermek için güçlü bir saldırı da yapabilirim," dedi Tankut.

"Hayır, Tankut. Bizi beklemeden sadece savunmada kalacaksın. Kamp alanından on bin alp al ve anayurda doğru yola çık."

Tankut, Yış'dan gelen alp ile beraber, zaten kuşatmada yer almak için hazır olan erlerden on bine yakını olarak yola koyuldu. Oğuz Ata ise cengâverlerine daha sert bir saldırı yapacaklarını söyleyip, yeni taktiğini anlattı.

6 ay sonra...

Oğuz Ata Taşkent, Buhara ve SemerkandT fethetmiş, devletine kattığı yeni topraklara kendi kanunlarını getirmişti. Sonrasında Moğol topraklarına hareket etmiş ve oğlu Gün Han ile buluşmuştu. Yüeci topraklarında olan olayları ve en yakın dostlarından Sungur Bey'in alpleri ile beraber katledildiğini öğrendiğinde acun başına yıkılmış gibi hissetmişti. Bu acıyı en son yıllar önce Doran'ı kaybettiğinde yaşamıştı. Onu katleden hain gibi Sungur'u da Ağan'm yanında yıllarca pusat sallamış, beyi gibi hain Mançu yapmıştı.

Oğuz Ata'nın oğulları ise uzun süren çetin savaştan sonra Endican'ı ele geçirmiş ve Türkistan'da ilerlemişlerdi. Altı ay sonunda zafere ulaşmanın mutluluğuyula yedi kardeş, fethettikleri topraklardaki sarayda dinleniyorlardı.

Kardeşler bütün gece aralarında konuşup, kendi başlarına aldıkları bu büyük zaferle övündüler. Dinlenmeye çekilmek için ayrılacakları sırada, bulundukları taht salonun kapısından büyük bir gürültü geldi.

Kapı aniden açıldığında on Kan Emen içeriye daldı. Turşkan tam bu sırada pencereden bakıyordu. Gelenleri fark ettiğinde her zaman yanında taşıdığı ve sadece doğaüstüne karşı kullanmak için ant içtiği Kara Yüzüğü kuşağından çıkarıp parmağına taktı. Tam bu sırada göğsüne aldığı sert darbeye penceren dışarı fırladı.

Aşağı doğru hızla düşerken bir anda ayakları yere

doğruldu ve sanki küçük bir engelden atlamış gibi durdu. Ayaklarında acıma hissi bile yoktu. Yıllar önce aynı iblisler tarafından öldürülen rahip, ona doğruyu söylemişti. Hızla duvara doğru koştu ve birkaç adımda tekrar pencereden içeri daldı. Kardeşleri çarpışmaya devam ediyordu fakat Yıldız Han ve Dağ Han oldukça derin yaralar almışlardı.

Turşkan kılıcını çekip, hızla Kan Emenler'in arasına daldı. Kardeşlerinin yaptığı hamleler oldukça yavaştı, Kan Emenler'in ki de öyle. Yüzüğün etkisiyle o kadar hızlı hareket ediyordu ki anında üç vampiri birer alev topuna dönüştürdü. Salondaki diğer iblisleri de kardeşleri temizlemişti.

Turşkan, "Siz, Yıldız ve Dağ ile ilgilenin, ben dışarıya çıkıyorum, çok dikkatli olun!" dedi.

Kıpçak, Turşkan'm omzundan tuttu.

"Çakır Börü'süz cenk olmaz ağabey. Gök, Deniz ve Ay kardaşlarımız onlarla ilgilensinler, biz de iblislerle!"

Turşkan başını salladı ve dışarı çıktılar. İblislere doğru ilerledikleri anda Kıpçak, Turşkan'ı tekrar omzundan tuttu. "İblisleri yok ettiğimizde, bunu nasıl yapabildiğini bana söylemelisin ağabey! Sırrının ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Ne saçmalarsın sen Kıpçak, ne sırrı?"

"O penceren aşağı düştüğünü gördüm. Kimse o kadar yükseklikten sağ çıkamaz. Bırak bir yerinin kırılmasını, aynı pencereden uçarcasına içeri girdin."

"Her şeyi anlatacağım kardaşım ama önce daha

fazla alp kaybetmeden vampirleri yok etmeliyiz. Sana anlatana kadar da bu durumdan sakın kimseye bahsetmeyesin!"

Kıpçak'ın gök mavisi gözleri parladı. Her savaşta yaptığı gibi kılıcını çekip uluyarak cenk meydanına daldı. Çok fazla sayıda Kan Emen vardı. Turşkan, alple-re yağ çömlleklerini, ibislere doğru fırlatmalarını emretti. Savaşçılar dediğini yapıyordu fakat o kadar hızlılardı ki onlara denk getiremiyorlardı.

Turşkan, üzerlerine saldırdı ve birer birer Kan Emenler'i öldürmeye başladı. İblisler, kendilerinden daha hızlı olan Turşkan'a saldırıyorlardı fakat bir türlü onu yaralayamıyorlardı. Vampirlere liderlik yapan iblis, alp sayısının da gittikçe artmasıyla kaybedeceklerini anladı ve geri çekilme emri verdi.

İki yüz Kan Emen'den sadece yirmi tane kalmıştı. Alpler, vampirlerin kellelerini uçurduklarında tamamen öldüklerini çözmüşlerdi. İblisler kaçuktan sonra Kıpçak ile hızla sarayın taht salonuna çıkan Turşkan, kardeşlerinin durumuna baktı. Yanlarındaki üç kamı hemen çağırmasını emretti.

O gece, kamların yapüğü şifalı ilaçlarla dinlenen Dağ Han ve Yıldız Han, on gün sonunda ayağa kalkıp, rahatça hareket edebilecek duruma geldiler. Yaraları iyileşmek üzereydi. Yaraları kabuk bağlamış ve kurumuştu.

Yedi kardeş, ordularıyla beraber Moğol topraklarına doğru yola çıkılar. Uzun ve yorucu yolculuktan sonra Oğuz Ata ve Gün Han'ın kampına vardılar. Bir an önce

babalarının otağına gidip, zaferlerinden bahsetmek istiyorlardı.

Turşkan, Dağ, Deniz, Yıldız, Gök, Ay ve Kıpçak Beyler otağa girdiler. Oğuz Ata, Gün Han, Börteçine ve Ulu Bilge ile oturuyordu. Oğullarının geldiğini gören Oğuz Han, gülümseyerek ayağa kalktı ve hepsine sarıldı. Oturmalarını söyledikten sonra yerine kuruldu ve Turşkan'a baktı.

"Anlatın hele yiğit oğullarım."

Turşkan, kardeşler arasındaki en büyük olarak söze girdi.

"Emrettiğin gibi söylediğin tüm toprakları fethettik baba. Düşmana ağır yenilgiler yaşattık ve o topraklardaki tüm putperestlere gereken cezayı verdik. Aslında buraya daha erken varabilirdik fakat yola çıkmaya karar verdiğimiz gece Karanlık Ülke'nin iblislerinin saldırısına uğradık. Yıldız ve Dağ kardaşlarım yaralandılar fakat kamlarımızın şifalı merhemleri sayesinde çabucak toparlandılar. Alplerin uykuda olmaması, çok sayıda erimizi kaybetmemizi engelledi."

Oğuz Ata gözlerini açarak, "Ne dersin oğul? İtbaraklar mı?" dedi.

"İtbarak değillerdi baba. Onlar birer Kan Emen'di. Yış'da Shan ve rahibini öldürenlerle aynıydılar. Çok hızlılardı ve başları kesilmeden ölmüyorlardı. Az sayıda kayıpla bu saldırıyı atlattık."

Oğuz Ata, başını salladıktan sonra kederli bir halde, "O iblislerin saldırısına uğrayan sadece sizler değilsiniz

oğullarım. Yüeci topraklarında bıraktığım Sungur Bey ve beş bin alp de saldırıya uğramış. Onlara, İtbaraklar'm soyundan olan Erbörüler saldırmışlar. Başlarında ise hain Mançu varmış. Hepsini katletmişler. Sungur Bey'e de kıymışlar." dedi.

Yedi kardeş şaşkınlık içindeydi. Sungur Bey'in öldüğüne inanamıyorlardı. Kıpçak Han, "O iblisleri yok edelim baba. Bir an önce üzerlerine yürüyelim ve hepsinin kellesini uçuralım! Sungur Bey'in ve binlerce alpin intikamını alalım! Tunguzlar'm saflarındayken elimden kaçan Mançu haininin cezasını kendi ellerimle vereceğim!"

Oğuz Ata elini kaldırdı.

"Durun evlatlarım! Öfkeli olduğunuzu bilirim. Hatta benim içimdeki intikam ateşini tahmin bile edemezsiniz fakat bir sorunumuz daha vardır. Keşmir Ülkesi'nin erleri, Yış'a saldırmışlar. Tankut ve birliği tekrar ani bir saldırıya karşı savunma yapmak için Ötüken topraklarına döndüler. İlk olarak bu belayı başımızdan def etmeliyiz. Kün, büyük tehlike içindedir. Anayurdumuzun çevresindeki tüm düşmanları temizlemedikçe, bize rahat vermeyecekler. Bilirim, uzun bir yoldan geldiniz fakat bir an önce yola koyulmalıyız. Birliklerinize, üç güne yola çıkacağımızı söyleyin."

Otağda bulunan tüm kardeşler dışarı çıktılar ve adamlarıyla konuşmak için ayrıldılar fakat Kıpçak Han, koşarak Turşkan Han'ın yanına geldi.

"Hadi anlat ağabey! Bunu öğrenmem şart. Kendi-

mi biliyorum, eğer anlatmazsan senden şüphelenmeye başlayacağım. Asla aklımdaki düşünceleri durduramayacağım."

Turşkan gülümseyerek, "Tamam Kıpçak. Gel hadi, sana bunu nasıl yapabildiğimi anlatayım." dedi. İki kardeş kamp alanından uzaklaştıktan sonra büyük bir kayanın üzerine oturdular. Turşkan, yüzüğü ve tüm yaşadıklarını Kıpçak'a en ince ayrıntısına kadar anlattı.

İki kardeşin o geceki konuşması bittikten sonra birliklerinin başına döndüler. Kıpçak, ağabeyine, sırrını ölene kadar saklayacağına dair söz verdi. Diğer kardeşlerine, bu yüzük ve gücünden asla bahsetmeyeceğine dair ant içti.

Üç günlük dinlenmeden sonra yola çıkan Hun ordusu, günlerce süren uzun yolcuktan sonra Yış'a vardı. Bu sırada Keşmir Ülkesi'nde bulunan Çaplan ise Yağma Han'ın zihnine bir zehir gibi etki ediyordu. Yağma Han'ın akıma, Hun ordusunu kolayca yok edebileceği yalanını durmaksızın sokuyordu. Genç ve başarıya aç olan Yağma Han ise, acuna sahip olabilecek bir han olduğu yalanına kendisini fazlasıyla kaptırmıştı. Günler sonra Hun Devleti'nden gelen, biat etmesini emreden mesaja karşılık cenk haberini hiç düşünmeden tek solukta yazdırıp göndermişti. Kalabalık ve güçlü hayvanlarla desteklediği ordusuna çok güveniyordu. Tepegözler'in gücünden ve yanı başında en sadık adamı zannettiği Çaplan'ın büyüünün kudretinden emindi.

Keşmir Ülkesi'nden tehditlerle dolu savaş mesajı-

nı aldıktan sonra tüm ordusuna cenk için hazırlanmalarını emreden Oğuz Ata, otağında dostlarıyla birlikte son savaş taktiklerini konuştuktan sonra dinlenmek için çadırına gitti. Rüyasında, Gök Börü'yü koca bir kayanın üzerinde dikilirken gördü. Çevresindeki taşların altı Hun savaşçılarının cesetleriyle doluydu. Gök Börü, bakışlarını Oğuz'a dikip, "Keşmir topraklarında dikkatli ol Oğuz! Tulpar'ı kullan ve seni bekleyen tehlikenin önceden farkına var! Bozkırın kurtları, koca kayalar altında yok olmadan, onları kurtar!" dedi ve ulumaya başladı.

Oğuz Ata, yatağında aniden uyandı. Bir süre gördüğü rüyanın ne anlama geldiğini anlamaya çalıştı. Henüz gün ışınamıştı ve tüm dostları uykudaydı. Kuyagım giyip atına atladı ve nöbetçilerinin meraklı bakışları altında hızla karanlık ormana daldı. Tepeliğe tırmandı ve derin bir nefes alıp, dizlerinin üzerine çöktü. Başını göğe kaldırıp, tepesinde ışıldayan yıldızlara baktı ve ellerini semaya kaldırdı.

"Bana bu cenkte güç ver Tanrım! Ordumu, Tamu'nun alevlerinden fırlamış acımasız canavarlardan koru. Son nefesime kadar, bu topraklardaki putperest ve sapkınları senin yoluna sokmak için savaşıma devam edeceğim! Zalimler için yeryüzündeki kırbacın olacağım! Sen yâr ve yardımcımız ol Tanrım!"

Gün ışıyana kadar tepelikte Gök Tanrı'ya dua eden Oğuz Ata, obaya indiğinde çoktan hazırlanmış ordusunu ve kendini telaşlı gözlerle bekleyen dostlarını karşısında buldu. Oğulları ve can kardaşları, onu obada

göremeyince çok telaşlanmalardı. Oğuz Ata, hepsinin yüzüne gülümseyerek, merak edecekleri bir durum olmadığının göstermek istedi.

Karşısında bekleyen yüz binlerce alpin karşısına geçti. Yafes'in Kılıcı'nı çekti ve havaya kaldırdı.

"Alplerim, yiğitlerim! Bizler bu diyarın kurtlarıyız. Aman vermeyiz, baş eğmeyiz ve toprağımıza bizden habersiz adım atana gereken cezayı veririz! Keşmir Han'ı Yağma Han, bizim karşımıza çıkmaya cüret edememiş, yokluğumuzda Yış'a saldırmak gibi bir korkaklık etmiştir. Bir çakal gibi cesurca cenk etmek yerine, arkamızdan zaman kollayıp, korumasız sandığı ana yurdumuza saldırmıştır. Diyarı dize getiren, bastığı toprağı titreten, göğü inleten cengâverlerim! Bu korkakları pusatlarınızla cezalandırmaya hazır mısınız? Gök Tanrı'nın korkusuz savaşçıları, acunu önümüzde diz çöktürmeye hazır mısınız?"

Alpler savaş için can atıyorlardı. Hun topraklarından harekete geçen koca bir çelik yumruk, Keşmir'in Tepegözler'ini ve Yağma Han'ın topraklarını ezmek için toprağı titreterek ilerliyordu...

SÖZLÜ

Aygucı: Eski Türkler'de vezir. Kağan olmadığında toya başkanlık eder.

Balık: Şehir

Orgin: Taht

Yarlığ: Hükümdar buyruğu

Tarkan: Ordu komutanı

Kün: Halk

Kurgan: Anıt mezar

Ongun: Kutsal hayvan

Kam: Din adamı

Uçmağ: Cennet

Tamu: Cehennem

Yuğ: Ölü gömme töreni

Töre: Türklerde adet ve geleneklerden oluşan sözlü hukuk kuralları

Yargucı: Elçi, tercüman

Kuyag: Zırh

Tolga: Miğfer

Otağ: Hükümdar çadırı

Toy: Kurultay, danışma meclisi

Yış: Ötüken

Tang: Çin hükümdarı

Tuğ: İlk müzik birliği

Tomruk: Davul

Ceng: Zil

Tamgacı: Yazışmalardan sorumlu olan kişi

Oğuz Kağan'ın îtbaraklar ve doğaüstü güçlerle amansız mücadelesine hazır mısınız?

Türkler "Barak" derlerdi, kara tüylü köpeğe,
Böyle ad verirlerdi, büyük soylu köpeğe.
Aslında efsaneler, bir köpek anarlardı.

Onu da köpeklerin, atası sayarlardı.
Bu köpek soylu idi, çok büyük boylu idi,
Av çoban köpekleri, hep onun oğlu idi.
Kuzey-batı Asya'da güya "It-Barak" vardı,
Türklerse İç Asya'da, onlara uzaklardı.

Başları köpek imiş, vücutları insanmış,
Renkleriye karaymış, sanki Kara Şeytanmış.
Kadınları güzelmış, Türklerden kaçmaz imiş,
ilâç sürünürlermiş, ok mızrak batmaz imiş.
Destanda denilmiş ki, Oğuz-Han yenilmişti,

Bir adaya sığınıp toplanıp derilmişti.
On yedi sene sonra, Oğuz onları yendi.
Kadınlar yardım etti, orada savaş dindi.
Oğuz bu bölgeleri, "Kıpçak-Beg"e il verdi,
Bunun için Türkler de oraya "Kıpçak" derdi..

Oğuz Kağan Destanı

ISBN 978-605-9127-89-9

9 786059 127899

₺24.00

V / panamayayinevi

f / panamayayincilik

0 / panamayayincilik

www.panamayayincilik.com

